

Người Chồng Bị Vứt Bỏ

Contents

Người Chồng Bị Vứt Bỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	40
7. Chương 7	49
8. Chương 8	59
9. Chương 9	70
10. Chương 10	72

Người Chồng Bị Vứt Bỏ

Giới thiệu

Nhân vật nam chính đó là Nhiều Triết rất hối hận khi anh đã vô tình hại chết người mình yêu. Đến l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-bi-vut-bo>

1. Chương 1

Mở đầu

“Đây là nữ chủ nhân của bữa tiệc tối hôm nay, vị hôn thê của tôi —— Uông Chỉ Lan tiểu thư.”

Chủ nhân của giọng nói này, là một người đàn ông cực kì đẹp trai gương mặt góc cạnh rõ ràng, anh mặt bộ tây trang hàng hiệu, thần thái ưu nhã, làm vô số cô gái muốn quỳ gối dưới chân anh.

Người con gái được anh che chở bên người, vóc người nhỏ nhắn, da thịt trắng nõn, hai gò má mềm mại mê người, cô trong rất đáng yêu.

Hai người được ánh đèn tôn lên, tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ, làm cho tất cả mọi người đều ghen tị.

Nhưng là không đúng, tất cả đều không đúng!

Hôm nay là sinh nhật hai mươi tám tuổi của đại thiếu gia Nhiều Triết của tập đoàn Nhiều gia.

Mọi người thường nghe, Nhiều Triết và đại tiểu thư Thượng Quan gia thâm mến nhau đã lâu.

Mọi người thường nghe, trưởng bối hai nhà Nhiều gia và Thượng quan gia có hôn ước từ lâu.

Mọi người thường nghe, vào hôm nay Nhiều gia chuẩn bị tuyên bố Thượng Quan Nhu làm thiếu phu nhân của nhà họ Nhiều, mà không phải là Uông Chỉ Lan.

Nhưng vào giờ phút này, Nhiều Triết loại bỏ tin đồn, lựa chọn sánh duyên cùng với Uông Chỉ Lan.

Mọi người vốn nên là chúc mừng, nhưng tất cả vẻ mặt đều cứng ngắc nhìn một đôi trên đài và sau đó, không hẹn mà cùng dời ánh mắt nhìn một người dưới đài là —— Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu là Thượng Quan gia đại tiểu thư, từ nhỏ cô được hưởng biết bao nhiêu vinh hoa phú quý, cô ngâm thìa vàng ra đời, đã từng làm cho vô số thiếu nữ sinh lòng đổ kị.

Nhưng hôm nay, cô lại biến thành một trò cười trong bữa tiệc, chỉ có thể lúng túng mà đứng ở nơi đó, mắt không chớp nhìn đôi nam nữ trên đài.

Mang theo nụ cười hài hước, Nhiều Triết đi về phía trước mấy bước, nói với mọi người: “Tôi muốn khẳng định với mọi người một chuyện, vì sao thiếu phu nhân của Nhiều gia là Thượng Quan Nhu đã bị thay đổi, thật ra chân tướng rất đơn giản.” Đôi mắt anh lạnh như băng nhìn vào sắc mặt trắng bệch của nàng, “Bởi vì; cô ấy không xứng!”

Tất cả mọi người thổ hốt vì kinh ngạc, đây là vũ nhục trắng trợn, vô luận Thượng Quan Nhu đã làm sai điều gì, Nhiều Triết cũng không nên tại thời điểm như thế này vũ nhục cô ấy.

Tất cả mọi người cho là Thượng Quan Nhu sẽ quần bách khóc thút thít, nhưng cô không có, cô chỉ là lạnh lùng nhìn Nhiều Triết, lộ ra một nụ cười, gật đầu chào anh, “Như vậy, chúc mừng anh tìm được tình yêu thuộc về mình.”

không có oán hận, không có ghen tị, không có chỉ trích, không có gì cả.

Thượng Quan Nhu ngẩng đầu ưỡn ngực, bóng dáng uyển chuyển ưu nhã đi ra cửa, thong thả ung dung đi khỏi nơi này.

Nhiều Triết gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng kiêu căng của cô, hai mắt đen nhánh khế híp lại, anh nắm trong tay ly thủy tinh, giống như một giây kế tiếp sẽ bóp vỡ nó.

Bữa tiệc lớn như vậy lại nhất thời trở nên yên tĩnh.

Uông Chỉ Lan đứng ở sau lưng Nhiều Triết, đôi tay nắm chặt váy, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào hai gò má anh.

Trong mắt cô lóe ra tia nồng đậm chờ đợi, chờ đợi người đàn ông trước mắt này, có thể quay lại nhìn cô, nhìn cô một lần cũng được rồi.

Nhưng vẻ mặt phức tạp của Nhiều Triết nhìn ra cửa, đưa mắt nhìn vào bóng dáng từ từ biến mất ngoài cửa kia.

Trong lúc bất chợt, “Phanh” một tiếng, bên ngoài truyền đến tiếng nổ mạnh làm cho người nghe điếc tai, không ai biết tiếng nổ này có ý nghĩa như thế nào.

Cho đến khi có một người phục vụ hấp tấp chạy vào, đối với mọi người nói: “Thượng Quan tiểu thư điều khiển xe thể thao, lấy tốc độ cao đụng vào cột cửa tại chỗ nổ tung.”

“Beng!”

Nhiều Triết buông ly rượu trong tay xuống, bởi vì anh bất thành linh nghe được tin dữ mà nó nặng nề rơi trên mặt đất tan nát.

Cơ hồ tất cả mọi người vào giờ khắc này, từ trên mặt anh, có thể nhìn thấy được một tia khổ sở và tuyệt vọng.

Chương 1

“Thiếu gia, hôm nay phòng bếp chuẩn bị đồ ăn ngài thích, có chân giò hun khói xào ốc, gà quay, Bạch Cừu ốc đồng, phô mai cục cua, cà ri tôm, canh cá, Hồng Trà và bánh tráng (mình không hiểu).”

Nhiều Triết chậm rãi từ trên cầu thang đi xuống, anh mặc một bộ quần áo màu trắng, mềm mại ở nhà.

Trong tay anh cầm một món đồ chơi tinh xảo với tên gọi là Cừu Liên Hoàn, theo động tác đi bộ, Cừu Liên Hoàn phát ra tiếng vang leng keng dễ nghe.

Nhìn lão quản gia ân cần giới thiệu, anh hồ hững gật đầu, mặt không biểu tình gì đi về phía phòng ăn.

Phòng ăn Nhiều gia hết sức hài hòa, đèn thủy tinh treo ở trên cao phát ra ánh sáng nhu hòa, đá hoa cương trên mặt đất không nhiễm một hạt bụi, trên bàn ăn đặt một bình hoa TuLip lớn.

“Thiếu gia, bây giờ dọn thức ăn lên được chưa?”

Quản gia nhà Nhiều gia là người Anh tên John, có gần bốn mươi năm kinh nghiệm làm quản gia, phục vụ rất nhiều chủ nhân, làm cho họ hết sức hài lòng, hiện giờ ông đang làm quản gia cho Nhiều gia.

trên bàn ăn chỉ có mỗi mình anh ăn tối, từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện, thì anh đã bắt đầu ăn một mình rồi.

Trong phòng ăn, hai hàng người giúp việc đứng hai bên, anh không nhìn họ, anh chỉ ngồi xuống bàn ăn, tay anh vuốt ve Cừu Liên Hoàn rồi đặt nó ở bên phải bàn ăn.

“Tổng giám đốc.”

Tiếng bước chân từ phòng khách truyền tới, người đi vào là Hàn Vũ, cậu là trợ thủ đắc lực của Nhiều Triết, đi theo anh đã được bảy năm.

“Mười lăm phút trước con gái của tập đoàn Trường nữ —— Lạc Khả Hân đã điện tới, cô ấy hẹn cậu tối thứ ba tuần này đi ăn tối, nếu cậu và cô ấy đi ăn tối, công ty của cô ấy sẽ tăng 5% lợi nhuận hợp tác cho chúng ta.”

Nhiều gia là gia tộc lâu đời có hơn trăm năm lịch sử.

Ông nội của Nhiều Triết kinh danh bất động sản, hy sinh hết cuộc đời cho công ty, làm cho công ty càng ngày càng lớn mạnh, có tiếng vang trong thương trường, có chi nhánh ở trong và ngoài nước.

Nhiều Triết là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Nhiều gia, hiện đang làm tổng giám đốc của tổng công ty ở Đài Loan.

Cha của Nhiều Triết là người Anh quốc, hiện đang quản lý ở thị trường hải ngoại.

Mẹ của Nhiều Triết là người Zehder, là một nhà thiết kế thời trang nổi danh.

Nhiều gia ở Đài Bắc là một nhà danh gia vọng tộc, những người muốn gả vào Nhiều gia rất nhiều.

Ban đầu, người người đề cử làm thiếu phu nhân của Nhiều gia là Thương Quan Nhu, đại tiểu thư của Thương Quan gia, hai người yêu nhau rất sâu đậm.

Nhưng phải nhắc đến chuyện xưa, vào đêm sinh nhật của Nhiều Triết, đột nhiên anh tuyên bố vị hôn thê của anh là một người khác, cũng trong bữa tối hôm đó Thương Quan Nhu bởi vì đã kích mà xảy ra tai nạn xe cộ, bất hạnh qua đời.

Chuyện phát ngày kế, Nhiều Triết liền cho người đem vị hôn thê Uông CHỈ Lan đưa đi nước ngoài du học.

Hậu sự của Thương Quan Nhu diễn ra rất long trọng, nhưng Nhiều Triết không có xuất hiện.

Bởi vì trong thời gian diễn ra tang sự, anh dường như muốn đi theo Thượng Quan Nhu, anh tự nhốt mình ở trong phòng, liên tục ba ngày không ăn không uống, suýt nữa bỏ mạng, nhưng được người giúp việc kịp thời phát hiện và cứu thoát.

Sau sự việc đó Nhiều Triết không có chết, nhưng cả người gầy hăn đi.

Ngược lại Thương Quan Nhu chết đi, làm cho những cô gái kia âm thầm cảm ơn.

Bởi vì cô chết đi, sẽ ít người tranh giành địa vị thiếu phu nhân của nhà Nhiều gia.

Dù cho hiện giờ Ông CHỈ Lan là vị hôn thê của Nhiều gia, nhưng dù sao cô ấy cũng chưa có cưới vào cửa, thì sẽ không tạo thành uy hiếp cho họ.

Những người âm thầm muốn làm vợ của Nhiều Triết rất nhiều, bao gồm Lạc Khả Hân.

Ánh mắt Mạc Hàn Vũ rất mong đợi nhìn Tổng Tài của mình, chỉ cần anh gật đầu đồng ý ăn bữa cơm này, tập đoàn Nhiều thị sẽ có một số lợi nhuận lớn.

“Pằng” một tiếng, Nhiều Triết ngồi xuống vỗ tay, ý bảo quả gia kêu người dọn thức ăn lên, anh không thèm nhìn Mạc Hàn Vũ mà chỉ chuyên chú chuẩn bị bữa ăn của mình, giọng nói không nhanh không chậm.

“nói cho cô ấy biết, tôi không có thời gian.”

“Ông chủ, như vậy không tốt lắm đâu? nói thế nào thì Lạc tiểu thư cũng đã ra giá rồi.”

“Cậu nghe không hiểu lời của tôi nói?” Trong giọng nói không có chất vấn, không có chỉ trích, rất bình thản như một lời hỏi thăm.

Làm cho da đầu của Mạc Hàn Vũ tê dại, liên tục gật đầu không ngừng, “Tôi sẽ giúp ông chủ từ chối bữa tiệc này.”

Thiệt là, rõ ràng chỉ cần ăn một bữa cơm có thể kiếm ít nhất ba chục triệu, nhưng ông chủ của anh lại không làm.

“Tình huống ở Thượng Quan gia như thế nào rồi?” Anh nhấp một hớp nước.

“Nghe nói rất loạn, anh và em gái của cô ấy muốn phân chia tài sản của cô ấy, họ muốn giải trừ quỷ từ thiện mà cô ấy làm.”

Anh nghe xong, gương mặt lúc đầu còn bình thường, trong nháy mắt vẻ mặt anh cực kì tức giận, vỗ mạnh tay lên bàn, làm cho Cửu Liên Hoàn rớt xuống đất bay ra ngoài.

Đúng lúc hai người làm bùng thức ăn thêm, cô gái đi trước không kịp né tránh liền giẫm lên, hiểu rõ đó là vật yêu thích của thiếu gia, cô ấy sợ tới mức hô lên, vội vàng lui về phía sau, suýt nữa đụng vào cô gái ở phía sau.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, Nhiều Triết nhìn món đồ chơi yêu thích của mình bị giẫm lên, sắc mặt anh cực kì khó coi.

Mạc Hàn Vũ nuốt nước miếng, vì người phụ nữ kia mà lo lắng.

Cửu Liên Hoàn này là món đồ mà Nhiều Triết coi trọng nhất, bởi vì món đồ kia được lấy từ trong thi thể của Thượng Quan Nhu.

Tiệc sinh nhật đêm hôm đó, làm cho Nhiều Triết cực kì thống khổ, là tiệc sinh nhật mà anh không muốn nhớ lại nhất.

Bởi vì anh ham vui nhất thời, làm cho Thượng Quan Nhu ở trước mặt mọi người bị xấu hổ, nhưng đổi lấy đều đó lại là cái chết của cô.

Trận tai nạn hôm đó làm cho cô chết đi, vật may mắn duy nhất còn sống sót, đó là món đồ chơi Cửu Liên Hoàn.

Nó đã từng là món đồ chơi Thượng Quan Nhu thích nhất, trước kia cô thường mang theo bên người, lúc nào cũng cầm nó, hiện tại nó là vật gắn kết giữa anh và cô, anh cực kì xem trọng nó, thậm chí anh không cho phép bất kì ai đụng vào.

Nhưng bây giờ, nó đã bị giẫm phải bởi một người giúp việc.

Gương mặt Nhiều Triết lạnh lùng, hung tợn nhìn người giúp việc đó, làm cho người giúp việc đó toàn thân run lên, giống như một giây tiếp theo cô ấy sẽ khóc nức lên.

“John, phát tiền lương cho cô ấy, ngày mai tôi không muốn nhìn thấy cô ấy nữa.”

“Thiếu gia, xin anh đừng đuổi tôi đi, tôi đã làm việc ở đây được ba năm rồi, cho tới bây giờ cũng không có phạm sai lầm, mới vừa. Mới vừa là tôi không cẩn thận, tôi không phải cố ý.”

Mặt Nhiều Triết lạnh lùng xoa xoa tay, không để ý gì cô.

Mạc Hàn Vũ đồng tình nhìn cô gái kia, họ đúng là xui xẻo mà.

Lúc này, cô gái đứng ở phía sau, từ từ cong người xuống, đem Cửu Liên Hoàn nhặt lên, lật qua lật lại xem, sau đó cô đưa tới trước mặt Nhiều Triết, “Nó không có hư.”

Nhiều Triết lạnh lùng hất mặt, nhìn cô người làm lớn mặt đó.

Mặt trên người cô là bộ quần áo người làm, áo trắng váy đen, tóc dài xoăn tự nhiên, trên chân mang giày da màu đen, bắp chân tuyết trắng lộ ra trong không khí.

Nhiều Triết nhìn rồi đánh giá cô, nhìn cô không có chỗ nào đặc biệt, chỉ có cặp mắt kia là rất tinh táo, rất lạnh nhạt, không tỏ ra sợ sệt.

thật ra cô rất xinh đẹp.

Tất cả người giúp việc của Nhiều gia đều rất đẹp.

Làm người giúp việc của Nhiều gia rất khó vào, trừ tiền lương cao đãi ngộ tốt, có rất nhiều người của cạnh tranh, điểm quan trọng nhất, đại thiếu gia Nhiều gia rất hay bắt bẻ người, anh rất sợ một ngày nào đó mới ngủ dậy vừa bước ra cửa sẽ gặp một người xấu hù mình.

Cho nên lúc lựa chọn người giúp việc, John sẽ tự mình làm, diện mạo xấu, sẽ bị loại ra.

Nhìn Cửu Liên Hoàn được đưa tới trước mặt, Nhiều Triết không lấy, mà lạnh lùng nhìn cô, bốn mắt giao nhau.

Qua hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng nói, “Vậy thì thế nào?”

cô nhúm mày, khẽ cười nói: “không có hư, anh không có lý do sa thải người.”

Đây là cô cố ý khiêu khích anh.

John nhúm mày, Mạc hàn Vũ ở đáy lòng oán thăm, cô gái này thật đúng là lớn gan, cô nhất định gặp xui xẻo rồi!

Nhiều Triết lạnh lùng khẽ hừ, “Lá gan của cô rất lớn.”

“Tôi chỉ là không muốn mất việc mà thôi.” Liếc thấy cô gái cách đó không xa, “cô ấy cũng vậy”

“Được, năm phút đồng hồ, nếu cô mở được nó ra, các cô sẽ được ở lại, không mở được, liền lập tức biến đi!”

“Ông chủ, năm phút đồng hồ có phải quá ngắn hay không?”

Con Cửu Liên Hoàn này được thiết kế tương đối phức tạp, nếu không có làm rõ nguyên lý bên trong, đừng nói là năm phút đồng hồ, năm tiếng cũng chưa chắc gì mở được.

Nhiều Triết rõ ràng là đang gây khó khăn cho người ta.

Nhưng cậu bị anh lạnh lùng nhìn, Mạc Hàn Vũ lập tức lại im lặng.

Kể từ khi Thượng Quan Nhu qua đời, tính tình của anh trở nên lạnh lùng hơn, xem ra hai người này ngày hôm nay nhất định sẽ bị đuổi đi.

cô không nói gì hết, đem thức ăn để lên bàn, đôi tay cầm lên con Cửu Liên Hoàn xinh đẹp kia liền bắt đầu hóa giải.

Cửu Liên Hoàn ở trong tay cô nhẹ nhàng chuyển động, phát ra tiếng vang leng keng, rất dễ nghe.

Cuối cùng Nhiêu Triết có vẻ không kiên nhẫn nữa, ngón tay của cô nhẹ nhàng dừng lại, con Cửu Liên Hoàn đã phá giải xong.

Từ khi động thủ đến kết thúc, làm không tới năm phút đồng hồ.

Điều này làm cho tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ, bao gồm cả Nhiêu Triết, bởi vì anh tự mình hóa giải, cũng phải cần bảy phút đồng hồ.

Mà cô chưa tới năm phút đồng hồ đã phá giải xong, trừ Thượng Quan Nhu, anh chưa gặp qua được người thứ hai.

“Thiếu gia, công việc của chúng tôi có phải được làm tiếp hay không?”

Thượng Quan Nhu không ngờ rằng, cô vẫn còn sống.

không, Thượng Quan Nhu đã chết, người còn sống này, chỉ là linh hồn của Thượng Quan Nhu nhập vào thân xác này mà thôi.

Thân thể này là Kỷ Hinh Mi, năm nay hai mươi hai tuổi, nhà ở Đài Trung, cha mẹ là người đi làm bình thường, trong nhà còn có hai em trai, ba em gái, mà cô lại là con gái đầu.

Hai năm trước tới Đài Bắc đi làm, làm người giúp việc cho Nhiêu gia.

Thượng Quan Nhu còn nhớ, tại tiệc sinh nhật của Nhiêu Triết hôm đó, cõi lòng cô tan nát mang xe chuẩn bị rời đi, trong lúc đó cô mất khống chế, làm cho chính mình tông vào cây cột và nổ tung.

Khi cô lâm vào bóng tối, cô mơ hồ nghe được tiếng nói văng vẳng ở bên tai, cô tuổi thọ chưa hết, vốn không nên chết, nên đưa cô hoàn dương, nhưng bởi vì thân thể đã bị thiêu hủy, cô trở về cũng không được nữa.

Vừa lúc ở trần gian có một người tự sát, nếu cô nguyện ý, sẽ mượn thân xác của đối phương để hoàn dương.

Vì vậy sau khi cô tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở một căn phòng rất đơn sơ, đó là chỗ ở của Kỷ Hinh Mi.

Kỷ Hinh Mi rất nhát gan, hướng nội, bởi vì cha mẹ gọi điện ép cô trở về, muốn cô lấy một người giàu có, lớn hơn cô tới mười hai tuổi, cô nhất thời nghĩ không thông mới uống thuốc ngủ tự tử.

Nhờ Kỷ Hinh Mi có thói quen viết nhật ký, Thượng Quan Nhu mới biết được tình huống của cô, cũng biết. . . . cô làm người giúp việc cho Nhiêu gia, bởi vì cô thầm mến Nhiêu Triết cho nên mới xin vào đây làm.

Giống như các phụ nữ khác, Kỷ Hinh Mi cũng mơ ước có một ngày, cô có thể phát lên làm Phượng Hoàng.

Nhưng cô đã từng có cơ hội gần vào Nhiêu gia, bởi vậy cô không muốn dính líu gì với anh cả.

cô vĩnh viễn nhớ ngày hôm đó, lúc cô tới hiện trường, lòng cô rất mong đợi, mong đợi anh cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng đổi lại là sự sỉ nhục của mọi người.

Vị hôn thê của anh là người khác, mà cô ở trong bữa tiệc lại là một người dư thừa.

Nếu như lúc đó ở nơi đó có một cái lỗ, cô liền chui xuống.

Nhưng là trên mặt đất không có gì cả, cô chỉ có thể nở một nụ cười giả tạo để che giấu nỗi buồn của mình mà thôi, nói ra lời chúc phúc trái với lương tâm của mình.

Nhiêu Triết đùa bỡn cô!

cô không muốn biết là anh vì điều gì, nhưng cô biết vì anh cô đã bỏ lỡ sinh mệnh của mình.

Ngày hôm sau trên các mặt báo đã đưa tin —— Thượng Quan gia đại tiểu thư không chịu được khi bị Nhiêu Triết vứt bỏ, cô không còn sự lựa chọn nào khác là đành từ bỏ sinh mạng của mình.

Chuyện của cô đã trở thành truyện cười của mọi người, mà người làm cho cô trở thành như vậy, đó chính là Nhiều Triết.

Hận anh sao? cô hận anh càng nhiều sẽ yêu anh càng sâu, cho nên cô không hận anh, vì cô không muốn yêu anh nữa.

Nếu trời cao cho cô cơ hội sống lại, cô sẽ biết quý trọng thân thể của chính mình, dù không là Thượng Quan Nhu danh gia vọng tộc, cô cũng không quan tâm.

Nhưng cô không biết có phải kiếp trước cô thiếu nợ Nhiều Triết hay không, mà cho đến khi cô sống lại, cô vẫn không thể thoát khỏi anh.

Nguyên nhân cuối cùng là cái gì cũng không quan trọng, dù sao đi nữa cô đã quyết định rồi sẽ quên anh, cô không muốn dính líu gì với anh, và cũng không muốn liên quan gì với quá khứ nữa.

“cô muốn nghĩ việc?”

Quản gia nghe được rất kinh ngạc.

“Tôi nhớ rõ mấy ngày hôm trước cô vì muốn có công việc này, mà phải chịu thử thách với yêu cầu khó khăn của thiếu gia đề ra, dùng bốn phút để giải khai trò chơi Cửu Liên Hoàn.”

“Vốn là như vậy, nhưng ba mẹ của tôi muốn tôi trở về nhà, tôi muốn biết trong nhà có xảy ra chuyện gì hay không, cho nên tôi mới từ chức để về nhà xem tình hình như thế nào.”

thật ra cô thấy người giúp việc kia rất đáng thương cho nên cô mới ra mặt giúp, cô cũng không muốn lưu lại ở nơi này.

Thượng Quan Nhu không đem phần công việc này để vào mắt, nhưng cô lại ăn nói rất lễ phép.

John phát hiện cô gái này cười lên rất đẹp, cô vóc dáng không cao, chừng 1m60, vóc người nhỏ xinh, nhưng gương mặt của cô rất đẹp.

Lần đầu gặp cô, tính cách của cô rất xấu hổ, lúc nói chuyện thì thẹn thùng, nhưng hôm nay, ông cảm thấy cô không giống với trước kia. Nhìn cô bây giờ rất cao sang.

Là của ông ảo giác sao? một người giúp việc, làm sao có loại khí chất này?

John lắc đầu một cái, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

“cô quyết định xong chưa? Nếu như chỉ là về nhà thì cô có thể xin nghỉ phép, không nhất định phải từ chức?”

“Tôi đã quyết định rồi, cảm ơn quản gia đã quan tâm.”

Trình độ học vấn của Kỷ Hinh Mi chỉ tới trung học, nhưng bây giờ cơ thể này là của Thượng Quan Nhu, cô có hai bằng thạc sĩ của Mỹ và Harvard.

Coi như là thời đại bây giờ chỉ tiếp nhận người có trình độ, thì cô cũng có tự tin để kiếm tiền nuôi sống bản thân mình.

cô đã vì tương lai của mình tính toán rồi, lúc “Thượng Quan Nhu” chưa chết, Nhiều Triết đã từng dạy cô cách chơi cổ phiếu rồi.

Tiền của Kỷ Hinh Mi ở trong tài khoản cũng không nhiều, nhưng chỉ cần nắm chặt cơ hội, cô vẫn có thể có một số lợi nhuận.

Chỉ cần có số tiền này trong tay, cô có thể đi học đại học, đợi đến khi tốt nghiệp, nhận bằng xong, cô sẽ có một công việc tốt hơn bây giờ.

“Nếu đã như vậy, ta không giữ lại nữa, theo quy định của Nhiều gia, nếu muốn nghỉ cô phải nói trước một tháng, sau một tháng cô có thể rời đi.”

“Được.”

“Leng keng.”

Thanh âm trong trẻo dễ nghe ở trong phòng Nhiều Triết không ngừng vang ra.

Nhiều Triết cầm con Cửu Liên Hoàn lần qua lần lại, nhưng anh cố gắng như thế nào, tốc độ của anh có nhanh như thế nào cũng không vượt qua được Thượng Quan Nhu.

Trước đây anh rất tự tin với trò chơi này.

Cho nên anh mới đánh cược với Thượng Quan Nhu——“Chỉ cần tốc độ của em nhanh hơn anh, anh liền vì em mà buông tha cả khu rừng rậm.”

Khi anh nói xong những lời này, không quá ba ngày, Thượng Quan Nhu ở trước mặt anh, không tới năm phút đồng hồ đã hóa giải được con Cửu Liên Hoàn này.

Anh rất kinh ngạc.

Khi đó Thượng Quan Nhu, chỉ là một trong những ứng cử viên trong danh sách của anh mà thôi.

Bởi vì anh vốn không muốn kết thân với ai, với lại gương mặt của cô rất bình thường, vừa bắt đầu anh đã không có hứng thú với cô.

Sau nhiều lần gặp mặt, anh bắt đầu có tình cảm với cô, anh không muốn chỉ yêu một mình cô, nhưng anh vẫn tuân thủ lời hứa, cắt sạch quan hệ với những người phụ nữ khác, anh không ngờ ở càng lâu với cô, anh càng phát hiện được nhiều ưu điểm của cô.

Mặc dù sinh ra trong một gia đình giàu có, nhưng cô lại rất tốt bụng, dũng cảm.

cô thấy tội nghiệp cho chú cún bị bỏ rơi; cô sẽ giúp đỡ người già qua đường; cô sẽ nhiệt tình mua đồ chơi cho những em nhỏ ở cô nhi viện.

cô bước bình đáng yêu, thông minh lanh lợi, cô cực kì hài hước, đối xử với ai cũng thật lòng, ở chung một chỗ với cô, anh vĩnh viễn sẽ không cảm thấy buồn.

Từ đó tình cảm của Đại thiếu gia Nhiều gia và Đại tiểu thư Thượng Quan gia càng ngày càng khấn khít.

Nhưng cuối cùng, vì sao kết cục là lại như thế?

“Anh ta ỷ vào trong nhà có quyền thế liền muốn khi dễ tất cả các phụ nữ đã từng qua lại với cậu ta, trong mắt của tôi, anh ta chính là món đồ dùng rẻ tiền, rẻ đến nỗi làm cho người ta buồn ói.”

“Em gái cậu nói như vậy sao?”

“Đương nhiên, em gái tôi nói, sở dĩ cô ấy ở cùng với Nhiều Triết là nhìn trúng tài sản của Nhiều gia mà thôi. Em ấy nói trước sau gì cũng gả, thay vì gả cho những người không có địa vị, chi bằng gả ột người có tiền đồ sáng lạng, đối với Thượng Quan gia của chúng tôi mới tốt.”

“Em gái cậu nói như vậy sao. Phải biết rằng vào được cửa chính nhà Nhiều gia, không phải ai muốn vào cũng vào được.”

“Hừ! Vậy thì thế nào, em gái tôi nói rồi, Nhiều Triết ở trong mắt của cô ấy không đáng giá, nhưng nếu xem như một món đồ chơi thì cũng rất thú vị.”

Đoạn đối thoại đã đi vào trong đầu của anh.

Anh nhớ rõ, tiệc sinh nhật ngày hôm đó, anh đang ở trong phòng rửa tay, nghe được anh trai của Thượng Quan Nhu và một người khác đang nói chuyện.

Cho nên mới xảy ra bi kịch sau đó.

Anh rõ ràng nên tức giận vì tấm lòng của mình bị người ta chà đạp, anh phải triển khai kế hoạch trả thù, nhưng là. Khi anh tận mắt thấy thi thể của Thượng Quan Nhu bị đốt cháy lòng anh đau như dao cắt.

Anh rõ ràng chỉ là trả thù cô, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới. cô sẽ chết trước mặt anh như vậy.

một màng kia mỗi ngày đều xuất hiện ở trong mộng của anh.

Là anh hại nàng!

Nếu như không có tiệc sinh nhật hôm đó, nếu như anh không có vũ nhục cô, cô cũng sẽ không xoay người rời đi, nếu như cô không có xoay người rời đi, thì sẽ không xảy ra bi kịch đó?

Nhiều Triết nắm chặt Cửu Liên Hoàn trong tay, góc cạnh của nó làm cho lòng bàn tay của anh đau đớn.

Nhưng cảm giác trên tay đau đớn cũng không bằng cảm giác bị thương ở trong lòng của anh.

“Thiếu gia.”

John đẩy cửa vào ngăn cản dòng suy nghĩ của anh và cũng ngăn cản hành động anh tự hủy hoại thân thể của mình.

“Cậu lại nhớ Thượng Quan tiểu thư rồi phải không?”

Anh không muốn cho người ngoài thấy sự yếu đuối của anh, anh nhẹ nhàng lắc đầu, từ từ buông Cửu Liên Hoàn ra, “cô ấy đã không còn nữa rồi.” Anh có nhớ lại bao nhiêu lần đi nữa cô ấy cũng sẽ không trở về nữa.

John lo âu nhìn anh, “Nếu thiếu gia đã biết cô ấy không trở về nữa, vậy tại sao cậu lại đau lòng như vậy?”

Ngày trước thiếu gia kiêu ngạo, mặt mày sáng lạng, nhưng kể từ Thượng Quan tiểu thư qua đời, anh liền thay đổi, trở nên cô độc, lạnh lùng, thậm trí còn bất cần đời, không quan tâm tới bất kì ai.

Ông đã biết trước câu trả lời, nên đã đem cốc cà phê còn đang bốc khói đặt lên bàn, “Đây là món thiếu gia thích nhất, Cappuccino.”

“Cảm ơn.”

Nhận lấy cốc cà phê, anh nhẹ nhàng hớp một ngụm, Nhiều Triết ngẩn người.

“Thiếu gia, mùi vị không tốt sao?”

không trả lời, anh gơ chén lên hớp thêm một ngụm nữa, chân mày anh từ từ nhíu lại.

John khấn trương nhìn anh, “Nếu như mùi vị không ngon, tôi lập tức kêu người pha lại.”

“không, mùi vị. Còn có thể.”

Mùi vị tách cà phê này rất quen thuộc, ngọt ngọt, chua chua, mùi sữa có chút nồng, anh nhớ trước kia Thượng Quan Nhu cũng từng pha cho anh uống, mùi vị cũng giống như vậy..., uống lâu dần anh cũng bắt đầu thích mùi vị này.

Anh còn nhớ, người giúp việc pha cà phê cho anh uống đều là mùi vị thường thấy, bọn họ pha không được khẩu vị anh thích, ngay cả những người đầu bếp cũng vậy, cũng không pha ra được khẩu vị mà anh thích.

“Cà phê này ai pha?”

“Là Kỷ Hinh Mi pha, bởi vì người phụ trách pha cà phê cho thiếu gia hôm nay xin nghỉ phép, cho nên.”

“Kỷ Hinh Mi?” Anh đọc lại cái tên xa lạ này: “Là ai?” Anh không nhớ tên người giúp việc, ngoại trừ John.

John hiểu tính cách của thiếu gia nhà mình, liền nhắc nhở: “Chính là người trước đây không lâu, ở trước mặt thiếu gia, cô gái đó trong khoảng thời gian ngắn mở được Cửu Liên Hoàn.”

“Oh?” Lúc đó cô ấy ấy làm cho anh nhất thời xúc động.

Nhưng rất nhanh, anh liền đem chuyện này quên mất.

Nhiều Triết cố gắng nhớ lại bộ dáng của cô, trong đầu anh mơ hồ hiện lên một gương mặt, từ từ, gương mặt ấy càng trở nên rõ ràng hơn. Là gương mặt Thượng Quan Nhu, gương mặt ngày đêm anh tưởng niệm.

Anh dùng sức lắc đầu, kỳ quái tại sao mình lại đem hai gương mặt gộp lại làm một.

Là bởi vì cô gái đó cũng giống như tiểu Nhu có thể mở ra Cửu Liên Hoàn trong thời gian sớm nhất, Hay là..., mùi vị tách cà phê này, làm cho anh nhớ tiểu Nhu?

“Chỉ là tháng sau cô ấy xin nghỉ việc rồi, chiều hôm qua, cô ấy đã chính thức xin nghỉ với tôi.” Thấy thiếu gia thích mùi vị tách cà phê này, còn đối với người pha nó sinh ra hứng thú, ông bổ sung thêm.

“Nha.” Anh đáp một tiếng, Nhiều Triết lại nhấp một hớp cà phê, cảm thụ mùi vị quen thuộc này.

Trái tim đột nhiên nổi lên cảm xúc khác thường.

Cô gái giúp việc tên Kỷ Hinh Mi kia, tại sao lại làm cảm xúc của anh trở nên giao động?

2. Chương 2

Kỷ Hinh Mi ở Nhiều gia phụ trách làm việc ở trong nhà bếp, nhưng là mấy ngày trước, John nói với cô, Nhiều Triết thích uống cà phê cô pha, cho nên hiện tại cô trừ làm việc ở nhà bếp còn khiêm luôn công việc pha cà phê cho anh.

Thượng Quan Nhu thích ăn đồ ngọt, cho nên cô pha cà phê theo sở thích của mình là ngọt.

Ban đầu anh sẽ cười nhạo cô nói cô quá ngây thơ khi pha cà phê như vậy, mặc dù như vậy anh vẫn đem cà phê cô pha uống hết.

Anh từng nói: “Tình yêu tựa như cà phê, nếu đắng quá nhiều, ngọt ngào quá ít, thì đoạn tình cảm này sẽ trở nên bi thương.”

cô cười hỏi anh, “Anh từng bị đăng lên báo, vậy anh có ném qua mùi vị đau khổ chưa.”

“Mặc dù không đau khổ, nhưng tình yêu không có đường, sẽ không hạnh phúc.”

“Vậy bây giờ anh có đường rồi hả?”

“Em chính là đường của anh, hiện tại anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

thì ra ở trong quá khứ cô và Nhiều Triết đã từng rất hạnh phúc.

Thượng Quan Nhu vừa pha cà phê, vừa nhớ lại quá khứ.

Theo động tác của cô, trong tách cà phê đã xuất hiện một vòng sữa tươi xinh đẹp.

“Phương pháp pha cà phê của cô rất đặc biệt.”

Sau lưng cô đột nhiên vang lên tiếng nói.

Quay đầu nhìn lại, là Nhiều Triết. trên người của anh mặc một bộ quần áo màu trắng, mềm mại ở nhà, cô biết anh rất thích sạch sẽ, mà màu trắng là màu tinh khiết nhất, làm tôn nên nét đẹp lạnh lùng của anh.

Anh ngồi xuống ghế ở quầy rượu, quầy rượu nhà Nhiều gia được lắp đặt theo phong cách châu âu, trước quầy rượu có đặt mấy cái ghế cao, trong tay anh đang cầm con Cửu Liên Hoàn, tùy ý ngồi đối diện cô.

Trước kia cô và anh cũng đã từng tiếp xúc như vậy, làm cho cô mất hồn trong chốc lát, mới lễ phép gật đầu với anh, “Thiếu gia.”

Đối phương hoàn toàn không nhìn thấy phản ứng của cô, chỉ nhìn chăm chăm tách cà phê trong tay cô, “Pha cho tôi?”

“Đúng vậy, đang muốn đưa lên phòng của thiếu gia.”

“cô học cách pha cà phê từ ai?”

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của anh, đáy lòng của cô có chút thấp thỏm, mặc dù cô lên lúc dùng một gương mặt khác ở chung với anh, nhưng người đối diện quá quen thuộc với cô, cô rất sợ sẽ để lộ ra điều gì đó.

Nhưng anh sẽ không bao giờ lợi hại đến mức từ một tách cà phê có thể phát hiện ra được điều gì?

“trên TV có dạy.”

Nhiều Triết nghe vậy cười nhạt, nụ cười của anh cực mê người.

Trong nháy mắt Thượng Quan Nhu cảm giác được nhịp tim của mình tăng mạnh, nhìn anh có sức quyến rũ như vậy, khó trách tất cả các cô gái đều phấn đấu để được anh nhìn vào mắt.

cô và anh trước kia có phải yêu nhau quá mức đơn giản hay không, nên cô mới không phát hiện được sự ưu tú của anh.

cô cố gắng bình tĩnh nhịp tim của mình, kéo về phần lý trí còn sót lại, ý thức được mình và anh ở cùng một chỗ sẽ rất nguy hiểm, theo bản năng Thượng Quan Nhu trốn tránh ánh mắt dò xét của anh.

“Cà phê đã pha xong, nếu như thiếu gia không có gì phân phó nữa, tôi về phòng bếp làm việc đây.”

cô không muốn và cũng không dám cùng anh dây dưa nữa, cô đã quyết định rời đi rồi, bởi vì cô còn đang phân vân giữa yêu và hận, cho nên cô phải sớm rời khỏi anh để đi tìm mục tiêu ỉnh.

“Pằng” một tiếng, Nhiều Triết đem Cửu Liên Hoàn vút trước mặt cô, ngăn lại bước chân của cô, “Làm lại lần nữa cho tôi xem.”

cô không hiểu nhìn anh, bởi vậy cô không có đưa tay nhận lấy.

“cô nghe không hiểu tiếng quốc ngữ?”

“Tôi hiểu, thiếu gia, anh nói chuyện rất êm tai.”

“cô có ý kiến?”

“Tôi còn có công việc đang chờ tôi.”

“Cho nên cô kháng lệnh?”

cô cười, chẳng biết tại sao, Nhiều Triết nhìn nụ cười của cô, làm cho anh nhớ tới bóng dáng của tiểu Nhu.

cô cầm Cửu Liên Hoàn lên, theo thói quen cô lắc lắc nó trong tay, con Cửu Liên Hoàn, từng là món đồ chơi mà cô yêu thích nhất.

Xe bị phá hủy, người đã không còn, chỉ còn duy nhất vật này, nó là vật gắn kết giữa hai người.

Quả nhiên là vàng thật không sợ lửa? Vậy còn tình yêu của bọn họ thì sao?

“Thiếu gia kêu tôi hiểu, tôi đã hiểu rồi, vậy tại sao anh lại dùng biểu tình uy hiếp muốn dọa tôi?”

nói xong, cô cười, ngón tay thon dài của cô, xoay xoay Cửu Liên Hoàn, ngấn ngủi trong mấy phút đồng hồ, cô làm cho Cửu Liên Hoàn lần nữa được mở ra.

Nhiều Triết từ từ nheo cặp mắt lại, lạnh giọng hỏi: “Làm sao cô có thể phá giải nhanh như vậy?”

“Loại Cửu Liên Hoàn chia làm hai trăm năm mươi sáu bước, chỉ cần tìm được mấu chốt bên trong nó, trong vòng năm phút đồng hồ có thể mở ra.”

“cô đã từng tìm hiểu qua?”

“Khi còn bé đã chơi qua.”

Nhiều Triết không chớp mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt cô.

Đối với người giúp việc ở trong nhà, anh từ trước tới giờ không quan tâm, chỉ cần gương mặt để nhìn là được, để tránh ảnh hưởng tâm tình của anh.

Nhưng anh bây giờ rất tò mò, anh muốn biết thêm về cô.

John nói cô tên Kỷ Hinh Mi, nhà cô gồm năm người, bởi vì điều kiện kinh tế trong nhà không tốt, cho nên cô chỉ học tới trung học mà thôi.

Mặc dù Kỷ Hinh Mi mặc bộ quần áo người làm, chải một kiểu tóc cứng ngắc, cũng không ảnh hưởng gì tới ngũ quan tinh xảo của cô.

Anh không phải là người đàn ông ham mê sắc đẹp, vì Thượng Quan Nhu người anh yêu đến chết đi sống lại kia, chỉ có thể được coi là dễ nhìn.

Từ bối cảnh gia đình cô, rõ ràng hai người không có dính líu gì với nhau, tại sao anh cảm thấy cô và Thượng Quan Nhu lại tương đồng như vậy?

Xuyên thấu qua cô, anh có thể nhìn thấy được từng cái nhăn mày, từng nụ cười, nhất cử nhất động của Thượng Quan Nhu, nụ cười của cô và cách thức nói chuyện của hai người đều giống nhau.

Trái tim vô duyên vô cớ dâng lên một cỗ ảo não, anh nhìn như thế nào đi nữa, Thượng Quan Nhu và Kỷ Hinh Mi vốn là hai người khác nhau, căn bản không có chỗ nào giống nhau.

Thượng Quan Nhu chết đi đối với anh tạo thành một đả kích rất lớn.

Anh khờ dại đến nỗi mỗi ngày đều cầu nguyện, hi vọng thời gian có thể trở về một tháng trước, chỉ cần không xảy ra bữa tiệc sinh nhật hôm đó, sẽ không có bi kịch xảy ra.

Nhưng là mỗi ngày anh tỉnh lại, thời gian càng ngày càng đi qua sẽ không bao giờ trở lại.

Nhiều Triết biết mình rất kì lạ, thậm chí anh còn cười nhạo mình ngu ngốc, lại vì một người. Rất có thể cho tới bây giờ anh chưa từng thích cô, chỉ là anh tự hành hạ mình mà thôi.

Trong lòng anh cười thầm, Nhiều Triết, bản thân mình rất phong lưu, nhưng anh lại vì một người phụ nữ mà trở thành bộ dáng như thế này sao.

Nhìn người trước mắt này có nụ cười rất giống với Thượng Quan Nhu, đột nhiên anh rất phiền não, không nhịn được phát phát tay, chán ghét nói với cô: “đi xuống, đừng làm cho tôi gặp lại cô lần nữa.”

Nhiều Triết vừa nói xong câu đó anh cảm thấy mình rất khác thường, nhìn cô anh không thể nào điều khiển được hành vi của mình.

Cho dù người đó không cần thận đắc tội với anh, anh cũng chỉ kêu John đi trừng phạt bọn họ, anh chưa bao giờ động thủ, nhưng bây giờ anh lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

cô cung kính gật đầu, nụ cười của cô vẫn nở trên môi, “Tôi sẽ tận lực để tránh khỏi tầm mắt của thiếu gia.” nói xong, cô xoay người rời đi, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Mặc dù cô nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng Nhiều Triết vẫn thấy được cô đang giấu đi con người thật của mình, đằng sau vẻ ngoài đó là sự kiêu căng và tôn quý.

một bó hoa cúc trắng được đặt ở trước mộ.

Tấm hình trên mộ bia là một cô gái chừng 25, 26 tuổi, có một mái tóc đen nhánh dài xỏa xuống, ngũ quan có thể coi là thanh thuần xinh đẹp, nụ cười hết sức ngọt ngào.

Người ở trong hình là Thượng Quan Nhu, cô sinh ra trong một gia đình danh giá, cho dù trong nhà có nhiều anh chị em, nhưng cô vẫn được chọn là người thừa kế duy nhất của nhà Thượng Quan.

cô đã từng là người yêu của Nhiều Triết, khi đó có biết bao nhiêu người hâm mộ, sinh ra lòng đố kị vào ghen ghét.

cô đã từng có một cuộc sống tốt đẹp, một tình yêu lãng mạn, nhưng vào giờ phút này, cô lại nằm trong lòng đất lạnh băng, vĩnh viễn không được nhìn thấy thế giới bên ngoài nữa.

hiện tại cô đang trọng sinh(sống lại) trong thân thể của Kỷ Hinh Mi, cô ngồi ở trước mộ bia của mình, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi vết bụi trên tấm hình.

Mình thay mình đi tảo mộ, trong cuộc đời này người có được cơ hội như cô không nhiều lắm.

đã được hai tháng trôi qua kể từ ngày cô chết.

Đây là lần đầu tiên cô tới trước bia mộ của mình, nghe nói chỗ này phong thủy rất tốt, đây chính là chỗ mà Nhiều Triết đã chọn giúp cô.

Người nhà cô cực kì oán hận anh, nhưng họ không phải oán hận vì bất bình thay cho cô mà là họ oán hận vì họ đã bỏ qua cơ hội tốt được trèo lên cao, nhưng cho dù là bất mãn, đứng trên lập trường kinh doanh, Thượng Quan gia sẽ không bao giờ buồn tha oán mỗi ngon này.

thật ra thì cô cũng không chờ mong cha cô sẽ vì cô mà đòi lại công đạo, hoặc đau lòng vì cô, ở Thượng Quan gia chắc chỉ có mình mẹ cô sẽ đau buồn vì cô thôi —— nhưng điều đó sẽ là như vậy nếu như mẹ cô còn sống.

Mẹ của Thượng Quan Nhu là con nhà học thức, hai mươi bốn tuổi gả vào nhà Thượng Quan gia trở thành phụ nhân của Thượng Quan gia.

Lúc bà hai mươi lăm tuổi, sau khi sinh Thượng Quan Nhu, bởi vì tử cung xảy ra vấn đề nên không có cách nào sinh sản được nữa, cha cô trọng nam khinh nữ, ông cho là chỉ có đàn ông mới có tư cách lãnh đạo nhà Thượng Quan gia mà thôi, nhìn Thượng Quan Nhu sinh ra ông cũng không có cảm giác vui sướng gì.

Thậm chí khi cô ra đời được ba tháng, ông liền đem một đứa bé trai sáu tuổi mang về Thượng Quan gia.

Đứa bé trai kia là ông trước khi kết hôn đã cùng với người phụ nữ khác sinh ra.

Mặc dù mẹ cô rất không cam lòng, nhưng bà cũng không nói gì, chỉ có thể trở mặt nhìn chồng mình hết lần này đến lần khác mang theo những đứa trẻ ở bên ngoài về nhà.

Cho dù Thượng Quan Nhu có là trưởng nữ của Thượng Quan gia, trưởng bối ra lệnh cho cha cô phải để cho cô làm người thừa kế, ông làm theo nhưng ông lại không cho cô nhúng tay vào chuyện công ty, và cũng chẳng bao giờ yêu thương cô cả.

Ba năm trước đây, mẹ của Thượng Quan Nhu vì không chịu được sự lạnh nhạt của chồng mình, vì áp lực gia đình quá lớn, nên bà đã qua đời.

Mà cô làm vật hi sinh cho sự nghiệp của gia đình, nên cha cô đã giới thiệu cô cho Nhiều Triết.

Lần đầu gặp gỡ, cô đã không có ấn tượng tốt với anh.

Từ trên các tạp chí cô thấy được các tin tức xấu về anh, cùng với các tin đồn, cô biết anh là người rất phong lưu, bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ quay quanh anh.

Hơn nữa cao như cô chưa bao giờ gặp phải một người đàn ông tự cao tự đại như vậy, ý mình có tiền, có điều kiện tốt, liền không coi ai ra gì, bởi vì hai người lần đầu tiên gặp mặt, anh khinh thường nói với cô, “Tất cả mọi người đều nói Thượng Quan đại tiểu thư trình độ học vấn cao, đầu óc tốt, hôm nay gặp mặt, thì ra cô cũng chỉ là người phụ nữ xấu mà thôi, khó trách cha cô lại dùng phương thức này giới thiệu cho tôi, xem ra ông ta rất lo lắng cho cô, sợ cô ở nhà không ai thèm lấy.”

Nghe anh sỉ nhục mà toàn thân cô phát run, một câu cũng không nói lại được. cô thừa nhận mình không có xinh đẹp, nhưng anh sỉ nhục cô là người phụ nữ xấu thì anh quả thật rất khinh người mà?

Mà anh khi nhìn thấy được bộ dạng giận dữ của cô còn nói thêm, “Thượng Quan tiểu thư, xin cô phải giữ vững hình tượng, cô mà còn hung hăng trừng tôi nữa, tôi sẽ phải kêu người cứu mạng đó.”

Đó là lần đầu tiên hai người gặp nhau, bởi vậy cô không có thích anh, cô không muốn qua lại với anh nữa, rất may anh cũng không liên lạc gì với cô.

cô không ngờ rằng, lần sau khi cô gặp lại anh, cô thấy anh bị một nữ minh tinh dây dưa không chịu buông, lúc đó anh cũng nhìn thấy cô, anh lấy cô ra làm vật đỡ đạn ỉn.

Duyên phận của hai người rất thần kì, cãi nhau ầm ĩ, đấu qua đấu lại, giữa bọn họ rốt cuộc sinh ra tình cảm.

Lâu ngày sinh tình, cô mới phát hiện ra Nhiều Triết là người rất thú vị.

Anh mặc dù rất đào hoa, nhưng lại vô cùng sạch sẽ; Anh mặc dù kiêu ngạo tự phụ, nhưng cực kì tuân thủ lời hứa; Anh có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm.

cô biết rõ một khi cô yêu người đàn ông này, sớm muộn gì cô cũng sẽ trở thành người nô lệ của anh, cô tuyệt đối tin tưởng lời anh nói, anh là tất cả của cô.

Nhiều Triết đã từng nói, vì cô, anh có thể buông tha cả tòa rừng rậm.

cô tin lời của anh, nhưng đổi lấy được lại là kết cục, cô vĩnh viễn nằm ở dưới lòng đất, không nhìn thấy được ánh mặt trời.

“Ai! Thượng Quan Nhu, cô nói cô có phải rất đàn hay không! Nếu như tình yêu đã mất rồi, cô tội tình gì đến cả mạng mình cũng mất luôn?”

Sờ tấm hình trên bia mộ, sau khi sống lại Thượng Quan Nhu càng ngày càng suy tư nhiều hơn.

“Chỉ là ông trời còn rất tốt với tôi.”

nói xong, cô cười, chỉ vào gương mặt tuyệt đẹp của mình.

“cô xem, bây giờ tôi, trẻ tuổi hơn so với cô, xinh đẹp hơn cô, mặc dù trình độ học vấn không cao bằng cô, gia thế không tốt bằng cô, nhưng ít ra tôi còn sống, ngược lại cô lại nằm ở đây, có phải cô rất cô đơn hay không? không sao, chỉ cần tôi có thời gian, tôi sẽ đến đây nói chuyện phiếm với cô.”

nói xong, cô cau mũi một cái.

“cô xem, tôi lại nói xàm nữa rồi, cô chính là tôi, tôi chính là cô, cô cô đơn, tôi cũng cô đơn, tôi làm sao quên tôi và cô chính là một chứ?”

cô thở dài, đem bó hoa cúc trắng lấy về.

“Nếu trời cao cho tôi cơ hội sống lại, tôi sẽ quý trọng cơ thể chính mình. cô yên tâm, tôi đã quyết định rồi từ nay về sau tôi sẽ cùng Nhiều Triết giữ khoảng cách, anh ta là tên khốn kiếp, luôn miệng nói yêu tôi, nhưng khi quay lưng lại, thì lại cùng người khác kết giao rồi.”

cô chu mỏ lên, mặc dù cô nói cô không yêu cũng không hận anh nữa, nhưng cô vẫn rất thương tâm, cô đã quyết định rồi cô sẽ buông tha cho đoạn tình cảm này, cô đi tìm tự do ỳnh thôi.

“Đàn ông có tiền đều không phải là người tốt, đã bị một lần rồi tôi phải biết khôn lên, trong cuộc sống sau này, tôi sẽ không bao giờ có quan hệ gì với anh ta nữa.”

cô phát hiện mình rất ngu ngốc, tại sao lại nói chuyện với bia mộ chứ, cô làm mặt quỷ với người trong hình, cười nói: “Bị người khác nhìn thấy tôi như thế này, họ nhất định sẽ nói tôi bị thần kinh. Bây giờ đã trễ rồi, khi nào rảnh tôi sẽ trở lại thăm cô.” nói xong cô xoay người rời đi.

cô không biết, cách đó không xa có một người đang ngồi trên ghế màu đen, miệng đang ngậm lấy điếu thuốc, từ trong cửa sổ nhìn theo bóng dáng cô đang rời đi, con người khẽ nheo lại mấy phần.

Ngồi ở bên cạnh anh là Mạc Hàn Vũ, “Ông chủ, anh có cảm thấy người mặc váy màu hồng kia rất quen mắt hay không?”

Sợ Nhiều Triết nhìn không thấy, anh còn đưa tay chỉ về nơi đó, “Thấy không? Là ở chỗ đó, cô gái tóc dài, bóng lưng mảnh khảnh, diện mạo rất đẹp, dáng dấp hoàn mỹ. cô ấy nhìn rất quen, tôi đã gặp qua cô ấy ở đâu ta?” Mạc Hàn Vũ lăm bầm lăm bầu, vuốt vuốt cằm, “Người đẹp như thế này nhìn thấy một lần sẽ không quên. Ai yêu, ông chủ, sao anh lại đánh tôi?”

Vuốt vuốt cái đầu bị đánh, anh làm ra vẻ mặt ai oán.

“Cậu rất ồn ào.”

Anh chê tôi ồn thì nói thẳng đi, cũng không được quyền đánh người chứ!

“Ông chủ, tôi dám cam đoan cô gái đứng trước mộ vừa rồi tôi có gặp qua. A! Tôi nhớ ra rồi, cô ấy không phải là người giúp việc ở trong nhà của anh sao.”

“Lái xe!”

không chờ Mạc Hàn Vũ cầu nhậu xong, Nhiều Triết đã nhịn không được nữa, ra lệnh cho tài xế lái xe đi.

Mạc Hàn Vũ không nhìn được lắc đầu, ông chủ nhà anh tính tình không nhả nhận một chút nữa được sao?

Thượng Quan Nhu đẩy cửa phòng Nhiều Triết ra.

Nhiều Triết có rất nhiều tật xấu, anh rất thích sạch sẽ, anh thích màu trắng, không thích anh đồ ăn có chứa cholesterol quá cao, thích uống rượu tây, chỉ mặc đồ thủ công hàng hiệu, cực kì khó rời giường.

Trong phòng anh có một cái đồng hồ báo thức được đặc riêng cho anh, tiếng nhạc vô cùng nhu hòa, mỗi sáng sớm âm nhạc tuyệt vời vang lên, nó làm cho anh tỉnh giấc nhưng anh lại không nổi giận.

Nhưng là một tuần trước đồng hồ của anh đã bị hư, nó hiện tại đã được đưa đi sửa nhưng còn chưa có lấy về.

Đồng hồ báo thức bị hư, làm cho tất cả người làm nữ trong nhà đều bị nạn, đồng hồ báo thức bị hư, bởi vậy “trách nhiệm” gọi anh rời giường được giao cho những người giúp việc.

Người giúp việc xui xẻo đầu tiên tên gọi là Jenny, cô đứng trước giường anh kêu, “Thiếu gia, nên rời giường!”

Kết quả, bởi vì giọng nói của cô quá lớn, khẩu trừ lương một tháng.

Người xui xẻo thứ hai tên là Luna, cô đi tới đi lui bên giường anh, không biết làm sao để gọi anh dậy, kết quả tiếng bước chân của cô quá lớn, làm anh phiền, trong cơn tức giận, Luna bị sai đi quét dọn cầu thang một tháng.

Sau đó tất cả mọi người không ai có kết quả tốt.

Ngày hôm qua rốt cuộc đến phiên A Tử, gọi anh rời giường.

A Tử rất thích Nhiều Triết, luôn mơ ước có một ngày có thể được anh để ý, từ chim sẽ biến thành phượng hoàng.

Nhưng cô nghe nói ngày hôm qua A Tử gọi anh rời giường, phạm vào điều kiêng kị của anh, bị anh đùa giỡn 20’.

Cho nên cô ấy sẽ dùng ánh mắt ghen tị nhìn Thượng Quan Nhu, bởi vì hôm nay cô sẽ làm đồng hồ báo thức cho anh, cô sẽ có cơ hội tiếp cận với anh, lần trước Thượng Quan Nhu vì muốn giúp hai người giữ được công việc này, mà thực hiện yêu cầu của Nhiều Triết, nhưng A Tử ngược lại không có cảm kích cô mà còn trách cô cố ý làm náo động.

Đối với sự việc đó Thượng Quan Nhu cũng không thèm để ý, dù sao cô cũng muốn rời khỏi nơi này, cô cũng không có ý muốn muốn làm bạn với A Tử, cô ấy ghen tị cô, điều đó cũng không liên quan đến cô.

Nhưng cô nghe nói nhiều người bị “tai nạn” như vậy, Thượng Quan Nhu cũng hơi sợ, sợ mình làm không tốt sẽ bị mắng xối xả.

Cho nên khi cô đẩy cửa phòng ngủ của anh ra, đã chuẩn bị tinh thần nghe anh chửi, dù sao cô cũng sắp nghỉ việc rồi.

Phòng ngủ của Nhiều Triết rất lớn, những món đồ bày biện ở trong phòng toàn là hàng cao cấp, chính giữa là một chiếc giường lớn hình tròn, đây là phong cách la mã cổ đại, phong cách này rất thích hợp với anh, bởi vì anh luôn luôn tự xưng là đế vương.

Giờ phút này người đàn ông nằm trên giường, tư thế ngủ rất lười biếng, tấm chăn màu trắng được đẩy từ ngực trở xuống, anh mặc trên người chiếc áo ngủ mềm mại hở cổ, lộ ra chiếc cổ thon dài, hầu kết rất đẹp.

một đầu tóc xoăn ngắn màu đen, tán loạn rơi trên gối đầu, hai mắt khép chặt, trong mũi còn phát ra tiếng hít thở đều đều.

cô luôn luôn cho là đáng ngủ đàn ông rất tao nhã và mê người, Nhiều Triết là một ví dụ điển hình.

cô đến gần, rốt cuộc cô đã có thể quan sát tỉ mỉ bộ dáng ngủ của anh.

Nhìn người đàn ông ngủ say, trong lòng Thượng Quan Nhu dâng lên một hồi kích động.

rõ ràng đã quyết định giữ khoảng cách với anh, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, cô lại nhịn không được bị sức hấp dẫn của anh mê hoặc.

cô đột nhiên tức giận, nhìn chằm chằm Nhiều Triết, trả thù anh bằng cách nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ, cách không trung đảm, ngắt nhéo, đập lại đập.

không tiếng động phát tiết một lúc lâu, cô cười, nếu như là Thượng Quan Nhu trước kia, cô khẳng định cô sẽ đem anh giẫm dưới lòng bàn chân; nhưng bây giờ cô là Kỷ Hình Mi, mà Kỷ Hình Mi chỉ là một người giúp việc ở Nhiều gia.

cô ủ rũ, cô buồn bực nhìn đồng hồ, cô phải kêu anh thức dậy, nếu cô làm trễ nãi thời gian đến công ty của anh, cô nhất định sẽ chết rất khó coi.

cô vô tình liếc mắt nhìn con Cừu Liên Hoàn được đặt lên đầu giường kia, đôi mắt lung linh lay động, lộ ra nụ cười đắc ý.

3. Chương 3

“Leng keng ... leng keng ...”

âm thanh quen thuộc dễ nghe khiến Nhiều Triết đang ngủ say chợt nao nao, hai mắt lập tức mở ra, dù mờ mịt vẫn cố gắng nhìn xem.

Có một chuỗi hình ảnh chợt lóe lên trong đầu anh.

Đó là một bữa tiệc tối xa hoa, thân là chủ nhân của bữa tiệc anh lại cảm thấy không thú vị, vì thế anh để cho Mạc Hàn Vũ chiêu đãi khách còn mình thì ngồi trong xích đu ở hậu hoa viên ngủ. Sau đó anh nghe thấy tiếng “leng keng” vang lên bên tai.

Mở mắt ra, là Thượng Quan Nhu. cô nghịch ngợm cầm trong tay một cái cừu liên hoàn (xem hình [.art-child/play/UploadFil ... 7.jpg](#)), vừa nháy mắt với anh lại vừa lộ ra tươi cười xấu xa giống một phù thủy nhỏ.

Đó là lần duy nhất mà anh không tức giận khi bị đánh thức, bởi vì cừu liên hoàn phát ra tiếng “leng keng” rất dịu dàng mà cũng rất mỹ diệu.

“Tiểu Nhu...”

Bóng dáng mờ ảo hiện ra trong tầm mắt, tay người đó cầm chặt cừu liên hoàn rồi mỉm cười với anh.

Nhiều Triết không thể nhẫn nại mà vươn tay kéo cô vào trong lòng, quay người đặt dưới thân, hôn lên bờ môi phấn hồng ướt át kiều diễm kia.

“Tiểu Nhu, anh lại mơ thấy em sao?”

“Tiểu Nhu, em đừng rời bỏ anh...”

Anh vội vàng hung hăng chà đạp đôi môi đỏ mọng của cô gái bên dưới, sau đó chặt chẽ trói buộc cô ở trong lòng, anh rất sợ hãi chỉ cần vừa buông tay, người trước mắt sẽ hoàn toàn biến mất.

“Ừm... Tôi không phải Thượng Quan Nhu, buông tôi ra.... buông ra...”

Thượng Quan Nhu không ngờ Nhiều Triết có thể làm ra hành động như vậy. Tuy lúc hai người còn yêu đương cô cũng từng bị anh bá đạo ôm vào lòng khi dễ như vậy nhưng lúc này cô với anh đã không còn quan hệ gì.

Nhiều Triết chậm rãi tỉnh táo lại.

Trùng mắt nhìn vào khuôn mặt trước mắt, bóng chốc Thượng Quan Nhu biến thành một người con gái khác.

Lại nhìn kỹ một chút, cảm thấy có điểm quen mắt, “Là cô?”

Thượng Quan Nhu cố gắng dùng tay đẩy ngực anh ra, hai má đỏ bừng, đôi môi vì bị hôn cũng sưng lên, “Bằng không thiếu gia tưởng ai?”

Nhiều Triết vẫn dè nặng cô như cũ, vẻ mặt anh ảo não, thực không cam lòng. rõ ràng người anh ôm vào lòng là Tiểu Nhu, vì sao bây giờ lại biến thành nữ giúp việc.

“Vì sao cô lại ở trong phòng tôi?”

“Tôi đến gọi thiếu gia rời giường.”

cô tiếp tục dùng sức đẩy anh, “Thiếu gia, anh nên rời khỏi người tôi trước đi chứ?”

Anh cao 184 cm mà bây giờ cô chỉ cao có 160 cm. Bị con quái vật chân dài đè ép ở bên dưới, cảm giác này thật sự không dễ chịu chút nào.

Rốt cuộc Nhiều Triết cũng đứng dậy, vẻ mặt không vui nhứt mảy trường mắt nhìn cô, “Ai cho cô tùy tiện đụng vào đồ của tôi?” Anh nhìn chằm chằm vào cữ liên hoàn trong tay cô.

“Tôi chỉ cảm thấy dùng cách này gọi thiếu gia rời giường, có vẻ dễ dàng.”

Xác thực quá dễ dàng, dùng cách này đánh thức anh, quả nhiên sẽ không chọc anh giận.

Nhưng mà phương pháp này chỉ có mình Tiểu Nhu biết, dùng phương pháp này đánh thức anh cũng chỉ có mình Tiểu Nhu.

Nhiều Triết lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, “Cút đi!”

Thượng Quan Nhu cảm thấy hai chữ “Cút đi!” này, tuy có vẻ không xuôi tai lắm nhưng so với tình cảnh không hay ho của sáu người giúp việc trước đó đã tốt hơn không ít rồi. Ít nhất cô cũng không bị giáo huấn 20 phút đằng đẳng giống như A Tử.

Quên đi, đấu võ mồm cùng với vị đại thiếu gia này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Anh bảo cô cút, vậy thì cô sẽ cút.

Đứng dậy, Thượng Quan Nhu cung kính chào một tiếng sau đó xoay người rời đi.

“Quay lại!”

Phía sau lại truyền đến mệnh lệnh.

“Xin hỏi thiếu gia còn điều gì phân phó?”

Nhiều Triết ngồi ở bên giường, nghiêm túc đánh giá cô một hồi lâu, “Ngày hôm qua tôi nhìn thấy cô ở trước mộ Thượng Quan Nhu, vì sao cô lại xuất hiện ở đó?”

“Thượng Quan tiểu thư là người tốt, cô ấy qua đời lâu rồi mà tôi vẫn chưa có thời gian đến tế bái mộ của cô ấy. Hôm qua là ngày nghỉ của tôi, vừa vặn có thể đi một chuyến.” Chẳng lẽ ngày hôm qua anh cũng đến nghĩa trang?

Nhiều Triết lạnh lùng hừ một tiếng, “Hai người có quen biết sao?”

Thượng Quan Nhu nhớ lại, tuy người đàn ông này rất tự phụ nhưng năng lực của anh ta cũng rất mạnh, cô không thể để lộ ra dấu vết nào.

cô không muốn để cho anh hoài nghi cho nên cẩn thận đáp: “Thượng Quan tiểu thư từng có ơn với tôi.”

“Ơn gì?” Anh rất hiếu kỳ.

“Ách... Chính là vũ hội hóa trang mấy tháng trước được tổ chức ở nhà thiếu gia... Lúc ấy tôi phụ trách bưng bê đồ uống nhưng bởi vì trong vũ hội có rất nhiều người nên tôi không cẩn thận bị đẩy làm vỡ một cái ly, bắn tung tóe lên người Thượng Quan tiểu thư.”

“Nhưng cô ấy chẳng những không trách tôi mà còn giúp tôi nhặt bớt thủy tinh trên sàn. Tôi cảm thấy Thượng Quan tiểu thư rất tốt bụng cho nên luôn nhớ mãi ân tình này của cô ấy.”

Lời này có giả có thật. Đúng là có chuyện Thượng Quan Nhu ở trong vũ hội gặp phải tình huống xấu hổ như vậy, nhưng nữ giúp việc không may đó lại là người khác.

“Tuy Thượng Quan tiểu thư không hề biết tôi nhưng tôi cũng không để tâm, tôi chỉ làm chuyện tôi muốn làm mà thôi.”

Nhiều Triết thoáng chớp mắt hồn, “cô ấy vẫn luôn lương thiện như thế.”

Anh đã biết cô ấy lương thiện, vậy vì sao ở trước mặt bao nhiêu người còn làm khó cô ấy?

Ánh mắt Thượng Quan Nhu trở nên u oán, trong lòng không hiểu sao lại khó chịu muốn chết vẫn anh.

Nhiều Triết, mỗi ngày anh đều đảm nhận vai diễn tình si, nhưng anh biết không? Anh dù có si tình, Thượng Quan Nhu cũng sẽ không trở lại bên anh đâu.

Chính một tay anh đã làm nên kết cục bi thảm giữa hai chúng ta, cho nên dù anh có hối hận cũng đâu thể thay đổi được cái gì?

“Thiếu gia, còn có chuyện gì nữa không?”

Nhiều Triết cuối cùng cũng hoàn hồn, lúc này anh mới phát hiện, mình vậy mà lại hàn huyên với người hầu lâu như vậy, anh đúng là không bình thường sao?

Nhưng mà Kỷ Minh Hi này lại khiến anh thực để ý, “cô rõ ràng là một người rất kiêu ngạo, cần gì phải khiêm tốn ở trước mặt tôi như thế?” Cách cô nói chuyện, nhất cử nhất động đều giống y như Tiểu Nhu, chính là loại kiêu ngạo cao quý trời sinh, anh nhìn ra được.

“Vì cuộc sống, mỗi người đều phải giả bộ, tựa như thân phận của tôi bây giờ chính là nữ giúp việc ở đây. Cho nên dù có trái với tính cách của mình nhưng tôi cũng không thể không biến mình trở thành một người hầu, nghe thiếu gia gọi đến gọi đi. Anh bảo tôi ở lại tôi phải ở lại, anh bảo tôi rút tôi phải rút, nếu tôi không làm đúng như thân phận của mình, kết cục có lẽ sẽ rất thảm.”

cô mỉm cười, “Nhưng mà không lâu nữa đâu, nữ giúp việc này sẽ không phải cung kính nghe mệnh lệnh của thiếu gia nữa.”

“Ồ! Đúng rồi, tôi vừa mới nhớ ra thiếu gia còn muốn tôi rút, nếu thiếu gia không còn việc gì cần hỏi nữa, vậy tôi rút đi đây!”

không để ý tới nét mặt kinh ngạc của Nhiều Triết, Thượng Quan Nhu xoay người, thoải mái bước ra ngoài.

“Này, tôi vẫn chưa cho cô đi...” Nhìn cô kiêu ngạo như vậy, anh lại càng không muốn để cô được thỏa mãn.

“Thực xin lỗi thiếu gia, tôi rút xa quá rồi, không thể rút trở về nữa!” cô dùng vẻ mặt tức chết người không đền mạng mà hướng về phía anh, nháy mắt mấy cái.

“Rầm!” Cánh cửa to lớn đóng lại, Thượng Quan Nhu vô cùng cá tính biến mất trước mặt Nhiều Triết.

Nhiều Triết sững sờ một chỗ nhìn theo cô mà không hề nhúc nhích.

Anh nhìn lầm phải không? Nụ cười kia, đó rõ ràng là nụ cười nghịch ngợm của Thượng Quan Nhu!

“không nghĩ tới nữ giúp việc tên Kỷ Minh Hi này, vậy mà lại là trưởng nữ trong nhà, em trai em gái cũng có đủ, ba mẹ đối với cô ấy cũng chẳng quan tâm mấy, cô ấy rời nhà hai năm, bình thường rất ít khi liên lạc, mấy lần liên lạc gần đây tất cả cũng chỉ vì thúc dục cô ấy về quê kết hôn với những người đàn ông già hơn cô ấy đến hai mươi mấy tuổi...”

Hàn Mạc Vũ cầm một bản báo cáo lên nhiệt tình chia sẻ bát quái với ông chủ nhà mình, “Đúng rồi, chỗ này còn ghi lại rất nhiều về lúc cô ấy còn nhỏ, cô ấy...”

không đợi hắn nói xong, Nhiều Triết đã không kiên nhẫn đoạt lấy tập tài liệu.

Hàn Mạc Vũ bước đến trước bàn làm việc của ông chủ, ánh mắt chớp chớp tò mò hỏi: “Ông chủ, anh bảo tôi điều tra người này, thực ra là để làm gì?”

Đừng trách hấn tò mò, thật sự thì ông chủ là người rất kiêu ngạo, cho đến bây giờ hấn cũng chưa bao giờ thấy ông chủ chủ động tìm hiểu một người con gái nào.

Chẳng lẽ, ông chủ đột nhiên sinh ra hứng thú đối với nữ giúp việc nhà mình?

Tuy rằng bộ dạng của nữ giúp việc này rất xinh đẹp, nhưng so với ông chủ được bao nhiêu mỹ nữ vây quanh, vẫn không xứng chút nào, dù sao xuất thân của cô ấy cũng không thể so được với những vị tiểu thư khác.

Nhiều Triết không để ý đến hấn, đoạt lấy tư liệu của Kỉ Hình Mi, từ từ xem.

Hàn Mạc Vũ không cam lòng, sống chết ở trong văn phòng của Nhiều Triết, chỉ một lòng muốn moi móc tin tức nào đó từ người đang xem tư liệu kia.

Tập đoàn Nhiều thị, mỹ nữ nhiều đến đêm không xuể, mơ ước vị trí thiếu phu nhân lại càng bay đến đầy trời, Hàn Mạc Vũ thường xuyên lộ ra chút tin tức của ông chủ tạo niềm vui cho các mỹ nữ, bảo đảm vị trí của hấn trong công ty.

Tuy Hàn Mạc Vũ quá yêu bát quái, quá mức chân chó, thường làm cho Nhiều Triết cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng vì thủ đoạn xã giao quá cao siêu của sư đệ, Nhiều Triết vẫn trả lương cao cho hấn, cũng không để ý việc hấn lấy việc riêng tư đầy đau khổ của mình ra giúp các em gái vui vẻ. Nhưng lần này thì không giống.

Anh đối với Kỉ Hình Mi thực sự có một loại cảm giác không nói nên lời.

Đại khái là từ hình bóng của cô anh nhìn thấy bóng dáng của Thượng Quan Nhu, nhưng anh cũng biết rõ mình không muốn tìm thể thân của Thượng Quan Nhu.

Bởi vì không một người phụ nữ nào có thể thay thế vị trí của Thượng Quan Nhu trong lòng anh.

Nhưng anh đối với Kỉ Hình Mi là như thế nào? Anh không muốn có lời đồn đại nào truyền ra.

Ngẩng đầu lên, thấy Hàn Mạc Vũ đang lén lút vụng trộm quan sát mình, Nhiều Triết trừng mắt nhìn hấn một cái, không vui: “Sao cậu còn chưa đi ra ngoài?”

Làm bộ giúp Nhiều Triết thu dọn bàn làm việc, Hàn Mạc Vũ cười hắc hắc: “Ông chủ, bàn làm việc của anh hơi lộn xộn, để tôi giúp anh dọn dẹp.”

“không cần!”

“Tại sao không cần? Hàng tháng tôi nhận được nhiều tiền lương như vậy, nhưng mà lượng công việc lại ít đến đáng thương, để ông chủ không thất vọng, tôi muốn cố gắng hiến ra toàn bộ sức lực của bản thân.”

Nhiều Triết hồ hững đánh giá hấn: “thật không? Cậu đang ngại công việc quá ít?”

“Đương nhiên...”, vừa mới lên tiếng hấn đã thấy khóe miệng Nhiều Triết khẽ nhếch lên, hấn biết đây là điềm báo ông chủ đang muốn chinh người.

hấn cũng không muốn gặp rắc rối chỉ vì một chút bát quái.

“Đương nhiên không phải, tôi đột nhiên nhớ tới còn rất nhiều công việc phải làm, ở đây đã không có chuyện gì, vậy... tôi đi ra ngoài làm việc nha.”

không đợi Nhiều Triết đáp lời, Hàn Mạc Vũ đã bôi dầu vào chân, chạy!

Nhiều Triết cũng không để ý đến hấn, tầm mắt anh chuyển đi, cẩn thận đọc tư liệu.

thì ra, lá gan của Kỉ Hình Mi rất nhỏ, tính cách hướng nội, lúc nói chuyện với người lạ, giọng nói còn có thể run run.

Nhưng khi anh gặp Kỉ Hình Mi, cô chẳng những thông minh bình tĩnh, mà còn to gan lớn mật, ít nhất... cô là nữ giúp việc duy nhất dám đá cửa rồi đi ngay trước mặt anh.

Trong tư liệu còn nhắc tới, hai mươi bảy ngày trước, cô mở tài khoản trên thị trường chứng khoán, liên tục mua cổ phiếu, tuy số tiền đầu tư không nhiều lắm, nhưng ... ba loại cổ phiếu này đều vô cùng có tiềm năng.

Anh nhớ trước khi Thượng Quan Nhu qua đời, anh từng lén nhắc với cô, đầu tư vào mấy cổ phiếu này tương lai sẽ có nhiều lợi nhuận.

Bởi vì chỗ cổ phiếu này đều bị anh khống chế. Tính đến hôm nay, trong một tuần, khoản đầu tư của Kỉ Hinh Mi có thể thu lợi gấp hai mươi lần.

Thú vị!

thật sự là rất thú vị!

Trong nhà mình có một nữ giúp việc, chẳng những trong 5 phút có thể cởi bỏ cửu liên hoàn, pha đúng vị cà phê y như Thượng Quan Nhu, lộ ra nụ cười của Thượng Quan Nhu, còn có thể mua cổ phiếu chỉ có Thượng Quan Nhu mới biết.

Rốt cuộc cô với Thượng Quan Nhu có quan hệ gì?

không đợi Nhiều Triết lý giải hết các nghi vấn, ngày làm việc cuối cùng của Thượng Quan Nhu tại Nhiều gia đã chính thức kết thúc.

Thời gian một tháng, nói nhanh thì không nhanh, nói chậm cũng không chậm, cô sắp xếp lại đồ dùng của bản thân chuẩn bị rời khỏi Nhiều gia, A Tử thì vui sướng nhảy nhót, lão quản gia John lại có vài phần không nề.

“Hinh Mi, cháu thật sự không đợi thiếu gia trở về, nói lời tạm biệt với cậu ấy sao?”. Ông nhìn ra được thiếu gia đối với cô có chút để ý, tựa như nhận được chút sức sống từ cô.

“Quản gia John, cô ấy chỉ là một nữ giúp việc nho nhỏ, thiếu gia làm sao có thể nhớ kỹ? Cho dù cô ấy đi rồi, thiếu gia cũng sẽ không phát hiện trong nhà thiếu một người hầu nho nhỏ đâu.”

A Tử thực mắt hững, vậy mà John lại có thể đưa ra loại đề nghị này.

Kỉ Minh Hi so với cô chỉ thông minh hơn một chút, các phương diện khác làm thế nào hơn được cô.

Xét về ngoại hình, cô cũng được coi là mỹ nữ, muốn đáng người có đáng người, muốn dung mạo có dung mạo. Hơn nữa gia đình của cô cũng không tính là kém, ba cô là công chức nhà nước, mẹ cô là giáo viên mầm non, cô có một người anh hơn cô 3 tuổi thuộc giai cấp trí thức.

Nếu cô nguyện ý thì có thể ở nhà sống thoải mái, sở dĩ đến Nhiều gia làm nữ giúp việc hoàn toàn là để hấp dẫn ánh mắt Nhiều Triết.

cô thấy, diện mạo chỉ được coi là thanh tú của Kỉ Hinh Mi căn bản không xứng với Nhiều Triết vốn có dung mạo, gia thế, mọi thứ đều vĩ đại.

Về phần vị hôn thê đã bị đưa ra nước ngoài của Nhiều Triết- Ông Chỉ Lan lại càng không đáng nhắc tới.

Trong tương lai cô có tự tin sẽ tìm được cơ hội làm cho Nhiều Triết yêu mình.

Nhưng cô không nghĩ tới, tại thời điểm cô thực hiện mục tiêu gả vào hào môn, vậy mà lại xuất hiện một Kỉ Hinh Mi, trong ấn tượng của cô, Kỉ Hinh Mi căn bản chính là cái hũ nút, cả ngày không nói một câu, rầm cũng không thả lỏng một cái, không nghĩ tới một cái hũ nút như vậy lại có thể khiến cho thiếu gia chú ý.

Hừ! Sớm biết rằng thứ đồ như cửu liên hoàn có thể khiến thiếu gia coi trọng, cô cũng sẽ đi học.

Kỉ Hinh Mi chiếm được tiện nghi làm cho cô vô cùng ảo não.

Cho nên đến thời điểm Kỉ Hinh Mi chuẩn bị rời đi, cô hận không thể mua pháo về đốt tiễn Kỉ Hinh Mi đi.

Mặc kệ sự khiêu khích châm chọc của A Tử, Thượng Quan Nhu lễ phép nói với John: “Cháu cảm ơn quản gia John từ trước tới giờ vẫn luôn quan tâm tới cháu, nhưng như lời A Tử nói, cháu chẳng qua cũng chỉ là một nữ giúp việc, hẳn thiếu gia sẽ không để ý đến cháu đâu.”

Kéo rương hành lý đi, Thượng Quan Nhu bước tới cửa, cô xoay người, cười nói: “Vì không gây thêm phiền toái cho thiếu gia, cháu đành đi trước một bước, quản gia John không cần phải đưa tiễn, có thời gian cháu sẽ lại đến thăm mọi người.”

Trong trí nhớ của John, Kỉ Hình Mi trước đây ở trong trường hợp này chắc chắn sẽ không nói lên lời, loại phương thức nói chuyện làm mình thấp đi để người kia tốt hơn này, ông mới chỉ thấy ở một người.

Đó là... Thượng Quan tiểu thư.

không hiểu vì sao, từ sau khi vị tiểu thư kia qua đời, ông lại cảm thấy nhất cử nhất động của Kỉ Hình Mi rất giống với cô ấy, nếu như là bắt chước thì ánh mắt sao có thể giống nhau đến như vậy, thật là làm người ta cảm thấy cổ quái.

Có lẽ là ông nghĩ nhiều rồi, lớn tuổi, suy nghĩ một chút lại sinh ra bao nhiêu chuyện kỳ quái.

John cũng không miễn cưỡng, khách sáo vài câu, nhìn cô bước ra khỏi cửa lớn của Nhiêu gia, liền xoay người trở về.

Hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn lại đã thấy cửa lớn Nhiêu gia đóng chặt, Thượng Quan Nhu kéo hành lý, quay người chậm chạp đi về hướng bến xe bus.

Lúc này một chiếc xe màu đen từ xa đang chạy lại đây, trong lòng cô cứng lại, đó là xe của Nhiêu Triết.

Anh thế nào sớm không về, muộn không về lại về nhà đúng lúc này,

Tốc độ của xe dần chậm lại, thời điểm chạy đến bên người cô chiếc xe dừng hẳn lại, cửa kính phía sau xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú của Nhiêu Triết.

Tuy rằng không muốn có quan hệ cùng người này, nhưng nên có lễ phép thì cô vẫn có: “Thiếu gia, anh tan tầm rồi?”

Nhiêu Triết nhìn hành lý trong tay cô, đột nhiên nhớ lại từ hôm nay cô sẽ nghỉ việc.

Nhiêu Triết hờ hững nhìn cô hồi lâu rồi nói ra một câu ngay cả chính anh cũng không dám tin: “Nếu tôi tăng lương cho cô, cô có thể ở lại Nhiêu gia giúp việc không?”

Thấy vẻ mặt giật mình của cô, anh lại nói tiếp: “Tuy rằng cô rất ngỗ nghịch nhưng thỉnh thoảng thấy người như vậy cũng không tệ.”

Lái xe phía trước suýt nữa bật cười vì câu nói này, thiếu gia nhà hắn nói cái gì vậy?

Thượng Quan Nhu cũng suýt bật cười vì câu nói của anh.

May mà cô nhin xuống, nghiêm trang lắc đầu: “Cám ơn thiếu gia đã coi trọng tôi, nhưng hiện tại tôi không có nhiều hứng thú đối với công việc này nên chỉ có thể buông tha sự nâng đỡ của thiếu gia”.

Nhiêu Triết cũng không khuyên cô nữa, chỉ cười như không cười nhìn cô một hồi lâu mới gạt cửa sổ xe lên, ra hiệu cho lái xe tiếp tục lái.

Thượng Quan Nhu bị bỏ lại một chỗ cảm thấy không thể nói được lời nào.

Khi xe đã chạy đến trước cửa lớn Nhiêu gia, cô không nhin được nghĩ, gã Nhiêu Triết này thật không có phong độ của đàn ông, nhìn thấy một cô gái như cô đang kéo hành lý cũng không giúp đỡ một chút, quả thật là một tên nhỏ mọn??.

Mắng thầm một trận lại cảm thấy ý nghĩ của mình thật quá ngây thơ, chà chà chân, mang theo vài phần phiền não, cô xoay người đi về hướng bến xe bus.

Thượng Quan Nhu không nghĩ tới mấy cổ phiếu Nhiêu Triết giới thiệu cho cô lại thu về nhiều lợi nhuận như vậy, cô chẳng qua cũng chỉ đầu tư mấy ngàn, cũng chọn một sản chứng khoán rồi nhân lúc tăng giá mà bán đi, vậy mà tài khoản ngân hàng lại tăng lên những sáu số.

Trước đây, đối với cô năm mươi ngàn chẳng đáng là gì, nhưng bây giờ đó lại là con số trên trời.

cô không có lòng tham, số tiền đó cũng đủ để cô thuê một phòng trọ đơn, nhưng cũng chỉ có thể chi trả tiền học phí trong một thời gian ngắn thôi.

Tính toán cẩn thận, cô có thể mua thêm một chiếc xe đạp, còn thừa được một ít, từ sau tai nạn lần đó, cô quyết định từ sau sẽ không đi xe ô tô nữa.

Buổi tối, cô sẽ tập trung học tài chính đầu tư, từ sau lần đầu đầu tư vào cổ phiếu này, cô cảm thấy sự nghiệp đầu tư này không tồi.

Buổi tối hôm nay, Thương Quan Nhu vừa chào tạm biệt với mấy người bạn học ở cổng trường xong, một chiếc xe thể thao màu đỏ đặt biệt nổi bật ở cách đó không xa.

Chủ chiếc xe trông cực kỳ đẹp trai, ngồi yên ở ghế lái tay chống xuống lười nhác chống cằm, cười như không cười nhìn cô.

Vài bạn học vẫn đứng ở ven đường kéo tay nhau dừng lại, đang tò mò đánh giá trai đẹp, cúi sát vào nhau vào nhau nhỏ giọng thì thầm.

Loại đàn ông có gương mặt yêu nghiệt giống như Nhiều Triết, tương xứng với khuôn mặt là cách ăn mặc cá tính, cùng với chiếc xe thể thao màu đỏ xa xỉ, rất khó khiến cho người ta không chú ý tới anh.

Nhưng bản thân anh lại không hề để ý đến thân phận tác phẩm nghệ thuật đang được chiêm ngưỡng của mình, một vài cô gái cười ha ha đánh giá, người có lá gan lớn hơn còn huyết sáo với anh.

Này, tên đàn ông táo bạo chết tiệt kia, thế mà lại chạy thẳng đến trường học của cô sử dụng mỹ nam kế.

Rốt cuộc anh đến làm gì?

cô sẽ không tự kỷ cho rằng anh đến tìm mình.

cô chẳng qua chỉ nghĩ làm nữ giúp việc nhà anh, nhìn ngang nhìn dọc, Nhiều Triết cũng không phải loại tự hạ thấp bản thân mình để tìm người giúp việc.

cô giả bộ không thấy, tiếp tục đi đến một chỗ cách đó không xa, mà xe của Nhiều Triết cũng không đuổi theo.

Chẳng qua khéo mắt cô lại phát hiện ánh mắt của anh đang gắt gao chiếu vào cô.

Điều này làm cho da đầu của Thương Quan Nhu run lên, tim đập mạnh, chân không tự giác bước nhanh hơn.

Đột nhiên tiếng chuông di động trong túi vang lên, dọa cô nhảy dựng, hoang mang rối loạn, nhanh chóng mở túi xách. Tên hiển thị trên điện thoại là mẹ của Kỉ Hinh Mi.

Ba mẹ của Kỉ Hinh Mi không quan tâm tới con gái, từ khi cô sống lại với thân phận này, cũng chỉ nhận được một cuộc gọi từ nhà mà thôi.

Cũng chỉ để nói với cô, gã đàn ông hơn cô hai mươi mấy tuổi đó đã tìm được vị hôn thê rồi, cô cực kỳ bất hạnh bị knockout.

Lúc ấy lời nói của mẹ của Kỉ Hinh Mi nghe thật tiếc hận, nói Kỉ gia không có phúc phận này.

Thương Quan Nhu vốn tưởng rằng trước khi sống lại, ba mình đã đủ lạnh lùng, không nghĩ tới trên đời này vẫn còn có loại ba mẹ không suy nghĩ tới hạnh phúc của con gái mình.

“ Hinh Mi à?”

Điện thoại vừa nổi, liền nghe thấy tiếng nói đặc trưng của mẹ Kỉ, tiếng nói bén nhọn, làm cho cô thực chán ghét, tuy vậy thân phận hiện tại của cô là Kỉ Hinh Mi, chỉ có thể kiên trì nhẫn nại mà thôi.

Mẹ Kỉ trực tiếp nói vào chủ đề, không hỏi han, không quan tâm, không lo lắng cuộc sống hiện tại của cô.

“ Tuần trước, em trai lớn của con mượn chiếc xe mới của bạn học đi chơi, nhưng trên đường đi bị tai nạn, chẳng những đâm nát bumper chiếc xe đi mượn, còn khiến người khác bị thương nặng, cần bồi thường bạn học và người bị thương kia tổng cộng ba trăm năm mươi ngàn, nhưng số tiền mẹ với cha con gửi ngân hàng cũng không đến ba mươi ngàn...”

Kỉ Hinh Mi nghe thấy có chút run như cây sậy, đối với em trai lớn của Kỉ Hinh Mi, qua nhật ký của Kỉ Hinh Mi cô biết được chút chuyện về nó.

Thằng bé kém hơn cô một tuổi, là một tiểu bá vương tiêu chuẩn, ở trước mặt ba mẹ luôn là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, trong nhật kí của Kỉ Hinh Mi có nhắc tới, hồi nhỏ cô luôn bị em trai coi thường.

“ Con cũng biết tính tình của em trai con, bình thường tính tình của nó cũng không tốt, lần này gây họa, bị cảnh sát bắt giữ, chịu không ít khổ sở, trong nhà vì chuyện của nó suýt chút phải đi vay nợ, trong lúc mẹ và ba con đang đau đầu, may mà có Nhiều Triết tiên sinh...”

Nghe đến đó, Thượng Quan Nhu cảm thấy thực không thích hợp.

Nhiều Triết? Tại sao lại nhắc đến tên của anh?

“ Nhiều Triết nói cậu ấy là chủ cũ của con, biết nhà ta xảy ra chuyện liền cho người mang đến bốn trăm ngàn, cậu ấy còn nói con ở đây làm việc rất xuất sắc, bảo chúng ta không cần trả lại tiền ngay lập tức.”

“ Mi Mi, mẹ không nghĩ tới chủ cũ của con lại hào phóng như vậy, tuy mẹ không biết mặt mũi cậu ấy trông có đẹp trai hay không nhưng nếu có cơ hội, con nhất định phải hầu hạ cậu ấy cho tốt, về phần chỗ tiền kia, mẹ cũng không muốn cãi nhau với con, con lựa lời mà nói, rồi trả lại tiền cho cậu Nhiều.”

A, ba con có chuyện cần bảo mẹ, có thời gian mẹ sẽ gọi cho con, trước cứ như vậy nhé!”

không chờ Thượng Quan Nhu kịp phản ứng, điện thoại đã bị ngắt.

Trừng mắt nhìn màn hình điện thoại, cô cảm thấy thế giới này thực điên cuồng.

Làm sao Nhiều Triết biết nhà cô gặp chuyện không may? Lại còn tặng bốn trăm ngàn cho nhà cô từ khi nào? Còn có... Anh rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

Quay đầu lại, liền nhìn thấy Nhiều Triết đang thản nhiên ngồi trong xe thể thao, nở nụ cười thắng lợi với cô.

Nụ cười kia thực tà ác, thực khiêu khích, thực đáng đánh đòn, còn thực chán ghét.

cô hồn hển đi đến cạnh chiếc xe của anh, không khách khí gõ cửa xe một phen. “ Mẹ tôi vừa gọi điện, bà ấy nợ anh bốn trăm ngàn?”

Nhiều Triết không gật đầu cũng không lắc đầu, tao nhã đẩy cửa xe bước xuống.

Anh cao 184cm, hơn cô rất nhiều. Bị anh nhìn xuống từ trên cao, cảm giác này không phải khó chịu bình thường.

“ Nghe nói cô đầu tư thu lợi nhuận tới năm mươi ngàn, ngoại trừ dùng để thuê phòng, đóng học phí và mua một số đồ dùng thiết yếu trong cuộc sống, trong ngân hàng cũng chỉ còn lại hai mươi ngàn.”

“ hiện tại ba mẹ cô vì chuyện em trai cô mà nợ tôi bốn trăm ngàn, trừ đi số tiền trong tài khoản ngân hàng của cô là hai mươi ngàn, cô còn nợ tôi ba trăm tám mươi ngàn.”

Khi giọng nói tuyệt vời của anh vang lên, sắc mặt Thượng Quan Nhu càng ngày càng khó nhìn.

“ cô có thể kiếm tiền bằng cách đầu tư vào cổ phiếu, nhưng tôi muốn nhắc nhở cô một chút, mấy cổ phiếu cô mua trước kia trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng thay đổi.”

“ Ba trăm tám mươi ngàn đối với tôi mà nói, thật ra là một con số rất nhỏ, nhưng đối với cô mà nói... Tôi nên nói như thế nào đây, à, đúng rồi, đó hẳn là một con số trên trời.”

Thượng Quan Nhu bị anh chọc tới nổi cực kì tức giận, lòng âm thầm hỏi thăm ba mẹ anh, tuy rằng cô đã sớm biết Nhiều Triết có đôi khi rất đáng ghét, nhưng cô không nghĩ tới anh có thể đáng ghét tới như vậy.

“ Anh nói những lời vô nghĩa như vậy làm gì, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nhiều Triết không để ý đến câu hỏi tức giận của cô, anh tao nhã châm một điếu thuốc, nhả ra một vòng khói trước mặt cô với vẻ khiêu khích.

Thượng Quan Nhu bị anh làm nghẹn ho khan, cô có xúc động muốn giật lấy điếu thuốc anh đang ngậm trong làn môi mỏng gọi cảm, dùng chân hung hăng dẫm nát.

“ Lần trước đúng là cô pha cà phê.”

“ Anh lại làm sao?”

“ Chúng ta có thể thực hiện chút giao dịch.”

Hít một hơi thuốc, Nhiều Triết khoanh tay trước ngực dựa vào cửa xe.

“ một lý cà phê một ngàn tệ, chờ cô pha đủ ba trăm tám mươi ngàn tệ tiền cà phê, nợ nần giữa chúng ta coi như chấm hết.”

Từ trước tới nay Thượng Quan Nhu chưa từng nghe thấy chuyện như vậy.

“ Anh đừng có đùa!”

“ Tôi nói nghiêm túc”. Anh nhướn mày, cười mà như không.

“ Anh muốn tôi trở lại Nhiều gia làm nữ giúp việc?”. trên đời này có người đàn ông nào ghê tởm hơn anh sao?

“ không, cô chỉ phụ trách pha cà phê cho tôi.”

“ Vậy có khác gì nữ giúp việc đâu?”

“ Khác nhau là tôi không bảo thân phận của cô là nữ giúp việc.”

cô tức giận đến mức muốn đá anh một cái. cô cắn răng, trừng mắt, không khỏi siết chặt hai nắm đấm.

Nhiều Triết bị dáng vẻ buồn bực của cô chọc cho buồn cười, thì ra khi gỡ bỏ thân phận nữ giúp việc, cô lại thú vị đến thế.

Anh không ngờ chợt trêu đùa cô lại mang đến niềm vui bất ngờ như vậy. Ít nhất hiện tại tâm trạng của anh thực vui vẻ.

“ Tôi- từ- chối!” cô gằn từng chữ.

“ Được thôi.” Anh chẳng hề để ý nhún nhún vai. “ Vậy lập tức trả tiền đi.”

“ Nhiều Triết, sao anh lại trở nên keo kiệt như vậy?

Anh nháy mắt thú vị: “ Trở nên keo kiệt? cô trước kia từng biết tôi ư?”

Thượng Quan Nhu nghiêng răng nghiêng lợi lại không thể phản bác, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ chuyển chủ đề: “ Nhưng tôi còn muốn đến trường.”

“ Tôi chưa nói không cho cô đến trường.”

“ Nhưng tôi mới thuê nhà trọ.”

“ Tôi sẽ giúp cô lo liệu.”

“ sẽ tổn thất rất nhiều tiền. Tôi định ở một năm.”

“ Tôi sẽ tính tương đương số cốc cà phê bồi thường cô.”

“ Nhưng mà...”

cô còn muốn tiếp tục thì chợt phát hiện mình bị anh ép đến chân tường.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai đáng đánh đòn của Nhiều Triết đang cười đắc ý, cô phát hiện, cả Thượng Quan Nhu, hay hiện tại là Kỉ Hinh Mi đều không thể thoát khỏi bàn tay của anh.

“ không nói lời nào, vậy tôi coi như cô đã đáp ứng rồi. Lên xe, chúng ta về nhà.”

4. Chương 4

Về đến Nhiêu gia đã là 9h tối.

Nhiêu Triết bá đạo tuyên bố, tuy Kỉ Hinh Mi đã trở lại Nhiêu gia làm việc, nhưng thân phận khác với nữ giúp việc khác.

Nghe anh nói xong, John thực kinh ngạc, A Tử còn kinh ngạc hơn.

Nhưng Thượng Quan Nhu tỏ ra thực ai oán, không vì sự “ coi trọng” của Nhiêu Triết mà vui sướng, cô là bị trúng kế, bị hãm hại! cô là không cam tâm tình nguyện trở lại nơi này.

“ Thiếu gia, vậy Hinh Mi vẫn ở phòng lúc trước sao?” John cảm thấy mình đã biết địa vị của cô trong lòng thiếu gia.

“ Sắp xếp một gian phòng khách cho cô ấy, mặt khác, buổi tối cô ấy còn muốn đi học, bảo lái xe mỗi ngày đứng giờ đưa đón, an toàn đưa đi, an toàn trở về.”

Thượng Quan Nhu vội vàng lắc đầu: “ không cần, tôi có thể ngồi xe bus.”

Nhiêu Triết tà ác, ngạo nghễ liếc mắt nhìn cô: “ Như vậy sao được, tôi làm sao biết cô có thừa cơ chạy trốn hay không.”

“ Anh coi tôi là tù nhân?”

“ không, nhưng cô nợ tiền tôi.” Anh cười đến thực vô tội.

cô nheo mắt lại: “ Tôi bắt đầu hoài nghi nhà tôi gặp chuyện là do anh bày ra.”

“ Tôi không rảnh rỗi như vậy, chỉ tại em trai cô thôi.”

“ Anh thành gà mẹ từ bao giờ vậy?” cô cảm thấy mình sắp bị hấn làm cho nghệt thở rồi.

“ Tôi không phải gà mẹ, mà là lấy việc giúp người làm niềm vui.”

Nhiêu Triết mặt không đỏ tim không loạn ngồi trên sofa, tao nhã vắt chéo chân, không hề cảm thấy hổ thẹn cầm cốc rượu, nhắc một ngụm.

trên đời này còn có người nào da mặt dày hơn anh không?

Từ trước tới giờ anh là bại tướng dưới tay Thượng Quan Nhu, vậy mà hiện tại Kỉ Hinh Mi lại là bại tướng dưới tay anh?

cô đánh trả lại anh, lại như đánh vào không khí, chỉ có thể ôm hận trừng mắt nhìn anh, thở phì phì hỏi John: “ Phòng cháu ở đâu ạ?”

John thực rối rắm, giữa hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông mơ mơ hồ hồ chỉ lên tầng hai.

“ Bên phải, phòng thứ ba, phòng khách mỗi ngày đều có người quét dọn, cháu có thể ở được luôn.”

“ Cảm ơn chú.”

“ Đừng khách sáo.”

John nhìn bóng dáng nhỏ bé, mảnh khảnh đang nổi giận dưng dưng chạy về phía tầng hai không nhận được quay đầu liếc nhìn Nhiêu Triết, hỏi: “ Thiếu gia, cậu và Hinh Mi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhiêu Triết cười thật tươi: “ cô ấy pha cà phê rất hợp khẩu vị của tôi.”

John nghe mà không hiểu, ông cảm thấy mình cùng giới trẻ bây giờ thật khác nhau, nếu không sao có thể hoàn toàn không hiểu thiếu gia đang nói gì?

thật ra Nhiêu Triết cũng không biết mình muốn gì, có lẽ quá nhớ thương Thượng Quan Nhu, cũng có lẽ gần đây thực buồn chán.

Anh... muốn tìm được đáp án từ trên người Kỉ Hinh Mi, thế nhưng anh hy vọng đáp án kia là gì, ngay cả chính anh cũng không rõ ràng.

Từ khi Thượng Quan Nhu trở lại Nhiêu gia làm “ nữ giúp việc pha cà phê”, có rất nhiều ánh mắt tìm tòi nghiên cứu luôn nhìn về phía cô.

Bởi vì cô không cần mặc trang phục nữ giúp việc, cũng không cần phải luôn tay luôn chân làm việc, phòng khách của Nhiêu gia lại bố trí rất đẹp, thức dậy cũng thực thoải mái, ngoài ra mỗi ngày đi học đều có lái xe đưa đón.

Bởi vì có người đưa đón quá nổi bật, cô phản đối vài lần nhưng lái xe chỉ cười tủm tỉm nói đây là lệnh của thiếu gia, hy vọng cô phối hợp.

Ngoài việc đưa đón, Nhiêu Triết cũng không gây khó dễ cho cô, công việc của cô chỉ đơn thuần là pha cà phê cho anh.

Nhưng đôi khi anh vừa uống cà phê cô pha vừa dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô chằm chằm, chờ khi cô bị anh nhìn chăm chú khiến cả người mất tự nhiên, anh lại đắc ý nhe răng cười, giống như con mèo trộm được cá, làm cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuy rất không cam lòng bị anh một lần lại một lần trêu đùa, nhưng cô cũng phát hiện, anh chỉ có vẻ mặt tươi cười khi trêu đùa cô là có sức sống, khi khác lại anh thường xuyên ngẩn người, quản gia John nói, Nhiêu Triết đang nhớ tới Thượng Quan Nhu, phải nói chính xác là cực kỳ thương nhớ.

Nhìn anh như vậy, cô lại nghĩ...

Anh là đang áy náy sao? Nhưng áy náy như vậy để làm gì? Thượng Quan Nhu đã chết, hơn nữa bây giờ anh đã có một vị hôn thê cực kỳ xinh đẹp, đáng yêu, cho dù Thượng Quan Nhu không chết cũng không thể ở bên cạnh anh nữa.

Mà đối với Ưông Chỉ Lan, Thượng Quan Nhu cũng không phải không biết.

Ưông Chỉ Lan được Nhiêu gia nhận nuôi từ khi còn nhỏ, cùng Nhiêu Triết lớn lên, Nhiêu Triết nói anh chỉ coi cô như em gái, nhưng cô biết, Ưông Chỉ Lan thích Nhiêu Triết.

Hiện giờ anh chọn cô ấy làm vị hôn thê, có phải anh đối với cô ấy cũng có chút tình cảm?

Có cả một danh sách, những cô gái thích anh, những cô gái bị anh “ đá” muốn níu kéo chút yêu thích còn lại của anh, họ đều phải trả giá.

Có lẽ, Thượng Quan Nhu cũng giống những cô gái ấy, là đối tượng trêu đùa của Nhiêu Triết, chẳng qua cô bất hạnh hơn, cái giá phải trả là tính mạng của chính mình.

Cho nên Nhiêu Triết mới cảm thấy có lỗi với cô?

Nhưng cô không cần sự hổ thẹn đó, cái cô muốn là tình yêu của anh.

Vừa nghĩ đến đây, Thượng Quan Nhu nhất thời ảo não. Dù cô đã chết một lần mà ở sâu trong nội tâm vẫn không thể buông tay với đoạn tình yêu say đắm kiếp trước.

Chiều tối hôm nay được lái xe đưa trở về Nhiêu gia, cô liền bắt gặp một đôi mắt tràn đầy oán hận hung tợn nhìn về phía mình.

“ cô đúng là nhiều thủ đoạn, rõ ràng đã rời đi, vậy mà lại có thể bày kế khiến cho thiếu gia mời mình trở về, trên đời này có nhiều loại đàn bà thấp kém lắm, cũng coi như cô đã giúp tôi nhìn thấu rõ ràng.”

Tâm trạng Thượng Quan Nhu đang không tốt, hiện tại lại vô cớ bị A Tử mắng, cơn tức nhất thời bốc lên.

“ Nếu cô không muốn nhìn thấy tôi ở Nhiêu gia, vậy có hai cách, một là cô đi tìm Nhiêu Triết bảo anh ta đuổi tôi, hai là chính cô lập tức rời đi.”

“ cô...”

A Tử không nghĩ tới người nhất gan sợ phiền phức như Kỉ Hinh Mi lại có thể dùng thái độ này để nói chuyện với mình, nhất thời không nói nên lời, khuôn mặt bị nghẹn lúc đỏ lúc trắng trông rất khó coi.

“ Thế nào, cô không dám đi tìm Nhiêu Triết, hay để tôi giúp cô chuyển lời đến Nhiêu Triết?”

cô thấy A Tử thật sự rất tùy tiện, tha thứ cho cô ta hết lần này đến lần khác vậy mà cô ta càng ngày càng lần tới.

“ cô thật vô sỉ.” Oán hận nửa ngày, A Tử lớn tiếng mắng.

Kỉ Hinh Mi lại cười hì hì nhe răng nhìn cô: “ Ai nói tôi vô sỉ. cô xem răng tôi nhiều như thế này, hơn nữa lại còn trắng, mấy hăng kem đánh răng còn phải nhờ tôi đóng quảng cáo nhưng tôi đây coi thường không đóng đấy!”

cô cười hì hì nói xong, quay người lại, tung tăng chạy về phía phòng mình.

Đứng trên tầng hai nhìn thấy một màn thú vị như vậy, Nhiều Triết không khỏi mỉm cười, dáng vẻ tức giận của cô vậy mà thật đáng yêu, thực muốn kéo cô vào lòng rồi véo khuôn mặt đỏ một trận.

Giống như lúc anh véo má Thượng Quan Nhu vậy.

Nhiều Triết cười tự giễu, lại là Thượng Quan Nhu, anh bây giờ có một tật là luôn nghĩ đến cô ấy.

~~~~~

Có người dỡ trò sau lưng cô!

Thượng Quan Nhu mò mẫm cả buổi sáng, rốt cuộc cũng tìm thấy sách vở của mình bị xé rách nằm trong thùng rác, thật không nghĩ lại xảy ra chuyện này.

Dùng ngón chân cũng đoán ra được, dùng cách làm ngu ngốc này, ngoài A Tử thực không tìm thấy người thứ hai.

Chán nản thở dài, nhìn trong thùng rác lại chỉ có sách vở của cô, không khỏi cảm thấy kỳ quái, A Tử rõ ràng đã lớn rồi, chẳng lẽ làm việc lại không có chút suy nghĩ nào sao?

cô biết A Tử thực ghét cô, cô cũng đã cố gắng tránh đụng chạm với cô ấy, vậy mà cô ấy còn làm ra chuyện này?

Mà nếu A Tử thực sự thích Nhiều Triết, thì nên đem sự chú ý này đặt lên người anh, không nên bày mưu tính kế lên người không liên quan là cô chứ.

“ Trong đó là sách vở của cô?”

Sau tai vang lên tiếng nói trầm thấp, cô giật mình, quay đầu lại suýt nữa môi chạm môi với Nhiều Triết.

Thượng Quan Nhu nghiêng người ra sau, giữ khoảng cách nhất định với anh, thuận tiện đóng nắp thùng rác, che giấu vật chứng.

“ Sao anh lại ở trong này?”

Nhiều Triết đứng thẳng người, cười vô tội: “ Đây là nhà của tôi.”

“ Tôi đương nhiên biết nơi này là nhà của anh, tôi là hỏi anh...” cô dừng một chút, thấy mình giống như đang chất vấn ông chủ, mặt đỏ lên, Thượng Quan Nhu quay đầu đi, tận lực dùng thân thể che thùng rác, “ Tôi là hỏi, anh muốn uống cà phê sao?”

Nhiều Triết nhìn cô khó khăn chuyển chủ đề thực sự rất buồn cười, lười nhác lắc đầu: “ Mỗi ngày đều uống cà phê, không tốt cho cơ thể.”

“ Nhưng nếu anh không uống, nợ của tôi vĩnh viễn sẽ không thể trả hết.” cô chân thành cầu nguyện mỗi ngày anh uống một nghìn cốc cà phê, tốt nhất là uống cho chết luôn a.

“ cô muốn rời khỏi Nhiều gia đến vậy sao?”

cô trợn mắt, hừ nhẹ một tiếng: “ Nơi này cũng không phải là nhà của tôi, tôi cũng không muốn làm nữ giúp việc cả đời.”

Quan trọng nhất là, cô không muốn lại lần nữa chìm đắm trong tình yêu với anh, còn thường xuyên bị A Tử ghen ghét, gây khó dễ, ở Nhiều gia quá mệt mỏi.

“ Cho nên vì ba trăm vạn kia, cô liền bày ra bộ mặt khổ sở cho tôi nhìn?”

cô chỉ chỉ mũi mình: “ Khổ sở? Tôi?”

Nhiều Triết không nể tình, gật đầu, nhìn bộ dáng khoa trương của cô thực buồn cười.

Thượng Quan Nhu vội vàng xoa xoa hai má, dùng hai ngón tay đẩy đẩy khóe miệng nhếch lên, hiện ra một nụ cười đau khổ, vừa làm cô vừa lẩm bẩm: “ Xem ra là mình bị áp lực nợ nần làm suy sụp, tình trạng này thật không tốt.”

nói xong cô hít sâu, chỉnh lại hơi thở, nhe răng cười với Nhiều Triết: “ Cậu Nhiều, lần sau tuyệt đối không thể dùng từ khổ sở này để nói về tôi, Kỉ Hinh Mi tôi là người luôn lạc quan tích cực hướng về phía trước.”

Nhiều Triết nghiêm túc đánh giá cô một lúc lâu mới nghiêm trang gật gật đầu: “ Rằng cô thực sự rất trắng, nghe nói mấy hãng kem đánh răng thường thuê cô đóng quảng cáo nhưng cô lại coi thường...”

Mặt cô đỏ lên, tuy rằng cực xấu hổ, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn anh, “ Cậu Nhiều không có yêu cầu gì, vậy tôi đi trước.”

Thượng Quan Nhu vội vàng vào chân chuẩn bị chạy cho nhanh, tiếng nói của anh lại truyền đến từ phía sau: “ Ai nha, tôi đói bụng!”

“ Đói bụng thì đi ăn cơm a.” Đầu bếp của Nhiều gia đều có đẳng cấp nha, anh cũng sẽ không bảo cô nấu cơm đi.

“ Tôi muốn tới Khả Càng.”

Thượng Quan Nhu dừng bước quay đầu lại không hiểu, cô biết đây là nhà hàng rất có tiếng, cũng là nơi cô và Nhiều Triết gặp nhau lần đầu tiên.

“ cô đi cùng tôi.”

“ Vì sao?”

“ Bởi vì cô đang nợ tôi, cô phải nghe lời tôi.” Nhiều Triết cười khê đi đến bên cô, thúc giục: “ đi thay quần áo, tôi không thích.”

“ ...”

Trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, Thượng Quan Nhu bị thái độ kiêu ngạo của anh làm tức đến dậm chân.

“ Tôi còn chưa đồng ý.”

“ cô sẽ đồng ý thôi, theo tôi đi ăn một bữa cơm, trừ đi hai mươi cốc cà phê.”

cô nghe được lời này, hai mắt sáng ngời, vội vàng đi đến, cò kè mặc cả: “ Ba mươi cốc tôi sẽ thật cố gắng.”

“ Mười lăm cốc.”

“ Hai lăm cốc?”

“ Mười cốc...”

“ Được rồi, được rồi, hai mươi cốc thì hai mươi cốc.”

Hai người một trước một sau cãi nhau bị A Tử cách đó không xa nhìn thấy rõ ràng.

Cô ta cực kỳ tức giận, đáy lòng lớn tiếng mắng Kỉ Hinh Mi là đồ hồ ly tinh.

Rõ ràng hai người đều là nữ giúp việc, vì sao thiếu gia lại luôn chú ý tới cô ấy. Là do Kỉ Hinh Mi nhiều mưu kế? Hay do cô ta, thủ đoạn không bằng người?

Khả Càng là một nhà hàng với phong cách trang nhã, ông chủ đến từ Paris, là người cực kỳ lãng mạn.

Nhiều Triết thích nơi này cũng bởi vì đây là nơi anh và Thượng Quan Nhu gặp nhau lần đầu tiên.

“cô không tò mò vì sao tôi lại đưa cô cùng đi sao?”

Khi Nhiêu Triết trêu chọc cô, Thượng Quan Nhu đang hăng hái chiến đấu một con ốc đồng, sai khi sống lại, cô chưa có cơ hội ăn những thứ này, tuy rằng quân tử không nên vì chút đồ ăn mà khom lưng, nhưng cố tình những món Nhiêu Triết gọi đều là món ăn cô thích nhất, thức ăn ngon trước mặt, lại không cần phải trả tiền, trước tiên cô cứ lấp đầy bụng rồi tính tiếp.

Ốc đồng là tâm can của cô, bit tết là bảo bối của cô, gạch cua là tình yêu của cô, cô hận không thể lập tức cuốn trôi chúng vào bụng.

Bị thức ăn ngon cám dỗ, cô hứng trí ngẩng cao, nói chuyện không dè dặt cẩn trọng như ngày thường, đùa giỡn: “Chắc cậu Nhiêu cảm thấy tôi nhiệt tình, tốt bụng, tấm lòng bao la, xinh đẹp hào phóng, đi cùng tôi cảm thấy rất tự hào nên mới nhiệt tình mời tôi đến nơi này dùng cơm.”

Vừa dứt lời, không đợi Nhiêu Triết châm chọc, chính cô đã không chịu nổi, cả người nổi da gà.

Ai, thực sự đã từng là người yêu, nhưng nay trước mặt cô chỉ còn là ông chủ, tuy không muốn để anh phát hiện ra chuyện gì nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, mỗi lần ở cùng Nhiêu Triết cô đều không kiềm chế được mà bộc lộ bản tính.

Nhìn cô thuần thực nhể ốc, dao nĩa sử dụng thành thạo, tao nhã uống đồ uống, còn gấp từng miếng từng miếng cà rốt ra, Nhiêu Triết hí hóp mắt cười cười.

“Chỉ cần tôi ngoắc tay, sẽ có vô số cô gái nhiệt tình, tốt bụng, tấm lòng bao la, xinh đẹp hào phóng hơn cô xếp hàng chờ tôi lên tiếng, cho nên nếu xét theo điều kiện này, tạm thời không tới lượt cô.”

Thượng Quan Nhu bị đả kích thực mất mặt, ánh mắt ai oán trừng anh, cô quyết định vùi đầu vào đồ ăn, không để ý tới anh, Nhiêu Triết thực đáng giận, anh có nhất thiết phải kiêu ngạo như vậy trước mặt một nữ giúp việc như tôi không?

“Trước đây, mua cổ phiếu, ai đã giới thiệu cho cô?”

“Khụ khụ khụ...” Vấn đề đột ngột này làm cô suýt nghẹn, vội vàng uống một ngụm nước lớn, lấy khăn lau lau miệng, vỗ vỗ ngực. “Cổ phiếu?” cô tỏ vẻ không biết, hỏi lại.

Đồ ăn trước mặt Nhiêu Triết còn nguyên, nhưng là ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm biểu cảm của cô, sắc mặt thực nghiêm túc, khẳng định: “cô biết tôi đang nói gì.”

cô kinh hãi, chẳng lẽ anh đã bắt đầu nghi ngờ cô?

Nhưng trong ấn tượng của cô, Nhiêu Triết là người theo chủ nghĩa vô thần, anh luôn cho rằng trên đời này không có quỷ, lại càng không tin chuyện đầu thai chuyển kiếp, mượn xác hoàn hồn, anh muốn biết cái gì?

“Nếu tôi nói tôi chỉ đoán bừa, anh có tin không?”

Anh không trả lời, chẳng qua vẻ mặt lại càng nghiêm túc.

cô ủ rũ buông dao nĩa, tỏ vẻ nhận tội: “Được rồi, tôi nhận, thực ra ngày đó tôi... nghe lén anh và Thượng Quan Nhu nói chuyện.”

cô thấy thực may mắn khi thân phận sau khi sống lại của mình có liên quan đến Nhiêu gia, không thì cô cũng không biết nên giải thích chuyện này như thế nào.

Cũng không biết Nhiêu Triết có chất vấn cô nữa không, anh lại không để ý đến cô, nhấc ly uống một ngụm rượu đỏ, làm chất lỏng cay nồng chảy xuống cổ họng.

Hương vị này từng làm cho anh mê muội, nhưng lúc này đây anh lại chỉ cảm thấy chua xót.

Anh không có nói tiếp làm Thượng Quan Nhu cảm thấy không khí cực kỳ nặng nề.

Trước giờ Nhiêu Triết là người rất hay nói, từ thiên văn tới địa lí, anh không gì là không biết không gì là không hiểu, ở bên anh không bao giờ buồn chán.

Vậy mà lúc này Nhiêu Triết lại trở nên trầm mặc ít nói, thậm chí có chút khó tiếp cận, làm cô thấy đứng ngồi không yên.

Sau một lúc lâu trầm mặc, anh rót cuộc cũng mở miệng: “Khi còn sống Thượng Quan Nhu rất thích nơi này, ngồi ở bàn này, đồ ăn trên bàn cũng là những món cô ấy thường gọi.” Anh nhìn đồ ăn trên bàn, rồi nói tiếp: “Mỗi lần ăn cô ấy cũng gấp cả rót để sang một bên. Tôi không biết vì sao lại như vậy nhưng từ trên người cô, tôi lại thấy được bóng dáng của cô ấy.”

Nghe anh nói như vậy, tim Thượng Quan Nhu bất giác nhanh hơn một nhịp, tay cầm đồ uống cũng run nhẹ.

“Anh đã để ý tiểu thư Thượng Quan như vậy, lúc trước...” Dừng một chút, cô lấy lại dũng khí ngắc đầu: “Vì sao lúc trước ở bữa tiệc, trước bao nhiêu người, đối mặt với cô ấy lại nói cô ấy không xứng với anh.”

Nhiều Triết thực bối rối trước câu hỏi của cô, cảm thấy như cô gái ngồi trước mặt chính mình đột nhiên biến thành Thượng Quan Nhu.

Anh thầm kinh ngạc.

Anh biết, câu “cô không xứng” kia, anh nói rất lạnh, rất ác, không có khả năng cứu vãn, cũng làm tổn thương cô quá sâu.

Lúc đó anh chỉ có một ý nghĩ tàn nhẫn, phải trả thù Thượng Quan Nhu, phải làm cho cô thương tích đầy mình.

Mà khi tất cả bi kịch xảy ra, anh mới phát hiện hành vi của mình khi đó thực ngây thơ, ngu ngốc.

Nhớ tới lại không chịu nổi, trong lòng các loại cảm xúc áy náy, phẫn nộ, hối hận, yêu thương đan xen, thấy thực buồn phiền, lời nói cũng trở nên khó chịu: “Đây là chuyện giữa tôi và Thượng Quan Nhu, cô không có tư cách để hỏi.”

Thượng Quan Nhu sững sốt một lúc lâu, sắc mặt cực kém nói: “Đúng vậy, tôi không có tư cách hỏi chuyện anh và tiểu thư Thượng Quan, tôi đã vượt quá chức phận, tôi xin lỗi.”

Nhiều Triết không muốn ở lại chỗ này, đứng dậy, để lại xấp tiền mặt, nghênh ngang rời đi.

Nhìn chằm chằm những ngôi sao kia, tâm tình Thượng Quan Nhu từ tức giận chuyển thành bất đắc dĩ, tính tình của anh thực sự một chút cũng không thay đổi, vẫn như trước không phân rõ trái phải.

Cho dù cô là nữ giúp việc trong nhà anh, tốt xấu gì anh cũng nên tỏ chút phong độ chứ, để một cô gái lại trong nhà hàng, chỉ mình anh đi ra.

Chờ ăn hết đồ ăn trên bàn, Thượng Quan Nhu cũng suýt chút chết vì ăn.

Rời khỏi nhà hàng, một bên vì Nhiều Triết mà tâm tình tồi tệ, một bên là tối nay phải lên lớp, cô không muốn trở lại Nhiều gia, vì thế cô một mình lang thang trên đường, tiện thể tiêu hóa thức ăn trong bụng.

Mà sách vở của cô đều không dùng được nữa nên khi lên lớp cô chỉ có thể mặt dày xem chung sách với bạn học bên cạnh.

May mắn anh chàng tóc tím kia cũng tốt tính, chẳng những đồng ý cho cô xem, còn thật nhiệt tình giới thiệu mình tên Thẩm Tử Dương.

Tóm lại, bởi vì tên hỗn đản Nhiều Triết mà tâm tình cả ngày nay rất xấu, buổi tối lên lớp rốt cuộc cũng khá lên.

Như bình thường, lái xe đúng giờ đến đưa cô về, Thẩm Tử Dương còn đề nghị đưa cô về nhà, nhìn thấy cô có người tới đón thì thất vọng rời đi.

Thượng Quan Nhu vừa mới trở lại Nhiều gia, John liền cười ha ha đưa cho cô một túi giấy.

“Hình Mi, đây là đồ thiếu gia tự mình đi hiệu sách mua cho cháu, thiết gia nói cháu nhất định sẽ dùng đến.”

Mở túi giấy ra, bên trong là một bộ sách, giống hệt bộ sách đã bị xé kia.

Nhiều Triết tự mình mua? Buổi sáng rõ ràng anh bị cô nói cho tức giận, sau lại vì cô đến hiệu sách? Anh rốt cuộc đang làm gì vậy?

“Còn nữa, buổi chiều thiếu gia trở về đã đuổi việc A Tử, thiếu gia bảo ông nói với cháu, sau này không cần lo đồ dùng bị phá nữa.”

“A Tử bị đuổi việc?”

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, theo cô biết, A Tử đã làm việc ở Nhiêu gia ba năm rồi, giờ nói đuổi việc liền đuổi việc?

Thấy Thượng Quan Nhu không tin, John cười mờ ám nói: “Bởi vì cô ấy gây chuyện, làm thiếu gia không vui, nên thiếu gia bảo đuổi việc cô ấy, cũng là làm gương cho người khác.”

Thượng Quan Nhu cầm túi giấy mờ mịt gật gật đầu.

Vì sao Nhiêu Triết lại làm vậy? Trước đây, là Thượng Quan Nhu thì còn có thể giải thích, nhưng hiện tại cô là Kỷ Hình Mi à!

Thượng Quan Nhu mang tâm tình phức tạp trở về phòng, tắm rửa rồi lên giường nằm, lăn qua lộn lại thế nào cũng không thể ngủ được.

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện ra hình ảnh hai người ở chung.

cô rõ ràng đã quyết tâm quên Nhiêu Triết, vậy mà hiện tại lại luôn nghĩ đến anh.

Nhiêu Triết, kiếp trước anh đã là người trong mộng của cô, chẳng lẽ kiếp này anh cũng không buông tha cô sao?

5. Chương 5

“Phó tổng Nhiêu Dục Kiệt thuộc công ty con của Nhiêu thị tại nước Anh gần đây bị phóng viên chụp được hình anh cùng người mẫu Iris tham dự một sự kiện thời trang.”

“Hai người đã yêu nhau được bảy tháng, theo ảnh phóng viên chụp được thì dáng người thon thả của Iris vậy mà lại nhìn thấy bụng, nghi ngờ cô đã có thai năm tháng, nhưng cha đứa bé trong bụng Iris là ai, công chúng vẫn đang không ngừng phỏng đoán.”

“Cùng lúc đó, phóng viên thường trú ở Italia chụp được ảnh Nhiêu phu nhân Trang Tuệ Du cùng trợ lý Will đang mua sắm tại một cửa hàng, hai người không để ý ánh mắt mọi người mà hôn nhau say đắm...”

“Vợ chồng Nhiêu thị bằng mặt không bằng lòng đã là chuyện ai cũng biết, mà con của hai người- tổng giám đốc đương nhiệm của Nhiêu thị- Nhiêu Triết vẫn giữ im lặng đối với việc này...”

“Ba” Màn hình TV chợt tối đen.

Nhiêu Triết như dùng toàn lực, chiếc điều khiển trong tay bị ném vỡ tan, sau đó anh đẩy cửa phòng ngủ, sắc mặt cực kỳ kém xuống tầng dưới.

Thượng Quan Nhu vừa mới pha xong cà phê, đang chuẩn bị mang lên phòng cho anh, hai người gặp nhau ở chân cầu thang.

Từ lúc Thượng Quan Nhu giận anh khi để cô lại một mình ở nhà hàng, đã một thời gian rồi Thượng Quan Nhu chưa nhìn thấy anh.

Vừa tan học trở về, John liền cho cô biết Nhiêu Triết đã về từ lâu, phân phó cô pha cà phê mang lên phòng cho anh.

Mấy ngày nay cô đang tức anh đến nghẹn bụng, vốn định thừa dịp này nói chuyện với anh, không nghĩ tới cà phê vừa pha xong đã thấy Nhiêu Triết mặt đen đi về phía mình.

Mặc dù cảm thấy bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện, nhưng lần sau gặp lại cũng không biết khi nào, vì thế cô mở miệng: “Cái kia...” Nhưng bóng dáng cao lớn lại như không nhìn thấy cô, lướt đi qua cô.

Thượng Quan Nhu như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, chỉ ngây ngốc bưng cà phê đứng ở tại chỗ không biết phải làm sao.

“Thiếu gia, bên ngoài trời đang mưa, đã muộn thế này cậu muốn đi đâu?”

Ở cửa, câu nói của John mang theo vài phần vội vàng.

“Thiếu gia, thiếu gia...”

Nhiều Triết không để ý đến ông, không để ý giờ phút này bên ngoài đang mưa bão, tâm phiền ý loạn tông cửa xông vào bóng tối.

“Hình Mi, thiếu gia rốt cuộc làm sao vậy?”

cô không hiểu lắc đầu, cô làm sao mà biết? đã mấy ngày cô không nói chuyện với Nhiều Triết rồi.

John rất lo lắng, từ cạnh cửa lấy ô đưa cho cô, thuận tay cầm cốc cà phê trên tay cô: “Cháu có thể đi khuyên thiếu gia trở về không?”

không chờ cô trả lời, thân mình đã bị John đẩy ra ngoài cửa.

Tiếng mưa rơi đập vào mái hiên không ngừng truyền vào tai, cô thấy cách đó không xa Nhiều Triết đang đi tới chiếc xe của anh.

Do dự một lát, Thượng Quan Nhu tự thôi miên chính mình, không phải mình lo lắng cho anh mà là do nhận ủy thác của Joh nên mới đi theo khuyên giải anh. cô mở ô chạy theo ngăn trước chiếc xe, hô lớn với người đang ngồi trong xe kia: “Anh muốn đi đâu?”

“Tránh ra!” Nhiều Triết không kiên nhẫn rống.

“Tối nay bão đổ bộ lên đất liền, bây giờ đang là mùa hạ mưa to , tầm nhìn không tốt, trên đường rất trơn, lái xe nguy hiểm, cho dù có chuyện, không thể để hôm khác làm sao? John rất lo lắng, anh không cần phải đi . . . . .”

Nhiều Triết hoàn toàn mất đi tính nhẫn nại, hướng về phía cô rống to, “Cút!”

Từ “cút” thốt ra vô cùng ác độc, thành công làm cho Thượng Quan Nhu bất mãn, cô gấp ô, không để ý tới Nhiều Triết đang tức giận, mở cửa xe tự mình ngồi vào ghế lái phụ.

“Tôi nói anh rốt cuộc có biết lễ phép hay không? Mặc dù tôi bây giờ còn nợ tiền anh, nhưng chính xác mà nói thì tôi không phải người giúp việc nhà anh, địa vị của chúng ta tốt xấu gì cũng là ngang hàng, anh có thể tôn trọng tôi một chút hay không, đừng lúc nào cũng để cho tôi lẩn qua lẩn lại, tôi cũng. . . . .”

“đi xuống!”

Nghe anh rống to một tiếng, cô bị dáng vẻ đáng sợ của anh làm cho hết hồn.

Trái tim có chút phát run, trước kia quen Nhiều Triết, cô chưa bao giờ thấy anh lộ ra vẻ mặt khủng bố như vậy .

“Anh làm sao vậy? Tâm tình giống như thật không tốt.” cô thật lo lắng, có thể làm anh khác thường như thế khẳng định không phải là chuyện nhỏ. Giữ một khoảng cách gì gì đó của anh cũng bị cô ném ra sau ô, hiện tại cô chỉ muốn ở cạnh anh .

Mười ngón tay Nhiều Triết nắm chặt tay lái, gân xanh trên trán nổi lên, phát ra tiếng vang khanh khách , cặp mắt đỏ bừng trợn thật lớn, cắn răng nghiêng lợi giống như là muốn ăn thịt người.

“Mau, đi, xuống!” Anh quát từng chữ từng chữ.

cô và anh nhìn nhau một lúc lâu, mới chậm rãi vứt cây dù đang nhỏ nước xuống chỗ ngồi phía sau, thuận tay thắt chặt dây an toàn, khóa kỹ cửa xe, mắt hạnh tròn xoe khiêu khích anh, “Tôi không xuống!”

Nhiều Triết lạnh lùng liếc cô mấy giây, không có nói tiếp, chân đạp chân ga, “Vèo” một tiếng, xe phóng nhanh trên đường như mũi tên.

Nếu không phải là Thượng Quan Nhu có chuẩn bị trước đó, cả người nhất định sẽ bị sức lực mãnh liệt đụng cho choáng váng đầu.

Nhưng cô vẫn sợ tới mức thét chói tai, gắt gao nắm lấy nắm tay cửa rống to khàn cả giọng: “Anh điên à, trời đang mưa mà chạy nhanh như vậy, sẽ xảy ra án mạng đấy! Dù anh không muốn sống, cũng đừng liên lụy người khác cùng chết với anh, sinh mạng rất quý giá, còn sống là chuyện không dễ, cho dù không vượt qua được khó khăn, cũng ngàn vạn đừng tìm chết nha. . . . .”

Nhiều Triết chuyên chú lái xe, không để ý tới cô.

Xe phóng nhanh trên đường, loại thời tiết này, lái xe đều phải vô cùng cẩn thận, mưa to gió lớn, một sơ xuất nhỏ cũng dễ dàng tạo thành tai nạn xe cộ, nhưng duy chỉ có Nhiều Triết tựa như không muốn sống lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua ở trên đường, nhiều lần suýt chút nữa đụng vào chiếc xe khác.

Thượng Quan Nhu bắt đầu thấy hối hận mình làm chi nhất định tiếp tay làm việc xấu, cô rõ ràng có thể an ổn tự tại nằm ở trên giường lớn mềm mại gặp Chu công, nhưng bây giờ không thể không liều mạng trong trời mưa cùng với cái tên bệnh thần kinh.

“Chi. . . . .” Tiếng phanh xe phát ra chói tai, tài xế chiếc xe phía sau suýt nữa bỏ mạng tức miệng mắng to .

Nhiều Triết không rảnh để ý, tiếp tục điên cuồng tăng nhanh tốc độ rời khỏi.

Thượng Quan Nhu vốn còn vừa thét chói tai vừa lớn tiếng mắng, mắng đến cuối cùng, cô đã miệng đắng lưỡi khô không còn hơi sức rồi.

Cũng không biết xe rốt cuộc điên cuồng bao lâu trên đường, mưa nhỏ dần, Nhiều Triết mới từ từ cho xe chậm lại, dừng ở ven đường.

Chung quanh đây không có một bóng người, chỉ có đèn đường phát ra ánh sáng ảm đạm và mưa vẫn còn rơi.

Cách đó không xa, chính là nghĩa trang.

Nơi đó chôn cất tro cốt của cô kiếp trước .

Nhiều Triết không để ý tới cô, tự mình đẩy cửa xuống xe, đứng ở dưới đèn đường, dựa cửa xe, đốt một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn về hướng nghĩa trang.

Chung quanh rất an tĩnh, chỉ có thể nghe được gió đang gào thét trong mưa.

Thượng Quan Nhu do dự một lát, cầm lên cây dù ở ghế sau đi tới đằng sau anh, che cho anh khỏi cơn mưa bụi.

Nhiều Triết không quay đầu lại, ngậm lấy điếu thuốc, ngẩng nhìn nơi xa, nhỏ giọng nói, “Nơi đó, chôn cất người con gái tôi từng nhớ thương nhất, để ý nhất, nhưng bây giờ cô ấy đã vĩnh viễn rời khỏi tôi.”

Giọng cô đơn của anh, làm lòng của Thượng Quan Nhu khê đau nhói.

cô đột nhiên rất muốn nói với anh, thân xác Thượng Quan Nhu mặc dù không còn, nhưng linh hồn cô vẫn còn.

Nhưng suy nghĩ mới vừa xuất hiện, liền bị cô nuốt về trong bụng.

Nhiều Triết sẽ không tin tưởng, huống chi cô cũng không có dũng khí đối mặt, cô sợ bị tổn thương lần nữa, cô chỉ muốn quý trọng sinh mệnh đời này từng chút một, không muốn nối lại quan hệ với anh.

Mặc dù cô còn rất thương anh, nhưng cô không muốn phải yêu hèn mọn như vậy.

Hồi lâu, anh xoay người, thấy cô đang mất hồn che dù ình, đầu vai bất tri bất giác ướt một mảng lớn.

Dưới ánh đèn ban đêm, nét mặt trở nên vô cùng không thành thật.

Ánh mắt chột lóe, Nhiều Triết không biết có phải là ảo giác của mình tạo ra hay không, bộ mặt mất mát, rối rắm của Kỷ Hinh Mi, lại làm cho anh đau lòng.

Phụ nữ qua lại với anh đêm không hết, nhưng có thể làm cho anh phí sức quan tâm như thế, đau lòng như thế, cũng chỉ có Thượng Quan Nhu, sao đối với Kỷ Hinh Mi anh lại có loại cảm giác này?

Mưa rơi mặc dù không lớn, nhưng vì là ban đêm nên không khí càng thêm lạnh lẽo.

cô tựa hồ cảm thấy lạnh nên khê cần cánh môi, nơi bị hàm răng cắn qua, nổi lên một tầng đỏ ửng.

Nhìn vào môi cô, trong lòng anh nhất thời toát ra một cỗ xung động, cơ thể hành động nhanh hơn lý trí, anh ném tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày đạp một cước, hung hăng dập tắt.

Sau một giây, không chờ Thượng Quan Nhu hồi hồn, thân thể của cô đã bị anh bá đạo ôm vào trong ngực.

Đôi môi mang hương vị mùi thuốc lá đột nhiên đè ép tới, hung hăng giày xéo môi cô, vội vàng chiếm đoạt.

Đợi cô hồi hồn thì mới phát hiện ra mình bị cường hôn rồi.

cô tâm hoảng ý loạn đẩy anh ra, cây dù rơi trên mặt đất, hai người một ột thấp bốn mắt nhìn nhau.

Bị đẩy ra, cặp mắt Nhiều Triết tóe ra dục vọng nồng đậm, không để ý sự giãy giụa của cô, muốn ôm cô vào trong lòng lần nữa.

cô kinh hoảng, lui về phía sau một bước, né tránh.

Nhiều Triết nổi giận, gầm nhẹ: “cô tránh cái gì?”

Thượng Quan Nhu cũng nổi giận, “Anh hôn cái gì?”

Đây nhất định là cuộc đối thoại lần đầu tiên trong đời Nhiều Triết với phụ nữ mà vợ vẫn thế này.

Hôn cái gì? trên đời này phụ nữ muốn bị anh hôn đêm không hết, không có người phụ nữ nào sau khi bị anh hôn sẽ hỏi câu ngu ngốc như vậy.

Nhưng anh không biết làm sao trả lời.

Đúng vậy a, anh hôn cái gì? Tại sao hôn? Ngay cả anh cũng giải thích không rõ, anh rốt cuộc là thế nào?

Hơn nửa đêm không ở trong nhà ngủ, như kẻ điên đi tới nghĩa trang có Thượng Quan Nhu, cách chỗ cô không xa, hôn người phụ nữ khác? Anh nhất định là điên rồi!

Nhiều Triết hồi hồn lại, thấy tóc trên trán cô ướt nhẹp nước mưa, tóc đen mềm mại dán vào gương mặt của cô, thân thể nhỏ gầy bởi vì ăn mặc cực ít mà lộ vẻ mỏng manh.

Bộ dáng kia của cô làm nội tâm anh phiền não, khê nguyên rửa một tiếng, cởi áo khoác, bọc lấy cả người cô, ra lệnh ngắn gọn lại không cho người ta cự tuyệt, “Lên xe.”

Khi Nhiều Triết chuẩn bị lên đường trở về nhà, buồn bực phát hiện, xe cư nhiên hết xăng.

Bây giờ là nửa đêm 12h45', thời gian này ở nghĩa trang, chẳng những yên tĩnh hoang vu không một bóng người, mà trong không khí còn tản ra một sự âm trầm quỷ dị.

Hai người ở trong xe sưởi ấm, mặc dù mưa từ từ tạnh, nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn rất thấp.

Người làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật như Thượng Quan Nhu, vừa tiếp xúc nhiệt độ ấm áp bên trong xe đã khiến cho cô buồn ngủ.

trên người cô còn đang đắp áo khoác của Nhiều Triết, ngồi ở bên cạnh anh, nhưng cô chống không lại cơn buồn ngủ, không bao lâu cơ thể liền ngã xuống, cả người chôn vào trong ngực.

Nhiều Triết đang hút thuốc lá, cứng ngắc đỡ lấy cô, trong miệng ngậm nửa điếu thuốc, kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang dán lên lồng ngực anh.

Hô hấp của cô đều đều, ánh đèn bên ngoài xuyên qua cửa kính xe, chiếu lên ngũ quan cô vô cùng rõ ràng.

Nhiều Triết thuận tay ném tàn thuốc ra ngoài, giờ ngón trở thon dài, không tự chủ được nhẹ nhàng miêu tả hình dáng củacô.

Da thịt của phụ nữ non, mềm tựa như trứng gà bóc, cảm giác trơn mềm mà đàn ông không cách nào so sánh được.

Ngón tay của anh làm cho cô ngứa, cô hừ nhẹ mấy tiếng, không nhin được đẩy tay của anh ra, tìm tư thế thoải mái hơn, tiếp tục ngủ.

Nhiều Triết bật cười, giờ ngón tay cứng ngắc, có chút luống cuống.

Nếu như cả buổi tối cô đều ngủ ở trong lòng mình, nhất định tự chủ của anh sẽ bởi vì sự cựa quậy vô ý thức của cô mà sụp đổ.

Tuy nói anh từng thay đổi bạn gái, nhưng anh cũng không phải là loại đàn ông lỗ mãng, chỉ là anh không nghĩ mình có thể tự chủ được với gương mặt trước mắt này.

Nhiều Triết thở dài, rón rén cầm lên điện thoại di động đặt ở trong xe, nhanh chóng bấm một dãy số, qua thật lâu, từ trong điện thoại mới truyền đến một giọng nói lười biếng không vui.

“Cái tên bệnh thần kinh nào trẻ như thế còn gọi điện thoại quấy rầy? Ba mẹ mi không có dạy mi nửa đêm đừng gọi điện thoại loạn sao? Đừng cầm điện thoại làm xăng làm bậy!”

Lên tiếng oán trách không ai khác, chính là phụ tá vạn năng của Nhiều Triết, Mạc Hàn Vũ.

Lúc này trời đã rạng sáng, anh ta đang ôm gối ôm cực lớn mơ một giấc mơ đẹp.

Nhiều Triết lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói đơn giản có lực: “Tôi là ông chủ của anh, lập tức rời giường!”

Người đầu bên kia mơ mơ màng màng, lâu bầu một hồi, mới giựt mình kêu: “Ông chủ, anh mất ngủ sao? Thời gian này gọi điện thoại cho tôi thật sự là quá không bình thường, tôi biết rõ ông chủ bởi vì chuyện Thượng Quan tiểu thư ăn không ngon ngủ không yên, cho dù anh nghĩ tìm người nói chuyện phiếm giải buồn cũng không thể. . . . .”

“Câm miệng, cho anh 20’, mang theo xăng tới ngay nghĩa trang.”

“20’ đi đến nghĩa trang làm gì? Tại sao muốn mang . . . . .”

không chờ Mạc Hàn Vũ kêu gào xong, Nhiều Triết đã vô cùng không khách khí ngắt cuộc gọi.

Nửa giờ sau, Mạc Hàn Vũ lái xe chậm rãi dừng ở trước xe Nhiều Triết, mới vừa xuống xe, liền nhìn thấy Nhiều Triết đang cầm tức nhìn mình.

“20’, tôi cho anh hai mươi phút tới đây, anh lại chậm chạp như vậy!” Anh không vui khiển trách.

“Ách, thật xin lỗi. . . . . Nhưng ông chủ nửa đêm canh ba muốn mua xăng lập tức, tôi nhất thời không tìm được, vòng thật lâu mới. . . . .” nói được một nửa, bị Nhiều Triết trừng, liền nuốt toàn bộ trở lại trong bụng, Mạc Hàn Vũ cảm thấy rất uất ức, nhưng sợ Nhiều Triết tức giận lấy mình trút giận, nên không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, “Tôi nói ông chủ a, anh hơn nửa đêm ngủ không được chạy đến nơi quỷ quái này làm gì? Lại nói nửa đêm là thời cơ tốt nhất để quỷ quái ẩn hiện, đây là nơi chẳng tốt lành gì, dù tâm trạng anh không tốt, tìm quây rệu và hai mỹ nhân vóc người nóng bỏng chơi là tốt rồi, cần gì. . . . .”

Anh đang nói, liền nhìn thấy Nhiều Triết cẩn thận ôm Kỷ Hinh Mi đang ngủ say từ trong xe đi ra.

Mạc Hàn Vũ nuốt nước miếng một cái, ngạc nhiên chỉ vào cô gái trong ngực anh.

“Ông chủ, anh. . . . . Anh lại còn mang theo Kỷ tiểu thư?”

“Chìa khóa.” Nhiều Triết lạnh lùng ra lệnh, Mạc Hàn Vũ theo bản năng đưa cái chìa khóa đưa cho anh, tự mình mở cửa xe của Mạc Hàn Vũ, bố trí cô ổn thỏa, lại đắp áo khoác của mình lên trên người cô.

Mạc Hàn Vũ giờ phút này còn chưa rõ đầu đuôi sự việc nên đi đằng sau anh không ngừng lăm nhăm.

“Ông chủ, dù anh cùng Kỷ tiểu thư hẹn hò, cũng phải tìm nơi ẩm áp lãng mạn mới đúng, chứ đến nơi ở cho người chết như thế này sẽ dọa sợ cô nàng á!”

Nhiều Triết đi tới ghế lái, không nhìn được tròng mắt nhìn anh ta, thuận tay ném chùm chìa khóa xe cho anh ta. “Tôi lái xe anh đi trước, chờ anh đổ xăng đầy bình, trả xe lại cho tôi.”

“Hả ..?” Mạc Hàn Vũ chụp cái chìa khóa, nghe vậy sững sờ.

Nhiều Triết cười gằn, “Đừng quên phải lái cẩn thận, nếu chiếc xe tôi yêu thích có bất kỳ tổn thất gì, tôi hỏi tội anh!” nói xong, anh khởi động xe, nghênh ngang rời đi.

Mạc Hàn Vũ đứng tại chỗ sắp nổi khùng, theo bản năng bắt lấy chìa khóa xe ông chủ ném, lúc này mới hồi hồn kêu to, “Này, ông chủ, làm người không thể như vậy, nơi này là nghĩa trang không phải nhà hàng năm sao, tôi tốt bụng đưa xăng tới cho anh, anh không thể xấu xa để tôi một mình ở chỗ này. . . . .”

Chạy theo mấy bước, nhưng xe đã đi một quãng xa, Mạc Hàn Vũ giận đến giơ chân, chỉ vào hướng Nhiều Triết biến mất đem toàn bộ tổ tông anh ra thăm hỏi một lần.

” Nhiều Triết đáng chết, bản thiếu gia lúc còn ở trường đã bị anh khi dễ, ra xã hội còn phải tạo điều kiện cho anh sai bảo, học trường chó má không có lương tâm, tôi làm trâu làm ngựa cho anh tổng cộng bảy năm, không có công lao cũng có khổ lao, anh cư nhiên lòng dạ độc ác với tôi lại không có tình không có nghĩa, khụ khụ. . . . .” Mạc Hàn Vũ mắng đến cuối cùng, rất không có tiền đồ bị sặc nước miếng.

Anh phát hiện bốn phía vắng lạnh, ban đêm gió lạnh hiu hiu thổi, lá cây ở đằng xa còn phát ra tiếng xào xạc, âm trầm làm cho anh lạnh cả sống lưng.

Gương mặt tuấn tú của Mạc Hàn Vũ lộ ra vẻ thê thảm, lúc này mới bắt đầu dõng dạc lên thùng xăng bên cạnh bắt đầu đổ xăng. . . . .

Thượng Quan Nhu bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức.

Khi tỉnh lại đã là chín giờ rưỡi sáng , cô cảm thấy giấc ngủ này khá dài cũng rất ngọt ngào, hơn nữa còn là giấc mơ thật dài.

cô nhớ tối hôm qua mưa rất lớn, cô và Nhiều Triết đi đến nghĩa trang, anh muốn hôn cô, nhưng bị cô cự tuyệt, mặc dù anh rất tức giận vẫn không miễn cưỡng cô nữa.

Chuyện sau đó cô nhớ không rõ, hiện tại cô nằm trên giường lớn mềm mại , trên người còn đắp chăn. . . . .

Là anh ôm cô trở về sao?

Ngơ ngác ngồi ở trên giường suy nghĩ nửa ngày cũng không có ấn tượng gì, nên cô quyết định buông tha cho việc này.

Rửa mặt xong bước ra ngoài cửa phòng, thấy Mạc Hàn Vũ đang nói chuyện với John ở phòng khách dưới lầu.

Thấy cô chậm rãi đi xuống dưới lầu, Mạc Hàn Vũ đang nói khí thế, bỗng nhiên cặp mắt sáng lên, nhiều chuyện chạy tới, “Kỷ tiểu thư còn nhớ tôi không?”

cô ở trong lòng làm cái mặt quỷ với anh, đừng nói nhớ, cô từ hồi nhỏ đã biết anh ta rồi.

“Mạc tiên sinh. . . . .” cô phải giả bộ trả lời lạnh nhạt .

“Đừng gọi Mạc tiên sinh, gọi tôi Tiểu Mạc là được rồi.” Anh cười mập mờ, ra vẻ huyền bí hướng về phía cô nháy mắt mấy cái, “cô và ông chủ của tôi đã bắt đầu hẹn hò rồi hả?”

“Hử?” Chuyện xảy ra lúc nào, sao cô không có một chút ấn tượng gì vậy?

“Hắc hắc, tối ngày hôm qua tôi đã tận mắt chứng kiến .” Mạc Hàn Vũ giơ tay lên lắc lắc chìa khóa xe, “Mặc dù tể bào lãng mạn của ông chủ không biết lúc nào trở nên thấp như vậy, nhưng thỉnh thoảng tới nghĩa trang ,chỗ đó ít người qua lại nên hẹn hò cũng không tồi, ít nhất không cần phải lo lắng lúc Kiss bị quấy rầy.”

Sắc mặt Thượng Quan Nhu mất tự nhiên, anh ta rớt cuộc đang nói cái gì?

“Chẳng qua ông chủ chúng tôi thật là một người đàn ông không có lương tâm, tối hôm qua anh ấy được ôm hương ôn ngọc nhuyển vào lòng, liền chê tôi là bóng đèn siêu cấp, độc ác để tôi lại nghỉ trang làm bạn với ma.” Thừa dịp Nhiêu Triết không có ở đây, Mạc Hàn Vũ không nhịn được lên oán trách.

John không chịu nổi vô vô bờ vai của anh, thuận tay đoạt lấy chìa khóa xe trong tay anh, “Đây là thiếu gia kêu cậu trả lại, đưa xong cậu có thể đi.”

“Tôi và Kỷ tiểu thư còn chưa có nói hết . . . . .”

“Kỷ tiểu thư rất bận, không rảnh nghe cậu nói hươu nói vượn.”

“Người nào nói hươu nói vượn? Tôi tận mắt thấy ông chủ ôm cô tối hôm qua, giống như ôm một búp bê pha lê dễ vỡ, đáng vẻ cẩn thận nói có bao nhiêu tình ý thì có bấy nhiêu tình ý, sợ cô lạnh nên đắp áo khoác lên cho cô, này. . . . . Này! Ông đừng có đẩy tôi, tôi còn chưa nói xong đâu, này. . . . .”

John đuổi Mạc Hàn Vũ ra ngoài.

Quay đầu lại, ông bắt đầu nhìn gương mặt Thượng Quan Nhu đỏ ửng, “Thằng nhóc kia nói diên nói khùng, cũng không có một câu nghiêm túc.”

Thượng Quan Nhu yên lặng gật đầu một cái, trong lòng rất lạ, giống như cuộn len bị chú mèo làm cho rối tung lên vậy, nghĩ cả buổi cũng không phát hiện ra được dấu vết gì.

Muốn tạm thời thoát khỏi suy nghĩ hỗn loạn, nói sang chuyện khác, nhưng lời nói ra lại liên quan tới Nhiêu Triết, cô theo bản năng hỏi hành tung của Nhiêu Triết, John mang ánh mắt trêu chọc nhìn cô, mới nói cho cô biết Nhiêu Triết chưa ăn sáng, dạo với vôi vàng vàng đi làm.

Vốn định hỏi tiếp John, ngày hôm qua tại sao anh giống như nổi điên, lại đột nhiên thấy thân phận mình bây giờ không có tư cách hỏi tới chuyện riêng của anh, nên cuối cùng cũng không có hỏi.

Nhưng cô không biết một điều là không ai có thể cho cô đáp án như mong muốn ——

Hôm nay lúc tan học, chú Lý lái xe đến muộn 20', biết cô đợi ở cửa trường học đã lâu, chú Lý liên tục xin lỗi, càng không ngừng giải thích nguyên nhân ông ấy tới trễ.

thì ra là con trai ông ấy gây họa ở trong trường, giáo viên chủ nhiệm muốn tìm phụ huynh nói chuyện, nhưng vợ chú Lý đã về nhà mẹ đẻ, cho nên ông ấy phải tự mình đến trường gặp giáo viên chủ nhiệm.

trên đường trở về, chú Lý không ngừng oán trách thằng con trai mười tám tuổi bất tài của mình, từ nhỏ đến lớn vợ chồng họ đã khổ tâm vì cậu ta rất nhiều lần rồi.

“Bây giờ cậu ấy vẫn còn nhỏ, chờng mấy năm nữa cậu ấy sẽ hiểu chuyện thôi.”

Chú Lý lắc đầu thở dài, “Mười tám tuổi cũng không còn nhỏ nữa, lúc thiếu gia bằng tuổi nó bây giờ đã chịu trách nhiệm gánh vác công ty rồi. . . . . Cho nên nói người với người không thể so sánh, so rồi mới biết có bao nhiêu chênh lệch.”

“không ngờ chú Lý hiểu rất rõ Nhiêu Triết tiên sinh?”

cô cũng không nhận ra Nhiêu Triết có tốt như chú Lý nói không, tên kia có tài là sự thật, nhưng khuyết điểm không ít, ví dụ như bên ngoài người ta nói anh là hoa hoa công tử, hơn nữa còn ý có tiền có thế, phách lối bá đạo muốn làm gì thì làm, đã từng có người lên lút hình dung, anh quả thực là tên bại hoại trong giới thượng lưu.

Chú Lý đang lái xe phía trước cười cười, “Tôi lúc hai mươi bốn tuổi đã làm tài xế cho gia đình Nhiêu Triết thiếu gia, có thể nói tôi chứng kiến thiếu gia trưởng thành như thế nào, tôi không dám nói hiểu rõ trăm phần trăm, nhưng thiếu gia là người mà tôi vô cùng rõ ràng.”

Nhắc tới Nhiêu Triết, trong miệng chú Lý đều là tán thưởng và kính nể.

Chú Lý nói Nhiêu Triết lúc còn nhỏ đã thông thạo nhiều ngôn ngữ, tinh thông các loại nhạc cụ.

Ông nội Nhiêu Triết lúc còn sống rất yêu quý người cháu này, cho dù đi đến đâu, đều mang Nhiêu Triết bên cạnh như bảo bối.

“Tôi ước là mình có đứa con trai như vậy, nằm mơ cũng sẽ cười, thật không biết lão gia và phu nhân nghĩ cái gì, không thêm để ý thiếu gia, cứ khăng khăng làm ra mấy chuyện rắc rối ở bên ngoài.”

Thượng Quan Nhu ngồi ở ghế sau chống cằm nhieu đôi mày khó hiểu, “Lão gia, phu nhân? Ý chú là ba mẹ của Nhiêu Triết hả?”

Chú Lý lại thở dài: “Trừ họ ra còn ai vào đây?”

“Lão gia cùng phu nhân tuy là ba mẹ của thiếu gia, nhưng thật sự không làm tròn bổn phận ba mẹ, hai người kiêu từ lúc thiếu gia còn nhỏ đã không quan tâm đến thiếu gia có vui vẻ hay không, kiêu có bận rộn công việc bỏ thiếu gia ở nhà một mình. Nếu họ thật sự bởi vì bận rộn công việc bỏ quên thiếu gia còn có thể chấp nhận được, nhưng bọn họ. . . . .”

Chú Lý cảm phẫn nói, “Bọn họ lấy cớ làm việc, tìm thời gian sống ung dung tự tại riêng cho bản thân, xì căng đan bay đầy trời, hại thiếu gia trở thành trò cười trong mắt bạn học.”

Thượng Quan Nhu khiếp sợ.

Đối với chuyện của gia đình Nhiêu Triết, mặc dù cô nghe qua rất nhiều tin đồn, nhưng không biết tình huống thật sự, lúc quen anh, ba mẹ anh đều ở nước ngoài, rất ít khi gặp nhau, có khi một hai năm cũng không thấy mặt, anh cũng ít khi nhắc tới chuyện nhà.

Nếu không phải hôm nay chú Lý vô ý nói ra, cô cũng sẽ không biết thì ra ba mẹ anh bằng mặt không bằng lòng đúng như những gì mà báo chí viết.

Chú Lý nói, ba mẹ Nhiêu Triết bên ngoài đều có mấy đứa con riêng, mà anh có thể an ổn ngồi ở vị trí tổng giám đốc Nhiêu thị, trừ bản lãnh anh ra còn dựa vào di chúc của ông nội anh để lại.

Khó trách chức quyền của ba Nhiêu Triết ở Nhiêu thị còn thấp hơn con trai của mình, xem ra ông cụ đã dự kiến trước sau khi ông trăm tuổi nhà họ Nhiêu loạn thành một đoàn.

Dĩ nhiên Nhiêu Triết đã thử cứu vãn quan hệ của ba mẹ, nhưng kết quả lại thất bại.

Thượng Quan Nhu bất ngờ, bề ngoài là hình ảnh gia đình ấm áp, sau lưng lại là trăm ngàn vết thương.

cô từng là đại tiểu thư trong bi kịch gia đình thượng lưu điển hình, cũng không biết hoàn cảnh sinh trưởng của Nhiêu Triết cũng không hề vui vẻ hơn mình.

“Thiếu gia là người rất cô đơn, cậu ấy không ngừng quen bạn gái gây tê liệt bản thân, nhưng những cô gái kia cũng không mang đến vui vẻ thật sự cho cậu ấy, cho đến khi Thượng Quan tiểu thư xuất hiện, thiếu gia mới nở nụ cười vui vẻ từ đáy lòng, đáng tiếc. . . . .”

Chú Lý lắc đầu một cái, “Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, Thượng Quan tiểu thư chết đột ngột. . . . . Đêm qua, thiếu gia nửa đêm ra ngoài chỉ sợ là vì nhìn thấy xì căng đan của lão gia và phu nhân, nhìn thấy bọn họ chỉ lo cho bản thân, mà người duy nhất có thể an ủi cậu ấy đã không còn ở đây nên. . . . .”

Nghe xong lời của chú Lý, Thượng Quan Nhu im lặng, đáy lòng buồn buồn, không biết đau lòng vì Nhiêu Triết, hay đau lòng vì Thượng Quan Nhu kiếp trước.

Lúc cô về tới nhà họ Nhiêu mới biết, Nhiêu Triết hôm nay tan việc về sớm, nhưng sau khi về nhà lại nhốt mình ở phòng chiếu phim tới giờ vẫn không chịu ra ngoài, cơm tối cũng chưa ăn.

John vào bếp giao thức ăn còn nóng cho cô, “Thiếu gia không thích người khác quấy rầy lúc xem phim, nhưng nếu cô nói chắc chắn thiếu gia sẽ nghe, cho nên bữa ăn tối hôm nay của thiếu gia giao cho cô đó.”

Thượng Quan Nhu im lặng nhận lấy cơm John kiên quyết đưa tới, cô không biết lúc nào thì mình ở trong mắt Nhiêu Triết lại trở nên đặc biệt như vậy?

cô không tiện cự tuyệt lời nhờ vả của John, lại nghĩ tới lời của chú Lý, liền nhắm mắt, cẩn thận gõ cửa phòng chiếu phim.

Nhà họ Nhiều trang bị đầy đủ thiết bị giải trí, cái này có chút quan hệ với tính tình phiền toái của Nhiều Triết.

Phòng chiếu phim trước mặt có diện tích khoảng 70 mét vuông, thiết kế rất đẹp, bốn ghế sa lon hào hoa thoải mái xếp hàng dài trước màn hình lớn.

Bên trong phòng rất tối, trước kia cô có tới đây, trong này hiệu ứng âm thanh, hình ảnh trong này khiến cho người ta thích thú hơn cả rạp chiếu phim.

Liếc qua màn hình, cô biết Nhiều Triết đang xem một bộ phim cũ rất nổi tiếng, tên là “Hẹn gặp Tử thần”.

Nhiều Triết lười biếng dựa vào ghế sa lon mềm mại, hai chân gác chéo, tay chống cằm, mờ mịt nhìn chăm chăm cảnh nam chính gặp nữ chính trên màn hình.

cô nhẹ nhàng ho một tiếng, thử hấp dẫn sự chú ý của anh, nhưng anh không có phản ứng, cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình không lên tiếng.

“Quản gia John nói anh chưa ăn cơm tối, nhịn đói không tốt cho bao tử cũng không tốt cho cơ thể.”

Thấy anh không thèm để ý đến cô, cô ngượng ngùng nhún nhún vai, nhỏ giọng: “Vây tôi để cái này lại cho anh.”

Xoay người vừa muốn rời đi, Nhiều Triết lại đột nhiên lên tiếng——

“Bộ phim này tôi xem qua rất nhiều lần rồi, mặc dù tình tiết không thực tế, nhưng có thể thỏa mãn mọi hi vọng mà con người ta đều mong muốn.”

cô kinh ngạc đứng nhìn tại chỗ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Người chết đều trở thành linh hồn, có phải không?” Anh giống như tự hỏi lại giống như hỏi cô.

cô im lặng ngồi vào bên cạnh anh, cùng nhau xem những hình ảnh không ngừng lóe lên, “Mỗi người có nhận thức khác nhau, giống như Phật tử, tin thì linh, không tin thì không.”

Anh hừ cười một tiếng, “Ngây thơ.”

cô cũng hừ, “Anh chưa chết, tại sao lại phủ nhận?”

Nhiều Triết rút cuộc nhìn cô một cái, “Tôi cũng từng nghĩ tới một chuyện rất kỳ quái, ví dụ như tôi là ai? Tôi đang đóng vai người nào, trên đời này tại sao phải có tôi, sau khi tôi chết trở thành người nào? Nhưng cuối cùng, tôi vẫn không có đáp án, nếu không có đáp án, làm sao chứng minh nó có thật?”

Thượng Quan Nhu bị anh hỏi ngược lại không phản bác được, quyết định phải sạch quan hệ với anh thì cô không thể nói cho anh biết hoàn cảnh của cô, nhưng nếu cô nói anh tin không? cô rầu rĩ ngồi một chỗ không lên tiếng.

“Cho nên tôi vẫn rất hâm mộ tác giả và biên kịch, bởi vì trên đời có rất nhiều thứ không thực hiện được, bọn họ sử dụng trí tưởng tượng của mình để thực hiện. . . . . cô xem đi. . . . .” Dùng cằm chỉ chỉ màn hình, “Biên kịch để nam chính chết đi, nhưng linh hồn vẫn còn, anh ta nhân danh tình yêu, yêu cầu gặp lại nữ chính, thành ý cảm động trời xanh, thực hiện nguyện vọng của anh.” Nhiều Triết đột nhiên xúc động.

“thật ra thì, tôi và Tiểu Nhu rất yêu nhau.” nói tới đây về mặt anh ngây thơ như trẻ con, đôi mắt đặc biệt sáng trong trong phòng chiếu phim tối tăm.

“cô ấy luôn nói tôi rất xấu, thích chọc giận cô ấy, nhưng cô ấy không hiểu, nếu như không thích thì làm sao có kiên nhẫn trêu chọc cô ấy chứ.”

“Còn nhớ rõ có một lần chúng tôi gây gỗ, tôi cố ý tắt máy điện thoại ba ngày, lúc gặp mặt lại, cô ấy đỏ mắt nhào vào trong lòng tôi, găm lên về sau không gây gỗ với tôi nữa. Nhưng bây giờ. . . . .”

Anh khổ sở đưa tay che mắt, ghen ngào, “Nếu không gây gỗ với tôi thì cô ấy sẽ không vĩnh viễn rời khỏi tôi. Nếu như người chết có linh hồn, tại sao cô ấy không chịu trở về gặp tôi?”

Anh cười tự giễu, “Tôi không thể nào quên được, cô ấy vì tôi mà chết, nhất định là rất hận tôi nên cô ấy không muốn gặp tôi?”

Giọng nói ghen ngào ngày càng cao, trong bóng tối, cơ thể Nhiều Triết run rẩy không ngừng.

“Thế giới của tôi trừ cô ấy ra cũng không còn gì khác, nhưng bây giờ cô ấy cũng không quan tâm tôi nữa. . . .” Anh rất cuộc không chế không được khóc rống thất thanh.

Thượng Quan Nhu hoảng sợ khi nhìn dáng vẻ anh đau khổ lúc này.

cô không dám tin, người đàn ông hăng hái, bá đạo, lớn lối, cuồng vọng, lại khóc khó coi như vậy?

cô không nhận được vươn tay, ôm anh trong ngực, nước mắt của anh, rất nhanh liền thấm ướt ngực của cô.

Chóp mũi đau xót, cô rơi từng giọt nước mắt.

Em chính là Thượng Quan Nhu, thật ra thì linh hồn của em đã bên cạnh anh rồi. . . . .

Những lời miêu tả sinh động này lại bị cô cứng rắn dần xuống đáy lòng.

cô rất sợ, một khi nói rõ chân tướng cho cho anh, anh có thể hay không không tin hoặc nhìn cô như ma quỷ, vĩnh viễn cự tuyệt cô tiến vào tim anh hay không?

Huống chi anh đã có vợ sắp cưới, cô không muốn sống cuộc sống người thứ ba ở trong thế giới của anh.

“Nếu cô ấy đã qua đời, anh . . . . . nên để cho cô ấy an nghỉ đi.” cô nhẹ nhàng đáp lời, nhưng anh không đáp lại.

6. Chương 6

Sốt cao tới 39.8 độ, là kết quả được ban tặng từ cơn mưa tầm tã khuya hôm trước.

Đêm đó anh đưa Thượng Quan Nhu về nhà rồi ở trong thư phòng hút thuốc, sáng hôm sau bữa sáng cũng không buồn ăn đã chạy đi làm.

Sau khi về đến nhà lại tự nhốt mình trong phòng chiếu phim coi đi coi lại một bộ phim.

Cơ thể khó chịu cũng không bằng khó chịu trong lòng, từ sâu trong tiềm thức anh muốn dùng loại phương thức tàn khốc này để ngược đãi bản thân.

Chờ đến lúc Thượng Quan Nhu phát hiện anh bị bệnh thì bệnh tình đã trở nên vô cùng nghiêm trọng rồi.

Bác sĩ gia đình tiêm cho anh hai liều thuốc, cực kỳ tức giận mắng chửi xối xả với người nào đó nằm ở trên giường, mặc dù đại thiếu gia đang hôn mê không nghe được một chữ.

Sau, bác sĩ dặn dò cô, chờ sau khi Nhiều Triết tỉnh lại phải nhớ cho anh uống thuốc đúng giờ, nếu như anh không chịu uống, liền đánh anh bất tỉnh, bắt buộc anh phải uống.

Bác sĩ của nhà họ Nhiều là anh họ bà con xa của Nhiều Triết , y thuật vô cùng giỏi, mặc dù rất thích mắng chửi người, nhưng chữa trị hiệu quả nên mới khiến cho người ta yên tâm.

Tiêm thuốc rồi, trán Nhiều Triết không còn nóng nữa.

Lại dặn dò một hồi, bác sĩ mới cầm hòm thuốc đi ra ngoài với John .

Nhiều Triết hạ sốt, nằm ở trên giường ngủ rất sâu, nhưng hai gò má còn đỏ ửng, đôi môi cũng khô khốc .

Thượng Quan Nhu đắp khăn lông giúp anh mấy lần, sắc mặt của anh mới từ từ trở lại bình thường

Giăng co một đêm cho đến rạng sáng ,cô bất ngờ phát hiện ngày trước cô luôn ngủ đúng giờ nhưng hôm nay lại không có buồn ngủ.

Chống cằm ngồi ở bên giường, một lát lén cầm bàn tay to của anh, một lát lại siết chặt gương mặt của anh, tóm lấy lỗ tai, nhéo nhéo lỗ mũi, kéo kéo tóc, nhưng anh vẫn an ổn ngủ, hoàn toàn không bị hành động mờ ám của cô làm ảnh hưởng.

“Aizzz, thật ra thì lúc phát hiện mình đã chết em cực kỳ hận anh.”

Biết anh đã ngủ sâu nên sẽ không nghe được chuyện mình nói, lá gan Thượng Quan Nhu cũng to ra, nói ra lời thật lòng.

Ngồi ở bên giường, gầy gầy sợi tóc trên trán anh, lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn.

“Nhưng mỗi khi em nhắc nhở bản thân không thể tha thứ cho anh, em lại nhớ tới hình ảnh ngọt ngào của chúng ta trước kia.”

“Anh có nhớ có một lần chúng ta đi lên núi ngắm những vì sao, trên đường về xe lại chết máy, gót giày của em cũng gãy nên anh công em xuống núi, cực kỳ mệt mỏi, anh liền thở hồng hộc mắng em là con heo béo, em tức giận nhéo lỗ tai anh, anh nói em thô bạo không có giáo dục hay không. . . . .” Vừa nói cô không nhịn được nhẹ giọng nở nụ cười.

“Còn có một lần, chúng ta cùng đi dự hôn lễ Trần tiên sinh, kết quả em lại mặc cùng kiểu áo với em gái Trần tiên sinh, lúc đó em thật sự rất lúng túng, nhưng anh không biết từ nơi nào lấy được một cái khăn quàng cổ choàng ở trên người em, mặc dù anh thất vọng khăn quàng cổ kia siêu cấp khó coi, nhưng anh lại giúp em giải vây.”

“Anh đó nha, lúc đầu luôn cho người ta ấn tượng không tốt, nhưng tiếp xúc lâu ngày mới phát hiện anh cẩn thận, tình cảm, thiện lương, một khi anh muốn đối xử tốt với ai thì anh đối xử cực kỳ tốt với người đó.”

“Ba ép em phải nghĩ mọi cách quyến rũ anh, em lúc đầu thật sự không tình nguyện nhưng cũng không biết từ lúc nào, em phát hiện mỗi ngày mình đều muốn nhìn thấy anh, dù cho em hay bị anh trêu chọc, gây khó khăn nhưng em cũng thấy rất hạnh phúc, nhưng. . . . .”

Nghĩ đến bữa tiệc sinh nhật kia, nét mặt của cô trở nên khó chịu.

“Tại sao lúc em cho là mình đi lên Thiên đường thì tất cả đều đã thay đổi đây? Anh rõ ràng từng nói với em, chờ đến lúc sinh nhật anh, anh sẽ cho em một sự ngạc nhiên, nhưng lại khiến em kinh sợ, khiến em biết anh đã có một vợ sắp cưới xinh đẹp, đáng yêu. . . . .”

Những chuyện xảy ra đêm hôm đó, xuất hiện đồng thời trong đầu của cô, Thượng Quan Nhu đột nhiên giật mình, mở mắt mà không hiểu nhìn người đang nằm trên giường.

cô lắc đầu, lòng chua xót che khuôn mặt, “Rốt cuộc em đang làm cái gì? Em điên rồi sao? Tại sao lại để em yêu anh? Nếu như được sống lại lần nữa, em tình nguyện chưa từng gặp anh. . . . .”

cô tuyệt vọng rời đi, không muốn tiếp tục đối mặt với người đàn ông làm cô khổ sở nữa.

Lúc này trong giấc mơ Nhiều Triết đột nhiên trở nên rất bất an, vô ý thức kêu, “Tiểu Nhu. . . . . Hình Mì. . . . .”

Cho dù trong lúc anh nằm mơ, anh cũng một mực gọi tên hai người kia, mà không phải cô gái ấy, vợ sắp cưới chính thức của anh. . . . .

Uông Chỉ Lan, vợ chưa cưới của Nhiều Triết là một người chưa từng tồn tại trong mắt người khác.

không thể không thừa nhận một điều là cô rất đẹp nhưng tính cô mềm yếu, nhát gan, hướng nội, cho dù cô có thân phận là con nuôi nhà họ Nhiều, nhưng vẫn không có chỗ đứng ở xã hội thượng lưu.

Uông Chỉ Lan có thể có cơ hội bước vào nhà họ Nhiều, tất cả đều bởi vì Nhiều Triết khi còn bé là đứa trẻ có trái tim biết đồng cảm, người khác nhặt mèo, nhặt chó, nhặt chim nhỏ bị thương, thế nhưng anh lại nhặt một cô nhóc ở ven đường đang chạy trốn khỏi viện mồ côi.

Cha mẹ Nhiều đối với con trai luôn ít quan tâm nên Nhiều Triết rất cô đơn, mà bởi vì anh nghĩ có một bạn đến, Uông Chỉ Lan may mắn trở thành con nuôi nhà họ Nhiều.

Nhiều Triết đã từng nói với cô, Uông Chỉ Lan tựa như một con chim nhỏ gãy cánh, coi như anh vì cô tạo ra một khoảng trời rộng lớn, cô vẫn không dám dừng cánh bay lượn.

cô gái như thế chỉ có thể ở trong nhà để bảo vệ, nếu không sợ ý một chút, nơi phồn hoa sẽ đem tâm hồn thanh khiết của cô ô nhiễm hoàn toàn.

Lúc ấy cô trêu ghẹo Nhiều Triết: “Anh bảo vệ cô ấy giống như đang bảo vệ công chúa trong lâu đài .”

Nhiều Triết lại cười lắc lắc đầu, “Công chúa của anh chỉ có một mình em.”

Mặc dù cô từng để ý sự tồn tại của Ông Chỉ Lan nhưng cô tin tưởng Nhiều Triết là một người đàn ông khi đã yêu thì sẽ không bao giờ do dự.

Nhưng cô không ngờ, buổi tối tiệc sinh nhật hôm đó, Nhiều Triết lại ở trước mặt tất cả khách khứa tuyên bố, người phụ nữ của anh thật ra là thanh mai trúc mã của anh.

“Tiểu Mi, sinh nhật cuối tuần này của mình sẽ có party, đây là vé mời, hi vọng cậu có thể tới tham gia.”

Sau khi tan học, Thượng Quan Nhu tâm sự nặng nề, không biết lúc nào Thẩm Tử Dương đuổi theo vỗ vỗ bả vai cô, đưa cho cô vé mời được thiết kế rất đẹp.

Thẩm Tử Dương nhuộm tóc màu tím để làm cho người khác chú ý nhưng có gương búng ra sữa như trẻ con. Hai người ở trên lớp học có nói chuyện mấy lần, cô mới biết đứa trẻ to xác này hai mươi tuổi là cậu chủ của một công ty sản xuất đồ chơi.

Bởi vì thành tích của cậu ta vô cùng thấp, lại kiên quyết không chịu nghe lời người nhà sắp xếp đi du học nên cuối cùng bị ba nhét vào lớp học bổ túc.

Thẩm Tử Dương là người nhiệt tình sáng sủa, dù ăn mặc khác người, nhưng theo cậu ta giải thích lí do mình khác người là bởi vì đang ngẫm đầu với ba cậu ta.

Thượng Quan Nhu cũng không ghét cậu ta, thậm chí xem cậu ta như em trai mình.

Nhận lấy thiệp mời sinh nhật, cô cười gật đầu, “Dù sao Chủ nhật mình cũng không có làm, sinh nhật của cậu, mình chắc chắn sẽ đến .”

Thẩm Tử Dương vô cùng vui vẻ, cùng với cô sóng vai đi ra cổng trường đã thấy xe chú Lý đã chờ ở đó.

” Tài xế nhà cậu thật tận tâm, gió mặc gió, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ thấy ông ấy tới đón đúng giờ.”

“Sai, mình đã nói rồi đó là tài xế của chủ nhà, mình mới mời không nổi tài xế đấy.”

cô lo lắng Thẩm Tử Dương hiểu lầm mình là đại tiểu thư, cho nên hôm chú Lý đến đón mình ngày thứ hai lập tức đem tình huống của mình nói cho Thẩm Tử Dương.

Thẩm Tử Dương khi đó nghe xong đã nói nếu như ngày nào đó cô bị đuổi việc, cậu ta sẽ rất vui lòng làm tài xế chở đưa đón cô đi học.

Hai người cười lại hàn huyên mấy câu, cậu ta mới rời đi theo hướng ngược lại.

Thu hồi ánh mắt , cô đi tới xe chú Lý, chú Lý đã quay kiếng xe xuống đang cười ha hả hướng về phía cô nháy nháy mắt, “Anh chàng đó cùng cô quan hệ hình như rất tốt phải không?”

Thượng Quan Nhu đắc ý vẫy vẫy vé mời trong tay, “Chủ nhật là sinh nhật cậu ấy nên mời tôi đi tham gia party sinh nhật của cậu ấy.”

“Trẻ tuổi thật tốt, cuộc sống phong phú làm lão già này hâm mộ.”

cô làm mặt quỷ, mở cửa xe, vừa muốn lên xe lại đột nhiên bị người đàn ông ở trong xe chồm lên cô sợ hết hồn.

Nhiều Triết? Tại sao anh ta lại ở đây?

Tây trang thẳng thớm, gương mặt tuấn tú, lưỡi biếng ngồi dựa vào ghế, trong miệng còn không đúng đắn ngậm một miếng thuốc.

Thấy cô sửng sốt, anh không vui nhú mày, “Còn không mau lên xe?”

cô nuốt nước miếng một cái ực, đột nhiên có cảm giác mình làm sai bị ông xã biết được.

Nhưng nghĩ cẩn thận cô có cái gì phải chột dạ? Nhiều Triết cũng không phải là ông xã của cô, cô có tình cảm với người đàn ông nào cũng không có liên quan đến anh.

Thượng Quan Nhu chậm rãi ngồi vào bên cạnh anh, lấy tay quạt quạt mùi thuốc lá trong xe, không hiểu nhú mày, “Tại sao anh lại tới đón tôi?”

Nhiều Triết thuận tay ném tàn thuốc ra cửa sổ xe, híp mắt nhìn cô một lúc lâu, “Hôm nay tăng ca nhưng xe bị hư, thuận tiện kêu chú Lý đến công ty đón.”

“Anh hết bệnh rồi hả?”

Nhiều Triết không có lên tiếng, chỉ phân phó chú Lý lái xe, sau anh lười biếng tựa vào cửa sổ xe bên cạnh, ánh mắt quan sát cô.

Anh bình thường rất ít ngã bệnh nếu bị bệnh thì chỉ cần tiêm mũi thuốc rồi uống thuốc, thân thể cũng hồi phục rất nhanh.

Lúc anh ngủ mê man, anh mơ một giấc mơ dài, trong mơ có Thượng Quan Nhu, cũng có Kỷ Hình Mi, sau đó hai người bọn họ giống như hợp lại làm một, trở thành một người.

Anh cảm thấy rất kỳ diệu, trong mộng Thượng Quan Nhu đối với anh nói quý trọng người trước mắt thật tốt, không nên để hạnh phúc vụt mất. Giấc mơ này giống như nhắc nhở anh cái gì.

Sau khi tỉnh lại, John nói cho anh biết, là cô vẫn ở lại bên cạnh anh chăm sóc anh, không biết tại sao khi biết chuyện này, vốn là bởi vì Thượng Quan Nhu chết đi mà nội tâm trống rỗng thật lâu lại có dòng nước ấm chảy qua lấp đầy.

Cho nên lúc hết giờ làm việc, anh gọi điện thoại cho chú Lý, nói muốn cùng đi đón cô về nhà.

Chỉ khi anh thấy anh chàng tóc màu tím, vốn tâm tình đang hưng phấn, lại trở nên xuống thấp.

Trong xe lâm vào một mảnh yên lặng, bởi vì thân là chủ nhân Nhiều Triết không nói nên hai người cũng không biết nên nói cái gì.

Xe đi một lúc, Nhiều Triết dodự thật lâu, mới phá vỡ trầm mặc, “Nghe nói lúc tôi bị bệnh, là cô bên cạnh chăm sóc tôi.”

Thượng Quan Nhu bị anh hỏi, đỏ mặt gật đầu một cái, không dám nhìn ánh mắt của anh, “Anh ở phòng chiếu phim ngủ quên, vừa sờ trán của anh lại bỏng đến dọa người, lúc ấy anh làm tôi rất sợ, John gọi bác sĩ giúp anh tiêm thuốc xong, đã là mười giờ tối. . . . .”

nói xong, cô lúng túng sờ đầu, “Trẻ như vậy, cũng không thể giữ bác sĩ lại, cho nên tôi ở trong phòng canh chừng anh, chờ anh hạ sốt thì rời đi.” thật ra thì lúc ấy cô chật vật chạy đi.

Nhiều Triết trong lòng lo lắng, bởi vì thấy mặt cô hồng không hiểu lý do, tâm tình lại trở nên khá hơn không ít.

Chỉ thấy anh nghiêm trang gật đầu, nghiêm túc nói: “Quan tâm tôi như vậy, quả nhiên rất giống bà xã tôi.”

Cái gì? Nghe vậy, Thượng Quan Nhu mặt của lập tức đỏ bừng, xoay người tức giận trừng mắt nhìn anh mắng: “Ai là bà xã của người?”

“Tôi chỉ nói là cô giống mà thôi, lại không nói cô là bà xã tôi, aizz, cô sẽ không phải là không kịp chờ đợi muốn làm bà xã tôi chứ?” Thấy cô vừa thẹn vừa cáu, anh không nhịn được nổi lên hứng thú trêu chọc cô.

cô tức giận hung hăng đập anh một cước, phòng mang trợn má gầm, “Anh là tên khốn kiếp!”

Nhiều Triết thể nhưng sinh ra một cổ ảo giác, cảm thấy đáng vẻ cô làm nũng thật sự chọc cho người ta muốn yêu thương.

Cởi bỏ dáng vẻ lãnh khốc thường ngày, anh xê dịch mộng, gương mặt tuần tú nở nụ cười tà khí, “Nếu nói tôi khốn kiếp, cô còn không phải là chăm sóc tên khốn này suốt đêm?”

“Ai nói suốt đêm? Tôi chỉ chăm sóc anh đến nửa đêm.”

“Ooohhh ——” anh kéo dài thanh âm, như có điều suy nghĩ khóe môi cong lên, “cô có hay không thừa dịp tôi ngủ mê man lên sờ ngực tôi?”

Thượng Quan Nhu bị tức đến cắn răng, “Anh có đậu hũ có thể ăn sao?”

Anh da mặt dày chỉ chỉ gương mặt tuần tú của mình, “cô nói thử xem?”

cô tức giận tránh người sang chỗ khác, giận dùng dùng vòng hai cánh tay, “Mặc kệ anh!”

Nhiều Triết lại dịch cái mông, dính sát ở bên người cô, “thật ra thì cô chăm sóc tôi cũng là phải, đừng quên tôi bị bệnh có thể là bởi vì cô.”

“Bởi vì tôi?” cô khó hiểu hỏi, “Lúc ấy người che dù cho anh, chịu dầm mưa hình như là tôi !”

Anh thông thả ung dung nhún nhún vai, “Thế nhưng cái áo khoác cho cô mượn mặc, người chịu đựng rét lạnh cho cô gói đầu hình như là tôi đó.”

“Anh. . . . . Cái tên vô sỉ khốn kiếp!”

“Cho dù tôi là khốn kiếp, cũng là hàm răng trắng nõn, có thể làm người đại diện tuần tú khốn kiếp phát ngôn cho hãng kem đánh răng .”

“Nhiều Triết, anh còn có thể ghê tởm thêm một chút nữa không?”

“Tôi đây gọi tự tin, không gọi ghê tởm. . . . .”

Hai người người một lời, ta một câu, càng đấu càng thú vị.

Tài xế lái xe phía trước, chú Lý thật bất ngờ lại vui mừng phát hiện, từ khi tiểu thư Thượng Quan Nhu qua đời, thiếu gia chưa từng nở nụ cười thật lòng, không ngờ bây giờ cười đến rất vui vẻ.

Chủ nhật tới rất nhanh, địa điểm Thẩm Tử Dương tổ chức party sinh nhật, là một gian phòng diện tích rất lớn trên tầng 17 của một khách sạn lớn 5 sao.

Lúc Thượng Quan Nhu khoan thai đến, phát hiện Thẩm Tử Dương đã cùng một đám thanh niên khoảng hai mươi người âm ỉ.

Mặc dù trường hợp này khiến người ta rất câu nệ, nhưng người trẻ tuổi ở chung một chỗ, có vẻ nhẹ nhõm náo nhiệt.

Thẩm Tử Dương hôm nay mặc cẩn thận, mặc một bộ tây trang cao cấp màu trắng gạo, chỉ là tóc như cũ là màu tím chói mắt .

Ngồi bên cạnh cậu ta có cô gái áo trắng tóc dài xõa ngang vai , khoảng 18, 19 tuổi, cô gái sức sống thanh xuân nhưng nhìn kỹ lại, cô gái này có chút quen mắt.

“Hình Mi, cậu rốt cuộc tới rồi?”

đang cùng bạn bè cười đùa, Thẩm Tử Dương cặp mắt sáng lên, đứng dậy bước nhanh đi về phía cô, rất thân nết lôi kéo tay của cô đi về phía mọi người.

“Đây chính là người mà mình muốn giới thiệu ọi người biết Kỷ Hình Mi tiểu thư, cũng là bạn học cùng lớp bồ túc ban đêm với mình.”

Mấy chàng trai rất nhiệt tình cùng cô chào hỏi, chỉ có cô gái áo trắng có chút biểu lộ mất hứng.

cô không chịu nổi trợn mắt một cái, còn nhẹ hừ cười miệt một tiếng, “Anh không phải nói là, bạn học lớp bồ túc ban đêm của anh dung mạo như thiên tiên, thanh lệ thoát tục sao? Bây giờ nhìn lại cũng không có gì đặc biệt nha.”

Bên cạnh có người ở dưới bàn lôi kéo ống tay áo của cô, ý bảo cô không nên nói chuyện lung tung.

Nhưng cô gái áo trắng không cam lòng cắn cắn môi, “Tôi không có nói sai, cô ta ăn mặc bình thường, thưởng thức thấp kém, khách sạn cao cấp đối với khách hàng yêu cầu nhất định cao, tôi thật sự không hiểu phục vụ phía ngoài canh giữ làm sao lại để cô ta đi vào.”

Nghe lời nói chua ngoa, Thẩm Tử Dương sắc mặt trầm xuống, không cao hứng nói: “Lạc Khả Nhi, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi không muốn bởi vì nguyên nhân cá nhân của cô mà ảnh hưởng tới tâm tình, mời lập tức câm miệng cho tôi.”

cô gái bị mắng sắc mặt rất khó nhìn, không cam lòng cắn cắn hàm răng, xoay mặt không hề lên tiếng.

Thượng Quan Nhu rút cuộc nhớ tới cô gái áo trắng kia rốt cuộc là ai rồi, con gái nhỏ của ông chủ tập đoàn toàn cầu, Lạc Khả Nhi, cô có một cô chị là nữ cường nhân tên là Lạc Khả Hân, ban đầu điên cuồng quỳ dưới ống quần Nhiều Triết (tức là bà chị này bị gục trước A Triết đó mà, ^.^)

Thế giới thật đúng là nhỏ, lúc cô cùng Nhiều Triết bên nhau nên bị Lạc Khả Hân ghét.

hiện tại cô tới tham gia party sinh nhật Thẩm Tử Dương, lại bị Lạc Khả Nhi gây khó khăn.

Chẳng lẽ cô cùng con gái nhà họ Lạc trời sinh không hợp nhau?

Chỉ là cô cũng nhìn ra được, Lạc Khả Nhi vô cùng quan tâm Thẩm Tử Dương, rõ ràng trước mặt của mọi người bị mắng, vị đại tiểu thư tâm cao khí ngạo này cũng không có giận đến xoay người đi.

cô không nhịn được thở dài, cảm giác mình bị ghét thật sự có chút vô tội, cô đã là phụ nữ gần 30 tuổi, vô luận như thế nào cũng sẽ không nảy sinh chuyện tình chị em với Thẩm Tử Dương nên mới đáp ứng đến party sinh nhật hôm nay, đơn thuần chỉ có tình bạn , thuận tiện lợi dụng cơ hội này, tạm thời cách xa Nhiều Triết.

Kể từ sau khi cô sống lại, người tiếp xúc nhiều nhất chính là Nhiều Triết, nhưng cô không thể chịu anh quấy nhiễu, không muốn cuộc sống chỉ xoay quanh anh, không ngừng nhớ lại quá khứ, cô nên có cuộc sống mới, phải có bạn bè mới.

Cho nên khi Nhiều Triết cảnh cáo cô, tốt nhất không nên đi tham gia tiệc sinh nhật tụ tập vô nghĩa này thì bị cô kiên định phản bác.

cô cũng không phải là người anh độc chiếm, mới không chịu anh khống chế!

Ai ngờ, tên bá đạo kia nói không lại cô đã nói ——

“thật không nhìn ra, cô lại là người ủng hộ chị em yêu nhau, chỉ là trâu già gặm cỏ non kết quả bình thường đều rất không tốt, chính cô tự lo thân mình cho tốt.”

Buổi sáng vừa ra đến trước cửa, Nhiều Triết ngay trước mặt mọi người trong nhà họ Nhiều chê cười cô một phen, cô tức điên lên, thế không bao giờ nữa ôn tồn khai thông với anh.

“Hình Mi, mình không biết cậu thích ăn món gì nên mình có lấy mỗi món một ít cho cậu, nếu cậu không thích, mình lại kêu phục vụ lấy giúp cậu.”

Giọng nói Thẩm Tử Dương rốt cuộc kéo cô trở về thực tế.

Thượng Quan Nhu đáy lòng có chút ảo não, rõ ràng cũng đã ra cửa, lại còn không ngừng nghĩ tới tên khốn Nhiều Triết kia.

Ổn định lại tâm tình, biết đây là nhà hàng Zehder rất nổi tiếng, tay nghề đầu bếp vô cùng điêu luyện, cô trước kia thích ăn mì Ý ở nơi này nhất.

Thẩm Tử Dương lấy rất nhiều món, nhìn qua một lượt, cô phát hiện trong đó có vài món cô thích nhất.

cô cảm ơn, cười lắc lắc đầu, “không cần phiền phức như vậy, mình không có ăn kiêng. Hôm nay là sinh nhật của cậu, mình không chuẩn bị quà tặng gì đắt giá, đây chỉ là chút lòng thành của mình, hi vọng cậu không chê.”

nói xong, cô từ trong túi lấy ra một hộp quà được gói cẩn thận đưa cho cậu ta, bên trong là cây thủy tinh rất dễ thương, cô chọn thật lâu mới được .

Thẩm Tử Dương nhận lấy cao hứng vô cùng, đem đi cất cẩn thận.

Lạc Khả Nhi nhìn thấy vậy, hỏa bốc lên đầu, “Vừa nhìn chính là xuất thân nhà nghèo, quà tặng khẳng định không có giá trị làm sao mà so được người ta đưa đồng hồ đeo tay nam kim cương?”

Thượng Quan Nhu cũng không tức giận, cười nhìn cô, ” Đồng hồ đeo tay nam kim cương giá tiền đối với tôi mà nói là trên trời, nếu mua loại quà tặng đắt giá này, cuộc sống tương lai của tôi sẽ phải thiếu nợ sống qua ngày rồi.”

cô lời nói thản nhiên hài hước đưa tới tiếng cười của mọi người, bọn họ cũng cảm thấy cô gái này tính tình thẳng thắn không chút nào dối trá.

Mà cô nói chuyện hài hước, khí chất bất phàm, ứng đối thỏa đáng nên rất nhanh làm quen với đám bạn của Thẩm Tử Dương.

Bị mọi người cho qua một bên không thêm để ý đến, người tự cho là mình sẽ trở thành nữ chính của bữa tiệc: Lạc Khả Nhi vô cùng ảo não, đậm chân cực kỳ tức giận.

cô vừa nghe nói, Thẩm Tử Dương ở lớp bỏ tức ban đêm quen biết một cô gái xinh đẹp, cô liền vội vàng đi hỏi thăm đối phương là người như thế nào, biết được cô gái kia mặc dù rất đẹp, nhưng xuất thân thấp hèn thì cô cũng không đem đối phương để ở trong mắt.

Bởi vì cô cho là Thẩm Tử Dương là con em thế gia sẽ coi trọng ý kiến của người khác nên sẽ không nghiêm túc.

không nghĩ tới anh lại có thể mời cô ta tham gia bữa tiệc, mà từ anh thái độ ân cần chăm sóc của anh cũng không khó nhìn ra, anh rất thích cô gái tên Kỷ Hình Mi này.

Lạc Khả Nhi rất không cam tâm, Thẩm Tử Dương là người trong lòng cô từ nhỏ, cô không cam tâm tình nguyện chấp tay đem anh nhường cho người khác.

Vì vậy thừa dịp cơ hội đi vào phòng rửa tay, cô tìm quản lý nhà hàng nói mấy câu, lúc trở lại, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

không bao lâu sau, một người phục vụ bưng một đĩa tôm hùm đi tới bên cạnh Thượng Quan Nhu, hơn nữa dùng tiếng Zehder thì thầm với cô.

Mọi người có chút cảm thấy kỳ quái, mặc dù nơi này là nhà hàng Zehder, nhưng phục vụ cũng sẽ căn cứ quốc tịch thực khách tới để dùng ngôn ngữ thích hợp, làm sao lại đối với thực khách rõ ràng là người Đài Loan lại nói tiếng Zehder?

thì ra là đây tất cả đều là quỷ kế của Lạc Khả Nhi, cô tận dụng thời gian kêu một phần tôm hùm cho Thượng Quan Nhu, lại nhờ quản lý nhà hàng nói phục vụ lúc đi ra dùng tiếng Zehder hướng dẫn cô cách bóc vỏ tôm hùm, bởi vì đối phương mặc dù là người Đài Loan, nhưng lớn lên ở Zehder, tiếng Trung chỉ hiểu lồm bồm còn nói thì bập bẹ, phần tôm hùm này cô sẽ thích.

cô hy vọng có thể mượn cơ hội này khiến Thượng Quan Nhu luống cuống, bởi vì tôm hùm mặc dù mùi vị không tệ, nhưng cách bóc vỏ lại vô cùng phiền toái, người không biết cách bóc, tưởng ăn khăng định khó coi, mà tiếng Zehder cô nghe không hiểu khăng định cũng rất lúng túng.

cô đối với Kỷ Hình Mi đương nhiên rất hiểu rõ, một người xuất thân từ tầng lớp thấp ngoài gương mặt đẹp ra cũng không có cái gì, trên căn bản chỉ là đồ nhà quê.

Cho nên khi phục vụ hướng dẫn bằng tiếng Zehder xong, cô đã chuẩn bị xong tinh thần xem chuyện náo nhiệt.

không nghĩ tới phục vụ giọng điệu nghiêm túc nói xong, Thượng Quan Nhu liền vô cùng thuần thục nói mấy câu Zehder tiêu chuẩn, hơn nữa vẻ mặt tươi cười nhận lấy tôm hùm phục vụ đưa tới.

Thẩm Tử Dương không hiểu nháy mắt mấy cái, đợi phục vụ sau khi rời đi nhỏ giọng hỏi: “Anh ta nói những gì vậy?”

“A, anh ta bảo hôm nay là sinh nhật của nhà hàng, mà mình hôm nay vừa lúc là vị khách thứ chín mươi chín bước vào nhà hàng, trở thành vị khách may mắn, mình có thể ăn miễn phí một suất tôm hùm.”

Thượng Quan Nhu rất vui vẻ, bởi vì cô thích nhất là tôm hùm.

Thẩm Tử Dương ngây ngô cười cười, “Câu nói tiếng Zehder thật lưu loát.”

Bên kia một lòng muốn nhìn kịch hay, Lạc Khả Nhi ngàn tính vạn tính, chính là không có tính đến chuyện lại sẽ trở nên như thế.

Càng làm cho cô không thể tin được chính là, động tác Thượng Quan Nhu bóc tôm chẳng những thuần thực ưu nhã, hơn nữa còn vô cùng mê người, Lạc Khả Nhi không khỏi hoài nghi, cô thật sự là đồ nhà quê sao?

Mọi người tiếp tục dùng cơm, bầu không khí lần nữa bởi vì Thượng Quan Nhu hay nói mà nhiệt tình hẳn lên .

Lạc Khả Nhi không cam lòng danh tiếng của mình bị cướp đoạt, không nhịn được lại đang tịch vấn đối cô chê cười nói: “Kỷ tiểu thư ngoài lúc đi học ở ngoài, đã bắt đầu đi làm chứ?”

“Đúng vậy, ban ngày làm việc buổi tối đi học.” Thượng Quan Nhu đang bóc tôm hùm vui vẻ gật đầu một cái.

“Nghe nói cô giúp việc cho nhà giàu?”

Nghe vậy, Thượng Quan Nhu động tác trên tay chậm lại, vốn là bầu không khí sôi nổi, lập tức bởi vì một câu nói của Lạc Khả Nhi lại trở nên an tĩnh.

Thẩm Tử Dương tức giận trợn mắt mà nhìn Lạc Khả Nhi một cái, “cô nói hươu nói vượn cái gì?”

“không, cô ta không có nói bậy,mình trước kia xác thực là người giúp việc.”

cô không có trộm không có giành, giữ khuôn phép làm người, tuy rất có ý kiến với việc hầu hạ Nhiêu Triết, nhưng cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì mất thể diện .

Lạc Khả Nhi lại được voi đòi tiên mà nói: “không trách được người xuất thân thấp hèn lại biết rõ lễ nghi trên bàn ăn như vậy, không ngờ là thường phục vụ người có tiền chắc là thói quen nghề nghiệp đi?” không để ý tới sắc mặt khó coi của Thẩm Tử Dương, cô giả vờ cười nói: “Kỷ tiểu thư nhất định phải ăn nhiều một chút, bởi vì qua hôm nay, nói không chừng về sau cô cũng không có cơ hội tới nơi cao cấp như thế này dùng cơm nữa, aizz, nhưng là ngộ nhờ khẩu vị bị nuôi cho quen rồi, về sau cô sẽ rất khó chịu!”

“Em gái này nói chuyện thật thú vị, chỉ là nếu tiếp tục nghe nữa, tôi lại thật sự muốn đi phòng rửa tay ới cho sạch sẽ.” một tiếng cười trầm thấp đột nhiên truyền tới.

Mọi người cùng nhau giương mắt, chỉ thấy cách đó không xa khu vực VIP, có một người đàn ông anh tuấn ăn mặc cao quý, duỗi hai chân đứng dậy chậm rãi hướng bên này đi tới.

Thấy rõ ràng diện mạo đối phương, trong lòng Thượng Quan Nhu loạn thành một đoàn, anh ta tại sao lại ở chỗ này?

Cùng những thanh niên trẻ tuổi ở đây có sự khác biệt, Nhiêu Triết mặc dù trẻ tuổi, nhưng nhiều năm trên thương trường, sớm dưỡng anh thành một cỗ khí thế không giận mà uy.

Hơn nữa anh xuất thân danh môn, lại đứng ở đỉnh xã hội thượng lưu, còn là người thường lên bìa tạp chí kinh tế tài chính, bị vô số nữ nhân chờ theo đuổi là vương tử độc thân kim cương, đương nhiên là chỉ đứng ở nơi đó cũng khiến người ta không thể dời đi tầm mắt.

Quả nhiên, có mấy nữ sinh khi nhìn rõ khuôn mặt của anh, không nhịn được đỏ mặt, lộ ra vẻ mặt sùng bái.

Lạc Khả Nhi cũng âm thầm kinh hãi, mặc dù cô không quen Nhiêu Triết, nhưng cô biết rõ chị của mình theo đuổi người đàn ông này rất khổ cực.

Chỉ thấy Nhiêu Triết từ từ đi tới bên cạnh Thượng Quan Nhu, một tay nhẹ nhàng khoác lên đầu vai của cô, tư thái rất thân mật hơi gấp hạ thân, đem gương mặt tuấn tú tiến tới bên tai của cô.

“Em buổi sáng lúc ra cửa rõ ràng có nói, chỉ cần tặng quà sẽ trở về nhà với anh, nhưng em chưa kịp nói gì với bạn mà anh đã đợi không được rồi!”

Nghe vậy, mặt cô đỏ một chút, cô không biết anh rốt cuộc muốn diễn tuồng gì, vì vậy quay đầu lại trừng mắt liếc anh một cái, “Anh theo dõi tôi?”

“không, anh chỉ là đột nhiên cảm thấy đói bụng rồi, tùy tiện tìm nhà hàng dùng cơm, kết quả trùng hợp như thế, anh mới vừa đi ra thang máy liền nhìn thấy em ở nơi này, cho nên ở chỗ này chờ em.” Anh dùng cầm chỉ chỉ cách đó không xa, “Anh là thành viên VIP của nhà hàng này, khu bên kia là chỗ ngồi cho thành viên VIP, nếu như em thích món ăn ở đây, lần sau chúng ta có thể lại đây ăn.”

Mọi người bị cách nói chuyện thân mật giữa hai người làm cho không hiểu ra sao.

Thẩm Tử Dương là sắc mặt khó coi đứng lên, “Hình Mi, vị này là. . . .”

“Anh ta là ông chủ của mình.”

“Kiêm bạn trai.” Nhiều Triết bổ sung.

Thượng Quan Nhu nghe anh nói lung tung nhất thời gấp đến độ nhảy lên, một tay nắm lấy cà vạt của anh, tiến tới lỗ tai anh gầm nhẹ, “Nhiều Triết, anh đến cùng là đang làm cái quỷ gì?”

không ngờ, anh thuận thế ôm cô vào trong ngực mình hôn trộm, cũng ở bên tai cô nói: “Anh không có gì trò quỷ, anh là nghiêm túc.”

Vẫn không hiểu rõ tình huống hiện tại, Thẩm Tử Dương mờ mịt nhìn hai người đang ôm nhau, “Cậu không phải nói là ông chủ cậu là một người vừa già lại khó coi sao?”

Nhiều Triết sắc mặt lạnh lẽo, híp mắt nhìn chằm chằm Thượng Quan Nhu.

Bị Nhiều Triết liên tiếp có cử chỉ thân mật nên Thượng Quan Nhu u mê, nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể lúng túng sờ đầu, có chút đỏ mặt chỉ chỉ Nhiều Triết, “Anh thật sự già mà, em mới đầu 20, nhưng anh đã sắp 30 rồi.”

Mọi người đều im lặng khi nghe xong lời giải thích của cô.

“Em lại dám ở sau lưng anh bôi nhọ thanh danh của anh, xem ra khi chúng ta trở về phải hảo hảo tính sổ rồi.”

Nhiều Triết kéo lấy cổ tay của cô, cười như không cười nhìn mọi người đang ngây người, “Nghe nói hôm nay là sinh nhật bạn học của Mi Mi, bởi vì tới vội vàng không chuẩn bị quà tặng, không bằng bữa cơm này để cho tôi mời khách, mời mọi người tiếp tục dùng bữa, tôi cùng Mi Mi còn có việc, đi trước.”

nói xong, anh dắt cổ tay Thượng Quan Nhu, trước mắt bao người, kéo cô ra khỏi nhà hàng.

Chờ Thượng Quan Nhu phản ứng kịp, mới phát hiện ra mình đã giống như con rối bị Nhiều Triết xách ra khỏi cửa chính nhà hàng rồi.

cô tức giận, ở sau lưng đạp chân của anh, bóp hông của anh, cố gắng giãy giụa, nhưng cũng không có biện pháp tránh khỏi bàn tay anh.

Vả lại ngại vì quá khứ được nuôi dạy rất tốt, không thể ở nơi công cộng la hét, cho đến khi bị anh đẩy mạnh cửa xe, cô mới tức giận mắng, “Anh điên hả? Hôm nay là sinh nhật bạn học tôi, anh lại ở trước mặt nhiều người như vậy phá hư thanh danh của tôi, coi như anh là ông chủ của tôi nhưng tôi không có bán thân cho anh, cái tên này căn bản là. . . . Ừm!”

Buộc ngồi vào chỗ của tài xế, Nhiều Triết chặn vừa vặn cái miệng đang không ngừng lảm nhảm kia.

cô sợ hết hồn, ngẩn người, trong đầu trở nên một mảnh hỗn độn.

Nụ hôn của Nhiều Triết mãnh liệt, bá đạo, tiến quân thần tốc khiến cho cô hít thở vô cùng khó khăn.

cô ghét cái cảm giác bị trói buộc này, lại càng tức giận anh độc tài làm cho cô bối rối..

Thừa dịp anh không đề phòng, nhanh chóng thót khỏi lồng ngực của anh, mở cửa xe, không chút nghĩ ngợi chạy ra ngoài.

Nhiều Triết cả kinh, theo bản năng xuống xe đuổi theo, kéo tay cô “Em tức giận?”

cô lộ ra hai gò má đỏ ửng mắt tự nhiên, bộ dạng tức giận vô cùng đáng yêu, đôi mắt to ầng ậc nước, tựa như tiểu bạch thỏ bị người ta ức hiếp, làm cho anh không nhịn được muốn che chở cô trong ngực.

Nhiều Triết không nhịn được cổ xúc động trong lòng, không để ý tới cô còn tức giận, mỗi lần nữa không chút kiêng kỵ đánh úp về phía đôi môi cô đang chu lên.

Thượng Quan Nhu vội vàng lùi phía sau tránh, nhưng không kịp, chỉ có thể trọn tròn mắt hung hăng nhìn chằm chằm anh, tỏ vẻ phản kháng.

Nhiều Triết một tay nâng cái ót, một tay ôm hông của cô, trêu đùa đôi môi xinh đẹp.

Thấy cô lại sững sờ, anh cười nhẹ một tiếng, giống như mèo trộm được thịt, từ từ đưa ra đầu lưỡi, liếm môi cô.

Khi cô hồi hồn muốn phản kháng anh đã tiến quân thần tốc, đột phá phòng tuyến của cô, anh ôm sát hông của cô để cô gần sát mình, Thượng Quan Nhu hoàn toàn không làm được gì, giữa hai người hoàn toàn không có một kẽ hở.

Nụ hôn lần này, anh dùng lực vô cùng tốt, không thô bạo cũng không cường ngạnh, rất nhẹ nhàng như lông vũ, trêu chọc tâm cô nhận nhận một hồi.

Nụ hôn kết thúc, anh khàn khàn gọi tên của cô, thanh âm vô cùng hấp dẫn.

Thượng Quan Nhu chỉ cảm thấy cả khuôn mặt thiêu đốt, cô không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, khi anh bàn tay từ bên eo của cô từ từ trượt xuống, cô xấu hổ xoay người đẩy anh ra chỉ muốn chạy trốn.

Rơi vào rồi hả ?

cô lại rơi vào nữa hả ?

Tại sao hai đời liên tiếp, cô đều không ngăn được sự tấn công dụ dỗ của anh?

Sau lưng một cổ lực lượng khổng lồ giam cầm cô thật chặt trong ngực, sau tai truyền đến giọng nói nỉ non nhẹ nhàng, “Đừng có trốn nữa, anh đuổi theo em cực khổ lắm. . . . .” Thanh âm khó nén một tia nhàn nhạt mệt mỏi.

cô không dám quay đầu lại, cơ thể cứng ngắc đành để anh ôm thật chặt.

“Anh hiện tại rất loạn, như một lũ khách đang mất đi phương hướng, mặc dù anh không biết trên đời này rốt cuộc có chuyển kiếp hay không, nhưng anh thật sự nhìn thấy được từ trên người của em quá nhiều bóng dáng quen thuộc. . . . .”

“Nhưng anh không có đem em làm thể thân của bất kì ai, anh chỉ đang tìm một loại cảm giác, cảm giác này rất kỳ diệu, nó để cho anh không tự chủ được gần gũi với em, muốn ôm em vào ngực, muốn hôn em, muốn chạm vào em, anh cũng cho là anh điên rồi, mà lí trí anh lúc này vô cùng tỉnh táo. . . . .”

“không cần né tránh anh nữa có được không? Anh biết rõ em cũng yêu anh, trực giác của anh luôn luôn chính xác, em còn trốn nữa, anh thật không biết bây giờ nên làm sao với em nữa . . . . .”

Anh cứ như vậy câu có câu không ở sau lưng cô thì thầm, Thượng Quan Nhu chỉ cảm thấy lỗ mũi một hồi ê ẩm, nước mắt không có tiền đồ rơi xuống.

cô đột nhiên xoay người, không nói cho anh cơ hội để nói, cả người vùi vào trong ngực của anh, ôm chặt lấy anh, ngón tay mảnh khảnh bấu chặt sau lưng anh.

Nhiều Triết ngẩn ra, tư thế ôm giống vậy, luôn là kiểu Thượng Quan Nhu thích, ngay cả ôm. . . . . Cũng muốn giống nhau như đúc sao?

7. Chương 7

“Đỉnh linh linh...”

Trong phòng làm việc, Nhiều Triết tâm tình tốt bắt tay vào giải Cửu Liên Hoàn trong tay.

Lúc trước anh giống như phát điên tìm được di vật duy nhất còn lại của Thượng Quan Nhu sau tai nạn, mà mang theo bên người cũng chỉ muốn lưu lại tình một kỷ niệm.

Nhưng anh không ngờ vật nhỏ này lại như dây tơ hồng của Nguyệt lão, dẫn anh tìm lại được tình cảm thuộc về mình một lần nữa.

Anh biết Kỷ Hình Mi và Thượng Quan Nhu là hai người không hề liên quan đến nhau, nhưng hai người lại cho anh cảm giác giống nhau như đúc. Đôi khi anh thật sự hoài nghi, có phải linh hồn Thượng Quan Nhu sau khi chết đã nhập vào thân xác Kỷ Hình Mi hay không.

Mặc dù ý nghĩ này rất hoang đường, nhưng chỉ cần nghĩ như vậy có thể làm anh vui vẻ là được rồi.

“Ông chủ, cậu lại lộ ra gương mặt tương tư đơn phương đến mê hoặc người đời nữa rồi.”

Giọng nói oang oang của Mạc Hàn Vũ làm Nhiều Triết giật mình, lấy lại tinh thần mới thấy anh ta đang bê một chồng sách, không biết đã đi đến trước bàn làm việc của anh ta từ lúc nào.

Anh đặt Cửu Liên Hoàn lên bàn, rất không vừa lòng mắt nhìn trợ lý của mình một cái: “Tại sao cậu không gõ cửa?”

Mạc Hàn Vũ trừng mắt: “Tôi đã gõ hai thế kỷ rồi, là cậu không phản ứng thì có.”

“Bịch” một tiếng, Mạc Hàn Vũ đặt chồng sách đang ôm trong lòng xuống mặt bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cửu Liên Hoàn, “Thượng Quan tiểu thư mất đã lâu rồi, không phải là đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ cô ấy mãi không quên đấy chứ?” Tình trạng này thật làm người ta lo lắng mà.

Anh ta còn muốn tiếp tục lảm bảm, thì thấy Nhiều Triết rất không kiên nhẫn hung hăng trừng mắt nhìn mình.

Mạc Hàn Vũ sợ tới mức run lên, làm một động tác kéo khóa miệng, ý bảo mình sẽ lập tức ngậm miệng. Nhưng chưa tới ba giây, anh đã chịu không được chỉ chỉ chồng sách trên bàn, “Đây là tạp chí tuần này, từ giải trí đến kinh tế tài chính, đều là nóng hổi mới ra lò.” nói xong anh lại lật đi lật lại. “O, sao quyển tôi tự mua lại không thấy?”

Tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng tìm thấy một quyển tạp chí trang bìa được thiết kế rất kỳ ảo từ trong đồng tạp chí ra: “May là vẫn còn đây.”

Nhiều Triết rất tò mò: “Đó là cái gì?”

“Đây là một bản tạp chí huyền học, mấy vị tác giả chấp bút đều đã nghiên cứu về huyền học vô cùng thấu triệt, phân tích chiều sâu là con người có linh hồn, sau khi chết sẽ tiếp tục đầu thai sang kiếp khác, còn khuyên bảo mọi người làm nhiều việc thiện, tích phúc cho con cháu tương lai. Tôi đã xem hai kỳ, cảm thấy rất thú vị nên lần này mới tiếp tục mua.”

Nhiều Triết nghe rất nghiêm túc, còn giật lấy quyển tạp chí kia, tùy ý lật vài tờ.

Mạc Hàn Vũ rất bất mãn, “Ông chủ, tạp chí đó tôi còn chưa xem đâu.”

Nhưng người ta nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái, chuyên chế nói: “VẬY CHỜ TÔI XEM XONG RỒI CẬU LẤY XEM LẠI.”

“Này, tôi đã đợi kỳ này suốt cả một tháng rồi.”

Nhiều Triết lúc này mới tàn khóc liếc anh một cái: “Cho nên?”

Khí thế của ông chủ cường đại, giọng điệu lạnh lùng, Mạc Hàn Vũ rất không có chí khí sợ tới mức nuốt nuốt nước miếng: “Cho nên, tôi mua thêm một quyển nữa là được rồi.”

Vì sao mỗi lần anh đều bị cấp trên bạo quân ức hiếp? Anh muốn tạo phản! Anh muốn kháng nghị!

Sâu trong nội tâm của anh ta điên cuồng gào thét, nhưng kết quả chứng minh, anh ta vẫn không có can đảm nói ra khỏi miệng.

Mạc Hàn Vũ tâm không cam tình không nguyện đi ra khỏi văn phòng, đột nhiên nhớ đến cái gì lại xoay người lại: “Thứ ba tuần sau lão tổng Hoắc thị tổ chức vũ hội cuối năm ở khách sạn, thiệp mời đã đưa tới, cậu có muốn tôi gọi điện báo cho Ông tiểu thư không?” (lão tổng: tổng giám đốc nhưng tuổi đã cao, hoặc đã từng là tổng giám đốc nhưng về hưu rồi)

Nhiều Triết đang hăng hái lật tạp chí, nghe vậy lông mi khẽ chớp: “Báo cho cô ta làm gì?”

“cô ấy là vị hôn thê của cậu mà, tuy tôi cũng rất xem trọng Kỷ tiểu thư, nhưng trường hợp này, tôi nghĩ thân phận của cô ấy có lẽ cũng không thích hợp tham gia đúng không?”

Mạc Hàn Vũ giải thích ý kiến của mình, lại thấy ông chủ của mình mỉm cười như có thâm ý khác.

“Em thấy em giống như tên hề vậy.”

“không, em rất đẹp, như thiên sứ rơi xuống trần gian.”

“Thiên sứ đều có cánh, nhưng em không có.”

“Cánh của em chỉ bị gãy mà thôi...”

“Thủ đoạn đồ phụ nữ của anh ngày càng thành thục rồi.”

“Anh chỉ nói lời thật lòng, tuyệt đối không có nửa phần giả dối.”

Vô cùng thân thiết ôm vai Thượng Quan Nhu xinh đẹp động lòng người bước vào nơi tổ chức tiệc rượu. Nhiều Triết anh tuấn, cùng với bạn gái giống công chúa nhỏ bên cạnh anh, rất nhanh đã trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Rất nhiều người biết Nhiều Triết và Thượng Quan Nhu đã từng yêu nhau oanh oanh liệt liệt, cũng rất nhiều người biết bị kịch trong bữa tiệc sinh nhật nửa năm trước.

Sau khi Thượng Quan Nhu qua đời, Nhiều Triết rất ít xuất hiện trong những trường hợp thế này, dù là xã giao trên thương trường, anh cũng chỉ phái trợ lý của mình đi tham gia thay.

Về phần vị hôn thê Ông Chỉ Lan kia của anh, tựa như sao băng lướt qua, tình cờ xuất hiện rồi biến mất hoàn toàn. Khó trách sau khi Thượng Quan Nhu qua đời, những danh viện thực nữ khác bắt đầu trắng trợn theo đuổi Nhiều Triết. Vì trong mắt các cô, Ông Chỉ Lan thật sự không có chút cảm giác tồn tại nào. (Danh viện thực nữ: tiểu thư nhà giàu)

Mà hôm nay là Hoắc thị tổ chức tiệc rượu lớn kỷ niệm năm mươi năm thành lập công ty, Nhiều thị và Hoắc thị đã hợp tác nhiều năm, giao tình hai nhà cũng không tệ.

Tất cả mọi người đều biết trong trường hợp như vậy, Nhiều Triết tuyệt đối sẽ không lại chỉ phái trợ lý thay mặt tham gia.

Cho nên những cô gái mơ ước ngôi vị thiếu phu nhân nhà họ Nhiều, đều vận dụng hết tất cả vốn liếng của chính mình lên cách ăn mặc, hi vọng có thể thay đổi con đường thâm tình của đại thiếu gia nhà họ Nhiều, có thể khiến anh nhìn phong cảnh khác, nhường cơ hội ọ ọ người.

Nhưng... Mỹ nữ anh ta đang thân mật ôm bên cạnh rốt cuộc là ai?

Áo choàng đen như mực, trang điểm nhẹ nhàng, bộ váy xòe màu trắng dài tới đầu gối được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng, tôn lên đôi chân thon dài trắng tấp, dưới chân mang một đôi giày cao gót nhỏ màu trắng khảm kim cương.

cô tựa như một tinh linh rơi xuống nhân gian, do lần đầu đến nơi xa lạ nên khiến cô luống cuống, chỉ có thể mở đôi mắt đen to tròn, mờ mịt mà bất lực đón nhận ánh mắt nghiên cứu tìm tòi phóng tới từ bốn phương tám hướng.

Có lẽ vì ánh mắt mọi người quá mức nóng bỏng khiến cô sợ hãi ôm chặt cánh tay Nhiều Triết, thân thể lung linh tinh tế trốn sau lưng anh, lộ ra vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng.

Hành động giống như tiểu bạch thỏ của cô càng khiến cho người ta muốn yêu thương bảo hộ.

Ít nhất hơn phân nửa những người đàn ông chưa vợ ở đây đều hận không thể một cước đá văng Nhiều Triết ra, cướp lấy tinh linh trong lòng anh rồi mang về nhà mình giấu đi.

Kỳ thực mọi người hiểu lắm Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu từng là đại tiểu thư, có dạng trường hợp gì mà cô chưa thấy qua chứ? Hôm nay sở dĩ phải làm ra cử chỉ sợ hãi như trẻ con này là vì cô lo sẽ gặp được người nhà trước kia của mình ở đây, không biết đối mặt như thế nào.

Tuy rằng mẹ cô đã qua đời, nhưng cô vẫn còn một người cha và một anh trai nữa.

Đối với cái chết của Thượng Quan Nhu, cha cô quả thật cũng chẳng buồn mấy, chỉ có điều mất đi một lợi thế có thể lợi dụng, khẳng định là có tiếc hận. Về phần người anh trai là con riêng kia, không đề cập đến cũng được.

“Em tiếp tục lộ ra biểu tình khiến người khác muốn phạm tội thế này, đám sói này sẽ bộc lộ bản tính hết đây.”

Tuy rằng Nhiêu Triết rất tự tin với sức quyến rũ của mình, nhưng sói hoang ở đây rất nhiều, anh sợ chỉ không cẩn thận một chút thì tiểu bạch hổ bên cạnh sẽ bị bọn chúng ăn mất luôn.

Thượng Quan Nhu thu hồi tầm mắt, giận dữ trừng anh một cái: “Cũng không phải là em muốn đến đây.”

Tuy ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng vẫn rất vui khi Nhiêu Triết có thể mời cô làm bạn nhảy, đến tham dự bữa tiệc rượu này.

Bởi vì điều này chứng minh anh thật sự có tình cảm với cô.

Nhiêu Triết nói anh tìm được rất nhiều cảm giác quen thuộc từ cô, từ đó có thể thấy được, anh vẫn nhớ Thượng Quan Nhu mãi không quên, có lẽ anh thật sự có tình cảm với cô.

Xem ra, cô nên tìm một cơ hội để hỏi cho rõ, một khi đã hối hận như vậy, yêu “Thượng Quan Nhu” sâu sắc như thế, vì sao lúc trước lại đối xử với cô như vậy?

Nếu anh có thể cho cô một lý do thuyết phục, cô sẽ... sẽ thẳng thắn nói với anh chuyện cô mượn xác hoàn hồn.

cô không khỏi cao hứng khi nghĩ đến ý niệm muốn đùa dai, đến lúc đó anh nhất định sẽ rất kinh ngạc, hihi!

“Luôn miệng nói không muốn đến, sao còn trang điểm cho chính mình đẹp như vậy. Còn nữa, bộ dáng cười trộm của em rất giống một con mèo hư.”

cô bị anh trêu chọc đến đỏ mặt, thừa dịp lúc anh chưa chuẩn bị, lấy gót giày nhọn giẫm xuống chân anh, thuận tay nhéo thắt lưng anh một cái nữa.

Mất thấy trả thù thành công khiến Nhiêu Triết kêu ai ái, cô đắc ý đứng thẳng người, lộ ra nụ cười của người chiến thắng.

Nhiêu Triết cảm thấy mình khẳng định là người bị cuồng ngược, bằng không thì rõ ràng bị cô giẫm đau như thế, anh còn giống như thẳng ngốc vui đến mở cở trong bụng?

“Tiểu thư, xin đừng quên em là thực nữ, thực nữ không thể làm ra hành vi ngược đãi chồng như vậy được.”

Tại cô đỏ lên, chu miệng: “Ngược đãi anh đấy, thế nào? Có bản lĩnh anh tìm người khác tới làm bạn gái anh đi.”

“Người khác ở đâu ra?”

“Hoa danh bên ngoài của đại thiếu gia nhà họ Nhiêu anh, chỉ cần ngoắc ngón tay, mỹ nữ thành đàn còn không mặc cho anh sai phái sao?”

“Oan quá mà! Anh đã không gần nữ sắc rất nhiều năm rồi, nhưng nếu em ngoắc ngón tay với anh, anh cam đoan sẽ không chút do dự quỳ gối dưới váy của em.”

cô vừa tức giận vừa buồn cười, bóp bàn tay to của anh, hờn dỗi ném lại một câu: “Càng ngày càng không đứng đắn.”

cô nhắc váy bước đến khu đồ ăn. Nhiêu Triết nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, không biết thế nào, dường như lại thấy được Thượng Quan Nhu trước kia.

Kỷ Hinh Mi sau khi trang điểm, từ trong ra ngoài đều tản ra hơi thở cao quý.

Anh tung hoành tình trường nhiều năm, vô cùng hiểu rõ phụ nữ, loại khí chất trên người Kỷ Hinh Mi này không có biện pháp giả mạo. Anh cảm thấy rất kỳ quái, một cô gái xuất thân bình thường sao lại cho anh cảm giác như một nữ vương? Mà loại cảm giác này, anh cũng chỉ thấy qua trên người Thượng Quan Nhu.

Có đôi khi anh cũng rất mê man, rõ ràng mình rất yêu Thượng Quan Nhu, nhưng Kỷ Hinh Mi này, hai người thật sự quá mức giống nhau, khiến anh không thể phân biệt rõ rốt cuộc ai là ai nữa.

Anh đang muốn cùng đi qua, nhưng lại bị chủ nhân của bữa tiệc ngăn lại, tránh không được phải khách sáo hàn huyên một lúc, nói chút chuyện làm ăn vụn vặt.

Thượng Quan Nhu nhàn nhã ngồi ở một góc, nhìn thân sĩ và thực nữ đi tới đi lui trong phòng tiệc. Có người quen, có người không quen, mỗi người đều như đang đeo một tấm mặt nạ nguy trang, nhất định phải vì gia tộc, vì chuyện làm ăn, vì dục vọng đối trá mà kết giao với người khác.

(*) Thân sĩ: Người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ.

cô đột nhiên cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc, ít nhất không cần phải gánh vác sứ mệnh của gia tộc, nhận đủ loại áp lực từ cha cô và người nhà, gượng ép mình đi xã giao nữa.

“cô chính là Kỷ Hinh Mi?”

Bên cạnh truyền đến giọng nói có chút quen tai, lòng cô hơi chấn động, theo bản năng không muốn đối mặt với gương mặt kia.

Người đàn ông đang cầm ly rượu tươi cười đi tới ước chừng hơn ba mươi tuổi, dáng người cao trung bình. Người này Thượng Quan Nhu rất quen thuộc, vì anh ta chính là Thượng Quan Thanh - anh trai khác mẹ của cô.

Đối với anh trai lớn hơn mình sáu tuổi này, cô luôn không có thiện cảm gì. Mẹ anh ta là một nữ hầu rượu (nhân viên tiếp rượu trong quán bar), thân phận không đủ cao quý, cho nên đời này coi như không có duyên phận bước vào cửa lớn của nhà Thượng Quan.

Mà anh ta được đón vào nhà Thượng Quan lúc sáu tuổi, từ nhỏ đã rất cay nghiệt với cô, cho nên trước đây mỗi lần thấy anh trai thích ức hiếp mình này cô đều trốn rất xa.

Thượng Quan Nhu nâng ly rượu lễ phép gật đầu với Thượng Quan Thanh, vừa muốn không dấu vết rời khỏi người này, nhưng Thượng Quan Thanh lại cố ý chặn đường cô, trưng ra một nụ cười tự cho là anh tuấn.

“Kỷ tiểu thư đừng vội đi, lúc tiểu thư vừa vào cửa tôi đã chú ý tới cô rồi.” Anh ta vừa nói, vừa đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Nghe nói cô là nữ giúp việc của nhà họ Nhiêu, không ngờ Nhiêu Triết mất luôn cao hơn đầu kia lần này lại đánh chủ ý lên cổ gằn hang, nhưng mà...”

Thượng Quan Thanh cười bỉ ổi: “cô thật sự rất có năng lực khiến người khác phạm tội.” Anh ta bày ra bộ dáng tự cho là soái: “nói đi, cậu ta ra bao nhiêu tiền bao cô? Tôi ra nhiều hơn cậu ta gấp đôi.” (soái: đẹp trai).

“Anh có ý gì?”

“Chắc! Đừng giả bộ nữa, loại người quê mùa xuất thân thấp hèn như cô, không phải đều ỷ vào bản thân có vài phần tư sắc mà làm tình nhân cho những kẻ có tiền sao?”

“Tôi rất vui lòng bao nuôi cô, giúp cô nhân lúc tuổi còn trẻ kiếm nhiều thêm chút tiền, đến khi lớn tuổi nhan sắc phai tàn cũng không phải lưu lạc đầu đường. Gia thế Nhiêu Triết tuy rằng không tệ, nhưng với hoa danh bên ngoài của mình, cậu ta sẽ không có nhiều kiên nhẫn với cô đâu.”

“Chờ cậu ta chơi đã, cô còn không phải sẽ rơi vào kết cục bị vứt bỏ sao, đến lúc đó muốn hối hận không kịp, không bằng sớm đi tìm chỗ dựa kế tiếp, nhà Thượng Quan chúng tôi... A...”

một nắm đấm bất ngờ vung tới, đánh Thượng Quan Thanh văng ra ngoài, làm bữa tiệc đang tốt lành thân thiện bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Thượng Quan Thanh thấy người ra tay là Nhiều Triết thì sắc mặt trở nên rất khó coi: “Cậu điên sao? Tôi là anh trai của tiểu Nhu!”

Nhiều Triết một tay kéo Thượng Quan Thanh đang kinh sợ ra phía sau, sắc mặt âm trầm nheo hai mắt lại: “Cũng bởi vì anh là anh trai của Thượng Quan Nhu, tôi mới nể mặt cô ấy mà không ra tay tàn nhẫn với nhà Thượng Quan anh.”

“không ngờ anh lại dám ở nơi này công khai đùa giỡn người phụ nữ của tôi, Thượng Quan Thanh, có phải trước giờ tôi quá khách khí với anh rồi không?”

Đối phương biến sắc, không khách khí chỉ vào Thượng Quan Nhu: “Cậu luôn miệng nói quan tâm đến tiểu Nhu, vậy người phụ nữ này là cái gì?”

Nhiều Triết lạnh lùng cười, thuận thế ôm Thượng Quan Nhu bên cạnh vào lòng, bá đạo tuyên bố: “cô ấy là người phụ nữ của tôi, cũng là Nhiều phu nhân tương lai.”

Tin tức này làm mọi người rung động, khiến tất cả mọi người đứng ngoài quan sát đều hít một hơi lạnh.

Nhiều phu nhân tương lai? Vậy Thượng Quan Nhu đã mất kia là gì? Lúc trước Uông Chỉ Lan lấy danh nghĩa vị hôn thê đến, lại coi là gì?

Xem ra, nội dung trên báo ngày mai sẽ rất đặc sắc.

Sáng sớm hôm sau, báo chí quả nhiên viết một bài báo dài về một màn trên tiệc rượu ngày hôm qua.

Tiêu đề vô cùng bắt mắt, kiểu chữ rất to: Tổng giám đốc Nhiều thị cưỡng chiều một tình nhân giấu mặt mới, bản báo độc nhất vô nhị mở ra.

Nội dung đầu tiên là nói đến tình yêu oanh oanh liệt liệt của Nhiều Triết và Thượng Quan Nhu, tiếp theo lại nhắc tới Uông Chỉ Lan đã lâu không xuất hiện không biết đang ở đâu.

Rồi lại tìm ra được tư liệu của “Kỷ Hình Mi”, cả bài báo tiếp theo viết phóng đại cái gì tân sủng của Nhiều tổng xuất hiện, người cũ đi người mới lại đến; hôm qua là nữ giúp việc hèn mọn, hôm nay là chim sẻ biến thành phượng hoàng, diện mạo đích thực của Nhiều phu nhân đã xuất hiện, thì ra Chân Mệnh Thiên Nữ lại xa tận chân trời, gần ngay trước mắt... Quả thật đã nói “Kỷ Hình Mi” thành một nhân vật truyền kỳ luôn rồi.

Thượng Quan Nhu ảo não đọc xong bài báo từ đầu đến cuối, tức giận ném tờ báo vào thùng rác.

“thật là quá đáng, những người này căn bản đều nói hươu nói vượn, tôi nào có hao tổn tâm cơ đi quyến rũ chủ nhân? Nào có cả ngày mơ mộng được làm chim sẻ biến thành phượng hoàng? Nào có đánh bại vô số tình địch giành được thắng lợi cuối cùng chứ?”

cô tức tới mức dậm chân, đi tới đi lui trước mặt Nhiều Triết đang xem nhật báo kinh tế trên sofa phòng khách.

“Tức nhất là cái câu vô cùng tục nát (dung tục + thói nát) kia: “Tân sủng lại xuất hiện”, tân sủng cái rắm! Tôi cũng không phải là sủng vật! Đầu óc mấy phóng viên này nhất định có vấn đề, đều là hồ ngôn loạn ngữ, nói sai sự thật!”

Nhiều Triết bị cô đi qua đi lại làm hoa mắt, chậm rãi buông tờ báo trong tay xuống, nghiêm túc gật đầu: “Từ ‘sủng’ này dùng rất tốt, quả nhiên nên cưỡng chiều thật tốt mới được.”

nói xong thừa dịp bất ngờ, một tay kéo Thượng Quan Nhu vào lòng, ấn cô xuống ghế sofa, khiến cái miệng nhỏ nhắn của cô vì kinh ngạc mà hơi mở ra, làm như không thấy mấy người giúp việc đang ở bên cạnh chờ lệnh, lập tức hôn xuống.

Nhưng cô cũng không có mặt dày như Nhiều Triết, vừa bị sói hôn, cô lập tức vừa đánh vừa đá anh ý muốn chạy trốn.

Cách đó không xa, John cười nhìn về phía bên này, trêu ghẹo nói: “Thiếu gia, tôi lớn tuổi rồi, không thể chịu nổi hình ảnh kích thích như vậy đâu, loại chuyện này vẫn nên về phòng làm thì tốt hơn.”

Nhiều Triết cười tiếp lời: “Như vậy sao được, tôi còn ước gì toàn thế giới đều biết đến quan hệ của chúng tôi.”

John cười lắc đầu: “Tuổi trẻ thật tốt!” Cầm rằm một tiếng, lại chậm rì rì đi làm việc khác.

Thượng Quan Nhu đỏ bừng mặt, tức giận trừng anh.

“Đừng lộn xộn, anh đang sủng em, em cứ ngoan ngoãn nằm đó để anh cưng chiều là được rồi...”

Cô tức đến hai mắt bốc hỏa, muốn phản kích nhưng hai tay bị giữ chặt, liền nâng đầu cắn lên mũi anh.

Nhiều Triết hơi đau, cúi đầu cắn tai cô, lại hôn môi cô một cái, anh cười gian tà: “Anh rất cảm tạ đám phóng viên nói hưu nói vượn, bịa đặt viết không đúng sự thật kia, bởi vì hiện tại tất cả mọi người đều biết, Kỷ Hinh Mi em là người phụ nữ của Nhiều Triết anh.” nói xong lại đắc ý hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái nữa: “Về sau xem ai còn dám đánh chủ ý với em, bị anh bắt được, lập tức diệt khẩu.”

Cô đỏ khốc đỏ cười đẩy anh qua một bên, “Hôm qua anh vì em mà cãi nhau với Thượng Quan Thanh, anh không sợ nhà Thượng Quan gây bất lợi với anh sao?”

Thượng Quan Thanh là kẻ tiểu nhân có thù tất báo, đắc tội người như thế tuyệt đối không có lợi cho bản thân.

Nhiều Triết hừ cười một tiếng: “Thực lực của nhà Thượng Quan lúc trước quả thực không tệ, anh muốn trở mặt trước với hấn sợ rằng cũng phải suy nghĩ một chút. Nhưng từ khi Thượng Quan Thanh được cha hấn đề bạt lên làm thành viên hội đồng quản trị, đơn đặt hàng của họ liền trực tiếp giảm xuống, em có biết tại sao không?”

Cô khó hiểu lắc đầu, cha cũng không cho cô tham gia vào hoạt động của công ty, cho nên cô cũng không hiểu rõ tình hình thực tế trên thương trường của nhà Thượng Quan.

“Bởi vì Thượng Quan Thanh là một tên vô dụng, hấn hoàn toàn không có đầu óc kinh doanh, nội bộ hội đồng quản trị rất không hài lòng với hấn, nhưng Thượng Quan Thanh lại cứ khăng khăng làm theo ý mình, ra quyết sách sai lầm, khiến hàng loạt khách hàng cũ của nhà Thượng Quan bỏ đi. một công ty, một khi mất khách hàng, kết quả cũng chỉ có một con đường chết.”

“Như vậy tương lai của nhà Thượng Quan...”

“Bây giờ việc làm ăn của bọn họ đã xuống dốc rồi.”

Tin này, vẫn làm Thượng Quan Nhu có chút khổ sở.

“Anh đã để ý Thượng Quan Nhu như vậy, vậy... anh không định giúp nhà Thượng Quan sao?”

Nhiều Triết lắc đầu, “Nếu tiểu Nhu còn sống, cô ấy tự mình cầu anh, anh sẽ bắt chấp tất cả mà đáp ứng yêu cầu của cô ấy, nhưng bây giờ cô ấy đã mất...” Giọng nói hơi khàn đi vài phần, “không phải anh là người vô tình vô nghĩa, mà là anh cảm thấy, nhà Thượng Quan đó không xứng.”

“Vì sao?”

“Vì cha của tiểu Nhu cũng không thật sự quan tâm cô ấy, chỉ xem cô ấy như một công cụ của gia tộc mà lợi dụng. Anh nghĩ nếu cô ấy dưới tuổi vàng có biết cũng sẽ không muốn anh ra tay giúp họ.”

Thượng Quan Nhu đột nhiên giật mình, không ngờ anh lại biết rõ tình cảnh của cô ở nhà Thượng Quan như vậy.

trên đời này, ngoài mẹ cô, Nhiều Triết hấn là người hiểu cô, quan tâm cô nhất đúng không?

“thật ra em luôn muốn hỏi, lúc trước anh...”

cô muốn hỏi Nhiều Triết tại sao lúc trước lại nhục nhã cô trước mặt mọi người thì chợt nghe tiếng kêu kinh ngạc của John ngoài cửa...

“Chỉ Lan tiểu thư...”

Chỉ một tiếng này, tất cả những lời định nói đều bị Thượng Quan Nhu miễn cưỡng nuốt ngược trở lại.

Uông Chỉ Lan đã trở lại?

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn ra cửa, Thượng Quan Nhu chỉ thấy một cô gái xinh đẹp như búp bê pha lê. cô mang giày cao cổ, mái tóc xoắn dài mềm mại, váy ngắn tới gối bao lấy cặp mông xinh đẹp tròn trịa, tay kéo một cái vali màu hồng, rụt rè đứng ở cửa.

Thượng Quan Nhu không nhớ rõ đây là lần thứ mấy cô gặp Uông Chỉ Lan. Nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt kia, cô đều cảm thấy ông trời đối đãi rất tốt với cô ấy, bởi vì ngũ quan của Uông Chỉ Lan rất tinh xảo, giống như một bức tượng được điêu khắc tinh tế mà thành.

Nhiều Triết nhíu mày, sắc mặt không tốt lắm: “Sao cô lại trở về?”

Uông Chỉ Lan đứng ở cửa, nhìn một nam một nữ ngồi trên sofa dài màu trắng.

Tư thế của hai người rất mập mờ, Nhiều Triết khoác một tay lên vai cô gái kia, mà hai má cô gái đó cũng đỏ ửng mắt tự nhiên. Trong lòng cô nháy mắt dâng lên ghen tị mãnh liệt, nhưng biểu tình bên ngoài vẫn là sợ hãi.

“Trường học được nghỉ, vốn định trước khi về sẽ gọi điện báo với anh một tiếng, nhưng lúc đến sân bay em lại không có điện thoại để gọi, nên quyết định trực tiếp về nước cho anh một sự ngạc nhiên vui vẻ.”

Giọng nói của Uông Chỉ Lan rất mềm mại, kéo dài như một con mèo nhỏ, lại kết hợp với vẻ mặt đáng thương của cô, bộ dạng cô đứng ngoài cửa tựa như một cô gái nhỏ làm sai chuyện đang nghe cha mẹ dạy bảo vậy.

Kỷ Hinh Mi đột nhiên cảm thấy mình rất giống người thứ ba, có một cảm giác tội lỗi mãnh liệt.

trên thực tế đúng là vậy, bây giờ vị hôn thê chính quy của người ta đã về nước, mộng đẹp của cô có phải cũng nên kết thúc rồi không?

cô không dấu vết muốn tránh khỏi cánh tay Nhiều Triết đang khoác trên vai mình, nhưng anh lại cường ngạnh không chịu buông lỏng lực đạo. cô giận dữ trừng mắt, ý bảo anh nhanh buông tay.

Nhiều Triết cũng trừng mắt liếc lại cô một cái, tỏ vẻ anh sẽ không buông.

Hai người mắt đi mày lại, bộ dạng sóng ngầm mãnh liệt, Uông Chỉ Lan xem trong mắt, trong lòng lại càng không có tư vị gì.

“Em... em không nên không được anh đồng ý đã về nước sao?” cô rối rắm cắn môi dưới, hỏi nhỏ Nhiều Triết.

Bộ dáng cô thận trọng càng làm Thượng Quan Nhu có cảm giác tội lỗi mãnh liệt.

cô nhin không được đá bắp chân Nhiều Triết một cái, làm anh bị đau bụng tay, sau đó cô xấu hổ đứng dậy: “Tôi... tôi đi pha cà phê cho hai người.” nói xong, chạy như chạy nạn rời khỏi nơi làm người ta hít thở không thông này.

Nhiều Triết bắt mắt xoa cái chân bị đá, đôi mắt lại đuổi theo bóng dáng của cô, anh biết cô nhất định là hiểu lầm cái gì rồi.

Nhưng ngay sau đó anh lại muốn trước hết để cho nha đầu ngốc kia hiểu lầm đi, ai bảo cô thô bạo với anh như vậy.

Uông Chỉ Lan càng kinh ngạc không vui, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Nhiều Triết phóng túng như vậy với ai, trừ một người.

Nhưng cô gái ngoại lệ duy nhất này của anh, nửa năm trước đã bị thiêu sạch đến hài cốt cũng không còn rồi.

cô theo bản năng nheo mắt lại, nhìn chằm chằm theo hướng Thượng Quan Nhu rời đi, khoảng thời gian cô không có ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Nội dung đăng trên báo em đều thấy được, đây chẳng qua là anh gặp dịp thì chơi, cố ý đăng trên báo thôi phải không? Nữ giúp việc kia em biết, cô ta trước kia phụ trách tạp vụ phòng bếp, anh không có khả năng ở cùng với người phụ nữ như vậy, đúng không?”

Sau bữa cơm tối, Nhiều Triết cuối cùng cũng có thời gian gọi Uông Chỉ Lan mới về nước vào thư phòng mình.

Mà cô vừa vào thư phòng đã không đầu không đuôi nói một hơi như vậy.

Nhiều Triết lười biếng tựa vào quầy bar uống cà phê, đây là Thượng Quan Nhu mới pha cho anh, vẫn là hương vị anh thích.

Nhưng lời nói của Uông Chỉ Lan lại làm anh rất không hài lòng.

“cô ngàn dặm xa xôi từ Mỹ trở về, là để nói với tôi lời này?”

Uông Chỉ Lan sợ hãi ngồi trên sofa trong thư phòng, bất an xoắn ngón tay, cúi đầu, bộ dạng ủy khuất: “Em... em chỉ là có chút nhớ anh.”

Sau ngày Thượng Quan Nhu qua đời, cô đã bị Nhiều Triết sai người đưa ra nước ngoài, đi học bên đó.

cô đã thích Nhiều Triết từ nhỏ, cũng biết nếu muốn xứng đôi với Nhiều Triết thì nhất định phải có năng lực, nên sang bên đó cô thật sự rất dốc sức học tập, chỉ mong ngày sau trở về, về công hay về tư cô đều có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất của anh.

cô mỗi ngày đều nhớ anh, cho nên từng chủ động gọi điện thoại cho anh, nhưng anh lại rất không kiên nhẫn nói anh đang công tác, bề bộn nhiều việc.

Từ đó về sau cô không dám gọi điện thoại nữa, chỉ có thể yên lặng chờ đợi, chờ ngày nào đó anh trở về nhớ tới sự tồn tại của cô, chủ động liên lạc với cô.

Nhưng cô chờ một ngày lại một ngày, trông mong một tháng lại một tháng, chờ đến khi trường học cho nghỉ anh cũng vẫn không có ý đón cô trở về.

cô liền cố lấy dũng khí mua vé máy bay về nước, nhưng về lại thấy cảnh Nhiều Triết đang cùng cô gái khác anh anh em em. cô không nói nên lời cảm thụ đó, nhưng đáy lòng lại như có lửa, càng đốt càng bùng nổ.

Nhiều Triết không để ý đến biểu tình bi thương của cô, vô tình quăng ra một câu: “cô biết chúng ta cho tới bây giờ chưa từng bắt đầu, cô cũng biết, lúc trước tuyên bố tin tức kia, tôi đến cùng là có mục đích gì.”

Anh bắt quả chỉ là muốn lợi dụng Uông Chỉ Lan để báo thù Thượng Quan Nhu mà thôi.

Nhiều Triết cho tới giờ đều chưa từng nhìn qua cô gái này.

cô chỉ là một người bạn lúc nhỏ anh nhất về để chơi cùng, anh có thể cho cô cuộc sống giàu có, xem cô như một em gái nhỏ cần che chở, nhưng anh sẽ không cưới cô gái như vậy làm vợ.

Bởi vì phẩm chất đặc biệt anh thường thức, trên người cô không có.

Nếu lúc trước anh không nghe thấy cuộc nói chuyện của Thượng Quan Thanh và người khác trong nhà vệ sinh, anh cũng sẽ không nhất thời hồ đồ mà lợi dụng Uông Chỉ Lan để cho Thượng Quan Nhu một kích tàn nhẫn.

Bây giờ nhớ lại lúc đó, anh mới biết hành vi của mình ngu xuẩn đến cỡ nào. Bởi vì anh ngu xuẩn mà Thượng Quan Nhu phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Trong tâm anh biết sai lầm lớn nhất là do anh, nhưng bản năng lại cho là Uông Chỉ Lan hại chết Thượng Quan Nhu. Biết rằng ý nghĩ như vậy rất ích kỷ, nhưng nếu như không có sự tồn tại của cô ta, anh sẽ không trả thù thành công, có lẽ Thượng Quan Nhu cũng sẽ không chết.

Cho nên ngày thứ hai sau khi xảy ra chuyện anh liền đưa Uông Chỉ Lan đi xa, lúc ấy anh thậm chí còn có ý nghĩ cả đời này không muốn gặp lại cô ta nữa.

Giọng điệu anh lạnh lùng, thái độ cách xa người khác ngàn dặm làm Uông Chỉ Lan lạnh cả người.

cô run người, càng luống cuống xoắn ngón tay, cánh môi hơi run run: “Cho tới giờ anh chưa từng thích em, bữa tiệc đính hôn kia, cũng chỉ là anh muốn diễn kịch cho Thượng Quan tiểu thư xem, chuyện đó... em cũng biết.”

“Ngày mai tôi sẽ cho người mua vé máy bay, cô lập tức quay lại Mỹ đi.”

Nhiều Triết chịu không nổi nhất là bộ dạng yếu đuối này của cô, phụ nữ không phải là thứ phụ thuộc vào đàn ông. Phụ nữ cũng có tư tưởng, có linh hồn, có ước mơ và khát vọng của riêng mình.

Nhưng Ưông Chỉ Lan từ nhỏ đến lớn đều bày ra bộ dáng xem anh là trời, sùng bái anh như thần, cảm giác như thế với anh mà nói là một loại trời buột.

“Em... Em có thể ở lại vài ngày được không?” cô sợ hãi mở miệng, có vài phần cầu xin: “Em muốn gặp bạn bè, lại mua một ít đồ, sau đó em sẽ đi.”

Nhiều Triết không nói thêm nữa, đứng dậy đi ra cửa, trước khi đóng cửa bỏ lại một câu “Nhiều nhất là một tuần.” nói xong, đá cửa rời đi.

Ưông Chỉ Lan ngơ ngác ngồi ở đó, sững sờ cắn móng tay.

Gương mặt vốn nhu nhược đáng thương lại lộ ra hận ý nồng đậm, móng tay bị cô cắn đến biến hình, oán giận nói: “Vì sao Thượng Quan Nhu đã chết mà anh vẫn không hoàn toàn thuộc về tôi?”

“nói cách khác, lúc trước anh cùng Ưông tiểu thư đính hôn, mục đích thực sự là muốn đả kích Thượng Quan Nhu?”

Sau chuyện đó, Nhiều Triết giải thích với cô Ưông Chỉ Lan cũng không phải là vị hôn thê thật sự của anh, chẳng qua là bị anh lợi dụng làm một công cụ đả kích Thượng Quan Nhu thôi. cô cảm thấy sự tình càng ngày càng trở nên phức tạp.

“Đúng vậy.”

Nhiều Triết cũng không muốn nói nhiều về chuyện cũ, bởi vì mỗi lần nhớ tới, tâm tình của anh sẽ rất buồn bực.

“Ưông Chỉ Lan có biết mình bị lợi dụng không?”

“cô ta cam tâm tình nguyện.”

Đối với Ưông Chỉ Lan mà nói, anh chính là thần của cô, mệnh lệnh của anh là ý chỉ, cô chưa bao giờ dám cãi lời.

“Anh làm vậy là rất không công bằng với Ưông tiểu thư.”

Thượng Quan Nhu đột nhiên cảm thấy Ưông Chỉ Lan thật đáng thương, cô biết cô bé đó rất thích Nhiều Triết, nếu không cũng không ai muốn làm chuyện phí sức mà lại không có kết quả tốt này bao giờ.

Nhiều Triết bắt đầu dĩ cười cười: “trên đời này nào có nhiều công bằng như vậy chứ? Anh cho cô ta vinh hoa phú quý, cho cô ta cuộc sống an ổn, được ra nước ngoài du học, lại áo cơm không lo. Nhưng anh không thể cho cô ta tâm của anh. Trước kia anh cũng đã nói rõ với cô ta, phụ nữ Nhiều Triết anh thích từ trước tới nay chưa bao giờ là cô ta, cho dù cô ta đi lấy lòng khắp nơi cũng như vậy, chuyện tình cảm là không thể nào công bằng được.”

Người đàn ông này rất tàn nhẫn, anh không chỉ tàn nhẫn với Thượng Quan Nhu trong quá khứ, mà với Ưông Chỉ Lan anh cũng vô cùng tàn nhẫn như vậy.

không biết về sau anh có tàn nhẫn với cô như vậy hay không? Thượng Quan Nhu không tìm được nghĩ như vậy.

Biểu tình cô đơn trên mặt cô bị Nhiều Triết nhìn thấy, nhận thấy đáy lòng cô nghi ngờ, anh khẽ thở dài một hơi, ôm cô vào ngực mình.

“Em yên tâm, anh đã để lỡ nhiều lần, nếu vẫn không học được bài học thì thật sự là hết thuốc chữa rồi, Mi Mi, anh sẽ trân trọng em thật tốt.”

“Vậy anh có thể cho em biết Thượng Quan Nhu lúc trước đã làm gì sai mà anh lại trả thù cô ấy tàn nhẫn như vậy không?”

Vấn đề này vẫn là vết thương Nhiều Triết không muốn chạm đến nhất, mỗi lần nhớ tới anh đều khổ sở rất lâu: “Chúng ta... có thể đừng nói đến chuyện này được không?”

Nhìn vẻ đau đớn trên mặt anh, tuy rằng trong lòng rất muốn biết chân tướng sự tình, nhưng hiện tại Nhiều Triết không muốn nói, nếu lại miễn cưỡng anh nhất định chỉ làm anh thêm khổ sở mà thôi.

Cho tới bây giờ cô cũng không phải là loại người thích gây sự, huống chi cô biết rõ, Nhiều Triết khổ sở là vì “Thượng Quan Nhu”.

Bất kể lúc trước anh làm chuyện khốn kiếp với Thượng Quan Nhu đến cỡ nào, nhưng sau khi cô mất lâu như vậy, anh vẫn nhớ cô mãi không quên như trước, cũng coi như là một người đàn ông si tình.

Huống chi, mặc kệ là Kỷ Hinh Mi hiện tại cũng được, hay là Thượng Quan Nhu đã chết cũng tốt, cả hai đều là một, đều yêu Nhiều Triết và được anh yêu, như vậy là đủ rồi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô sáng tỏ thông suốt, không còn rối rắm mấy chuyện thị phi kia nữa.

Cứ để “Thượng Quan Nhu” bị Nhiều Triết phong ấn vĩnh viễn dưới đáy lòng đi, dù sao bọn họ còn sống, cuộc sống cũng vẫn phải tiếp tục.

“Anh muốn uống cà phê không?” cô cười một nụ cười xinh đẹp, néo néo bàn tay to của anh.

Nhiều Triết ngẩn ra, lát sau nhìn ra sự độ lượng của cô, cảm kích nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, dịu dàng hỏi: “Trong lòng anh vẫn còn một cô gái khác, em... không ngại sao?”

Trong tiềm thức anh vẫn không quên được tiểu Nhu, tình nhân trong mắt không thể chứa được một hạt cát, không có một ai, không có một cô gái nào có thể chấp nhận chuyện như vậy. Đối lại là anh, anh cũng không chấp nhận nỗi người mình thích mà trong lòng vẫn còn hình bóng người khác.

“Anh thật ngốc, cho dù trong lòng anh thật sự vẫn còn một cô gái khác, nhưng hiện tại cô ấy cũng đã mất rồi, sao em lại phải tranh giành tình nhân với một người chết chứ?”

Huống chi, người được thương nhớ kia lại là cô.

Nhiều Triết nghe cô nói mà ấm áp trong lòng. Mi Mi của anh chẳng những thanh thuần đáng yêu, xinh đẹp hào phóng, lại còn khéo hiểu lòng người.

Cảm xúc trong lòng dâng lên, anh kìm không được mà ôm cô vào lòng, trán nhẹ nhàng cọ vào trán của cô, “Em thật đúng là thiên sứ của anh mà.”

một nụ hôn khẽ rơi xuống môi cô, Thượng Quan Nhu ngẩn ra, đỏ mặt đẩy anh ra nhìn xung quanh, “Cẩn thận không bị người ta nhìn thấy, hơn nữa vị hôn thê của anh vẫn chưa đi đâu.”

Nơi này là hoa viên đằng sau biệt thự của nhà họ Nhiều, cho dù Nhiều Triết đã tự mình giải thích thân phận của Uông Chỉ Lan với cô, nhưng thân thiết không kiêng nể gì như thế là một đả kích với Uông Chỉ Lan, cô không nên xúc phạm vào miệng vết thương người ta như vậy.

Nhiều Triết không quan tâm giữ chặt tay cô, càng thêm tùy tiện ôm cô vào trong ngực, “Sợ cái gì? Để cô ta nhìn thấy cũng tốt. Ngày mai anh sẽ tuyên bố với truyền thông hủy bỏ hôn ước với cô ta.” Vừa nói miệng sõi vừa hôn tới, ngậm lấy cánh môi hồng nhuận kia.

Ở một góc âm u không xa, Uông Chỉ Lan cắn móng tay, cắn hận nhìn một màn trước mắt.

Nhiều Triết, anh nhất định phải làm tổn thương tôi đến mức này sao? Sao anh lại vô tình, tàn nhẫn như thế?

8. Chương 8

Trong trí nhớ của Thượng Quan Nhu, Uông Chỉ Lan vẫn luôn là một người nhu nhược và hướng nội.

cô còn nhớ rõ lần đầu tiên Thượng Quan Nhu bước vào nhà Nhiêu Triết, lúc đó Uông Chỉ Lan mặc một bộ váy dài trắng, thắt hai bím tóc nhỏ, tựa như một tiên nữ rơi xuống phàm trần, dịu ngoan kính cẩn xuất hiện trước mặt cô.

Khi đó cô bé cung kính gọi cô một tiếng ‘chị’, còn chủ động lấy lòng pha trà cho cô, là một em gái nhỏ khiến người ta thương mến.

Nhưng bây giờ, cô gái luôn nói năng nhẹ nhàng trong trí nhớ lại giống như một người đàn bà ghen tuông bị mất chồng, hung ác chặn cô lại trước cửa phòng bếp.

“thật không ngờ cô lại có bản lĩnh này, thừa dịp Thượng Quan Nhu qua đời, tôi bị Nhiêu Triết đưa ra nước ngoài mà đem hết vốn liếng quyến rũ Nhiêu Triết. Tôi trước kia quá coi thường cô, là do cô ngụy trang quá tốt sao?” Uông Chỉ Lan giận dữ nói.

Nếu người Nhiêu Triết coi trọng là đại gia khuê tú, thiên kim nhà giàu như Thượng Quan Nhu thì cô cảm thấy cô dù thua nhưng vẫn là thua có tôn nghiêm.

Nhưng Kỷ Hinh Mi này là thân phận gì? Cũng chỉ là một nữ giúp việc trong phòng bếp, cũng chẳng hơn gì cô là một cô nhi được nhặt về cả.

Ít nhất cô còn có hào quang con gái nuôi của nhà họ Nhiêu mà đi lại trong xã hội thượng lưu, Kỷ Hinh Mi thì tính là gì? Từ đầu đến chân đều hèn mọn khiến người khác khinh thường.

Cầm ly sữa nóng vừa được pha, Thượng Quan Nhu thật bất đắc dĩ bị chặn lại phòng bếp.

Lúc này là ba giờ rưỡi chiều, Nhiêu Triết vẫn đang ở công ty, uống sữa xong cô sẽ chuẩn bị đi học. Nhưng bị Uông Chỉ Lan chặn lại thế này cô căn bản không ra được.

không ngờ vị đại tiểu thư được nhận nuôi này, nhìn qua điềm đạm nho nhã, nhu nhược động lòng người, mà tính khí còn xấu hơn cô nghĩ.

cô biết rõ cô ta không cam lòng, cũng biết Nhiêu Triết rất quá đáng với cô ta, nhưng cùng là phụ nữ, sao lại làm khó nhau?

“Uông tiểu thư, quan hệ giữa cô và Nhiêu Triết, Nhiêu Triết đã giải thích rõ với tôi rồi. Anh ấy vẫn luôn đối xử với cô như em gái, nên tôi cũng sẽ xem cô như em gái mình.”

“Lúc trước anh ấy làm chuyện tổn thương cô, bây giờ tôi thay anh ấy xin lỗi cô một tiếng. Chỉ mong cô có thể hiểu rõ, bất kể tôi cùng anh ấy bắt đầu thế nào đều không liên quan đến cô. Hi vọng tôi bây giờ tôn trọng cô, cô cũng có thể tôn trọng tôi như vậy.”

cô muốn rời đi nhưng Uông Chỉ Lan vẫn cương ngạnh ngăn lại.

“cô có tư cách gì xem tôi là em gái? cô nghĩ cô là gì hả?”

cô đang cầm sữa nóng mà bị ép phải giằng co với cô ta, Thượng Quan Nhu không nóng không lạnh trả lời: “Tôi không là gì cả, tôi chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, nếu cô không cần sự thân thiện của tôi, tôi sẽ lập tức thu hồi.”

Uông Chỉ Lan bị ngữ điệu bình tĩnh của cô làm tức đến sắc mặt trắng bệch, “Bất luận là hiện tại Nhiêu Triết yêu thương cô bao nhiêu, nhưng trong lòng anh ta người quan trọng nhất vĩnh viễn là Thượng Quan Nhu. nói dễ nghe một chút, cô bây giờ là ký thác tinh thần của anh ta, cô chẳng qua chỉ là một thể thân mà thôi cô hiểu không!”

Thượng Quan Nhu nghe vậy, đột nhiên nở nụ cười: “Rất cảm tạ khuyến cáo của Uông tiểu thư, tôi sẽ khắc ghi lời cô trong tâm khảm, bây giờ cô có thể để tôi đi được chưa?”

Uông Chỉ Lan không ngờ cô ta lại trấn định như thế, không cam lòng nắm chặt hai tay, nhìn cái ly trong tay cô.

“Tôi nghe nói cô thiếu Nhiêu Triết rất nhiều tiền nên mới bị bắt đến làm nữ giúp việc pha cà phê cho anh ấy. Bây giờ bốn tiểu thư muốn uống sữa, cô lập tức đi pha cho tôi.”

“cô đây là đang ra lệnh cho tôi sao?”

“Tôi là tiểu thư của nhà họ Nhiêu, tôi không thể ra lệnh cho cô sao?”

Thượng Quan Nhu bật cười, “Ngay cả Nhiêu Triết cũng không dám giở tính khí thiếu gia với tôi, cô cho rằng tôi sẽ sợ tiểu thư cô sao?” cô đột nhiên cảm thấy Uông Chỉ Lan này thật đúng không phải ngây thơ bình thường.

“Nếu cô chịu lấy giọng điệu bạn bè nhờ tôi giúp, lúc tôi tâm tình tốt có lẽ sẽ phục vụ cô một chút, nhưng nếu cô muốn xem mình như nữ vương mà đối xử với mọi người thì thật xin lỗi, thứ cho bốn tiểu thư không phụng bồi.”

không khách khí bỏ lại những lời này, cô đẩy Uông Chỉ Lan ra bước ra khỏi phòng bếp.

Uông Chỉ Lan tức đến sắc mặt trắng bệch, đuổi theo ra ngoài nhưng cô ta đã đi xa.

“A, Uông tiểu thư cô về nước rồi sao?”

Mạc Hàn Vũ ôm một chồng văn kiện lớn từ trên cầu thang xuống, nhìn thấy người không ngờ tới được kia, không khỏi ân cần hỏi thăm.

Anh chịu một nhọc phụng mệnh ông chủ về nhà họ Nhiêu lấy đồ, không nghĩ tới vừa lên lầu một chút đã thấy Uông Chỉ Lan hơn nửa năm không gặp.

“Tiểu Mạc...”

Uông Chỉ Lan lập tức thu lại nét mặt giận dữ, trước mặt Nhiêu Triết cùng người bên cạnh anh cô đều duy trì hình tượng công chúa nhu nhược.

“cô sao vậy? Sắc mặt thật khó coi. Bị người khác bắt nạt à?”

Uông Chỉ Lan đáng thương gật đầu: “Vừa rồi tôi khát nước, lúc vào phòng bếp vừa lúc gặp nữ giúp việc họ Kỷ kia, tôi bảo cô ấy pha cho tôi ly sữa, nhưng không ngờ cô ấy lại...” Nghĩ đến sắc mặt của Thượng Quan Nhu vừa rồi, cô giận đến nghiến răng, “cô ấy không ngờ lại nói tôi không xứng để cô ấy phục vụ.”

Mạc Hàn Vũ nghe mà xem thường trong lòng. Mặc dù lúc bình thường anh đều làm bộ dạng hi hi ha ha nhưng anh cũng là người có tâm tư thông minh, hiểu được suy tính của người khác. Nếu không Nhiêu Triết cũng sẽ không xem trọng anh nhiều năm như vậy.

Đối với lời nói của Uông Chỉ Lan, cho tới bây giờ anh đều là nghe vào tai trái ra tai phải, còn có thể trừ chiết khấu ra. Đừng nói thời gian này anh làm chung với Kỷ Hình Mi khiến anh thấy việc này có kỳ quái, mà quan hệ giữa ông chủ với cô ấy cũng chỉ có anh là rõ ràng nhất, chỉ sợ là ghen tỵ nên quấy phá thôi.

“Uông tiểu thư đừng trách tôi lắm miệng, mặc dù Kỷ tiểu thư lúc trước là nữ giúp việc của nhà họ Nhiêu, nhưng địa vị của cô ấy bây giờ không như trước nữa. Vì cô ấy, ông chủ đã thay đổi rất nhiều thói quen. Như là lúc trước anh ấy không thích uống ngọt, gần đây lại thích uống Capuchino Kỷ tiểu thư pha; trước kia anh ấy ngày nào cũng hút thuốc, nhưng bây giờ sợ Kỷ tiểu thư hít phải khói thuốc của anh nên cũng bỏ rồi; anh ấy trước kia không tin chuyện quỷ thần, nhưng vì anh thấy rất nhiều bóng dáng của Thượng Quan tiểu thư trên người Kỷ tiểu thư mà mua rất nhiều sách về linh hồn. Nên nếu cô còn muốn tiếp tục được ở lại nhà họ Nhiêu, muốn được ông chủ chăm sóc như trước thì về sau nên tận lực tránh đắc tội với Kỷ tiểu thư mới đúng.”

Uông Chỉ Lan vô cùng kinh ngạc, sững sờ đứng tại chỗ, cẩn thận ngẫm nghĩ lời Mạc Hàn Vũ vừa nói.

Nhiêu Triết sờ dĩ kính trọng Kỷ Hình Mi vài phần, nói không chừng là vì...

Ban đầu Uông Chỉ Lan xin phép Nhiêu Triết được ở lại Đài Loan một thời gian nữa, hiện tại kỳ hạn một tuần cũng đã sắp đến.

một tuần trước, Nhiêu Triết rất vui vẻ tuyên bố giải trừ hôn ước cùng Uông Chỉ Lan với giới truyền thông, lại sai người chuẩn bị tốt vé máy bay, chỉ mong Uông Chỉ Lan lập tức cút đi, để tránh quấy rầy đến cuộc sống yên ổn hiện tại của mình.

Nhưng không đợi đến ngày Uông Chỉ Lan rời khỏi Đài Loan thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc đi ra ngoài mua sắm, Ưông Chỉ Lan bị tông xe, đụng phải đầu nên hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Nhiều Triết mặc dù không thích cô ta, nhưng dù sao cô cũng là bạn chơi chung với anh từ nhỏ đến lớn, cho dù không có tình yêu nhưng nhiều năm như vậy, tình anh em vẫn có một chút.

Lúc nhận được tin, anh và Thượng Quan Nhu đang ở quán ăn hưởng thụ thế giới hai người, biết chuyện, hai người cũng rất bất ngờ.

Bọn họ vội vàng vàng chạy tới bệnh viện. Bác sĩ nói Ưông Chỉ Lan mặc dù không có ngoại thương nào nghiêm trọng, nhưng để đảm bảo vẫn phải ở lại bệnh viện quan sát một thời gian.

Lúc hai người vào phòng bệnh, Ưông Chỉ Lan vẫn còn mê man. Nhiều Triết cau chặt mày, sắc mặt không vui nhưng cũng có chút lo lắng: “Nếu đi Mỹ sớm một chút thì sẽ không xảy ra chuyện này.”

“Đều để sau đi, bây giờ anh nói những thứ này thì có ích lợi gì? Đợi cô ấy dưỡng thương tốt rồi lại nói đến chuyện đi Mỹ cũng được mà.”

Ưông Chỉ Lan này thật đúng không phải xui xẻo bình thường, bị người đàn ông mình yêu vứt bỏ thì cũng thôi đi, bây giờ còn suýt mất mạng. Thượng Quan Nhu không khỏi có chút đồng tình với cô ta.

“Em có đói không? Có muốn anh đi mua chút gì cho em ăn không?”

“Về nhà rồi ăn, bây giờ em cũng không đói.”

Nhiều Triết siết chặt tay cô, gật đầu, cùng cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng bệnh.

“Lát nữa anh gọi điện thoại cho chú Lý đến đón, tiện thể tìm luôn hai hộ lý tới đây chăm sóc cô ta hai mươi tư giờ.”

“Nếu em bị thương, anh có thể cũng chăm sóc em cẩn thận như vậy không?”

Anh hung hăng trừng mắt nhìn cô, thuận thế nhéo má cô một cái, “Chuyện như vậy không cho phép nói lung tung, sao có thể vô duyên vô cớ bị thương được?”

cô bĩu môi, xoa hai má bị anh nhéo đau, nhỏ giọng lầu bầu, “Em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi mà.”

“Nếu em bị thương, anh sẽ ngày ngày trông coi bên cạnh em, một tắc cũng không rời chăm sóc em.”

cô ầm áp tựa vào lòng anh: “Anh nói phải giữ lời đó.”

Nhiều Triết để cô dựa vào vai mình, cười nói: “Được. không phải là em ghen tị đấy chứ...?”

“Em cũng không rảnh rỗi như vậy đâu.”

Hai người tựa vào nhau thì thầm nói chuyện, Ưông Chỉ Lan trên giường bệnh đột nhiên rên lên một tiếng.

Tại Thượng Quan Nhu khá nhạy, cô kéo Nhiều Triết đứng dậy tới bên giường xem thử.

Ưông Chỉ Lan mờ mịt mở hai mắt ra, đầu tiên là nhìn quanh phòng bệnh một vòng, sau đó mới dừng mắt trên người Nhiều Triết.

Vốn tưởng rằng cô muốn hỏi gì đó, nhưng đợi nửa buổi lại thấy cô nhú mày, không vui nhìn chằm chằm Nhiều Triết.

Nhiều Triết bị cô nhìn đến buồn bực, khó hiểu nhìn Thượng Quan Nhu bên cạnh, dùng ánh mắt hỏi cô: sao cô ta lại nhìn anh?

Kỷ Hinh Mi cũng có chút không rõ, dùng ánh mắt trả lời: làm sao em biết được?

“Chỉ Lan, cô không sao chứ?” Anh lo lắng mở miệng hỏi.

Nhưng Ưông Chỉ Lan trên giường lại trợn tròn hai mắt, “Anh gọi em là gì?”

Nhiều Triết cau mày: “Chỉ Lan.”

“Chỉ Lan?” cô chợt ngồi bật dậy, đầu như vẫn còn chút choáng váng nên lấy tay đỡ trán, “Nhiều Triết, mắt anh quầng ra cửa sổ rồi sao? Em rõ ràng là Thượng Quan Nhu.”

Lời vừa nói, Nhiêu Triết ngẩn ngơ ngay tại chỗ, Thượng Quan Nhu bên cạnh cũng giật mình há hốc miệng. Ông Chỉ Lan này rốt cuộc đang nói gì? Trong lòng hai người đều kinh ngạc như nhau.

“cô rõ ràng là Ông Chỉ Lan...” Nhiêu Triết khó hiểu lắm lắm nói.

Sắc mặt Ông Chỉ Lan tái nhợt, vươn tay: “Mau lấy gương cho em.”

Nhiêu Triết bị hành động cổ quái của cô làm không hiểu ra sao, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Thượng Quan Nhu theo bản năng lấy cái gương nhỏ trong túi xách ra cho cô ta.

Ông Chỉ Lan nhận gương, vừa soi đã “cạch” một tiếng quăng gương ra ngoài, thân thể gầy yếu không ngừng lùi về sau, đôi tay run rẩy vuốt hai gò má mình.

“Tại sao lại như vậy? Sao tôi lại biến thành như vậy? Tôi rõ ràng là Thượng Quan Nhu, tôi nhớ rõ tôi chạy ra khỏi bữa tiệc sinh nhật của anh, lái xe rời đi. Sau đó... sau đó như có cái gì nổ tung...”

Nhiêu Triết bị bộ dáng kích động của Ông Chỉ Lan làm ó hồ, bước lên giữ hai tay đang phát run của cô.

“cô nói hươu nói vượn cái gì vậy? Thượng Quan Nhu đã mất từ lâu rồi. cô là Ông Chỉ Lan, cô không nhớ sao?”

Ông Chỉ Lan tức giận đẩy anh ra, hung tợn trừng anh: “Cút ngay, đừng đụng vào tôi! Anh không phải đã tuyên bố kết hôn cùng Ông Chỉ Lan rồi sao? Anh nói tôi không xứng với anh. Anh nhục nhã tôi trước mặt mọi người như vậy còn chưa đủ sao? Bây giờ...”

cô ta không ngừng xoa hai má mình, khuôn mặt kinh hoảng: “Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Nhiêu Triết cũng thay đổi sắc mặt: “Chỉ Lan, cô đừng làm tôi sợ...”

“Đừng gọi tôi là Ông Chỉ Lan. Tôi không phải là Ông Chỉ Lan. Tôi là Thượng Quan Nhu!” cô khàn giọng hét to, Nhiêu Triết trong mắt cô như biến thành kẻ thù.

cô sợ hãi ôm đầu, lui vào góc tường, bộ dạng điên dại đáng yêu, như phải chịu một kích thích rất lớn.

“Tôi muốn về nhà, anh đã không quan tâm tôi, tôi không muốn ở đây nữa. Tôi rất sợ... Tôi rất sợ...”

Nhiêu Triết bị tinh thần không ổn định của cô dọa nhảy dựng, bị cô luôn miệng nói mình là Thượng Quan Nhu làm nội tâm anh nhiễu loạn.

Lúc tiểu Nhu vừa qua đời, anh hầu như mỗi ngày đều mong chờ kỳ tích xảy ra. Anh hi vọng ông trời có thể quay ngược thời gian lại, hoặc làm linh hồn tiểu Nhu nhập vào thân thể khác sống lại.

Anh biết ý nghĩ đó của mình rất buồn cười, nhưng anh lại không cho là vậy. Đôi khi anh cảm thấy mình sắp điên rồi, bởi vì cái chết của tiểu Nhu đối với anh mà nói là một đả kích không thể xóa nhòa.

Mà bây giờ, Ông Chỉ Lan bị tông xe lại có thể thực hiện khát vọng không thực tế nhất sâu trong lòng anh.

Nếu là lúc trước, anh có lẽ sẽ xem thường loại chuyện như thế này. Nhưng từ khi Thượng Quan Nhu qua đời, anh lại thật tâm hi vọng con người thật sự có linh hồn, hi vọng cô ít nhất... có thể trở về bên cạnh anh, chỉ nhìn anh cũng tốt.

Anh không nhìn được tiến lên, vươn tay ôm thân thể không ngừng run rẩy kia vào ngực, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, có anh ở đây rồi, em nói với anh rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, được không?”

Thượng Quan Nhu bị lạnh nhạt một bên vô cùng muốn ngăn cản một màn hoang đường này, nhưng cô nên làm thế nào? Mà Nhiêu Triết rõ ràng đã mất lý trí rồi.

Ông Chỉ Lan được Nhiêu Triết ôm trong ngực, như bạch tuyết tám chân núm lấy anh, “Em nhớ... Em rời khỏi tiệc sinh nhật của anh. Lúc đó em rất đau khổ, vì anh tuyên bố trước mặt nhiều người như vậy Ông Chỉ Lan mới là vị hôn thê của anh...” nói tới đây, nước mắt cô lập tức trào ra.

Nhiêu Triết không ngừng giúp cô lau nước mắt, như người anh đang ôm trong lòng không phải Ông Chỉ Lan mà là Thượng Quan Nhu anh vô cùng nhung nhớ.

“Em liều mạng rời khỏi nơi xấu hổ đó, lúc lái xe có chút thất thần, thậm chí không biết em đến cùng là sai ở đâu, cũng không biết vì sao anh lại đối xử với em như vậy. Suy nghĩ của em rất loạn, rất bất lực, rất sợ hãi...”

Bộ dạng của cô làm Nhiều Triết khổ sở, nhưng anh cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

“Có lẽ lúc ấy em đã mất tinh thần nên không kịp phản ứng làm xe tông vào cột, sau đó em nghe thấy tiếng nổ mạnh...”

nói tới đây, cô mờ mịt ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn Nhiều Triết.

“một thời gian rất dài, em vẫn chìm trong bóng tối, em như bị trôi lơ lửng trên không trung. Tình trạng đó không biết kéo dài bao lâu, cho đến lúc này tỉnh lại...”

cô đột nhiên nắm chặt tay Nhiều Triết, “Tại sao em lại biến thành Ưông Chỉ Lan, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Nhiều Triết bị móng tay cô đâm vào hơi đau. Đối với vấn đề của cô, anh hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào, lại nghe cô nói mà không hiểu ra sao, cảm thấy mọi chuyện thật quá ly kỳ.

trên đời này thật sự có chuyện mượn xác hoàn hồn, nhưng người thật sự hoàn hồn là Thượng Quan Nhu cô chứ không phải Ưông Chỉ Lan đang rúc vào ngực Nhiều Triết đó!

“Ưông tiểu thư, cô luôn miệng nói cô là Thượng Quan Nhu, cô có gì để chứng minh không?”

Ưông Chỉ Lan như lúc này mới chú ý tới trong phòng còn có người khác, đầu tiên là mờ mịt một chút, sau đó nhìn về phía Nhiều Triết: “cô ấy hình như là nữ giúp việc trong nhà anh thì phải?”

Nhiều Triết sững sờ một chút. Suýt nữa là anh quên mất Kỷ Hinh Mi cũng đang ở đây. Ý thức được mình đang thân mật ôm Ưông Chỉ Lan, động tác của anh có chút cứng ngắc.

“Ưông tiểu thư, cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

“Đừng gọi tôi là Ưông tiểu thư, tôi là Thượng Quan Nhu.” cô vô cùng cố chấp sửa lại.

Thượng Quan Nhu thật sự (Thượng Quan Nhu thật, Ưông Chỉ Lan là giả) thở dài, “Được rồi, Thượng Quan tiểu thư, cô nói cô là Thượng Quan Nhu, vậy cô có gì để chứng minh không?”

“Tôi là Thượng Quan Nhu, điều này còn cần phải chứng minh sao?” Đối phương như cảm thấy vấn đề này rất buồn cười, “Tôi và Nhiều Triết yêu nhau hơn một năm, mỗi giờ mỗi khắc chúng tôi ở cùng nhau tôi đều nhớ rất rõ. Tôi còn nhớ tôi và Nhiều Triết từng lên núi ngắm sao, cuối cùng lúc đi về tôi lại bị gậy gót giày, anh ấy công tôi xuống xe, đi rất lâu mới về tới...”

Nhiều Triết lặng yên không lên tiếng, đó thật là kỷ niệm của anh và Thượng Quan Nhu.

“Còn có một lần, chúng tôi ra bờ biển tắm bộ, lúc đó khăn quàng cổ tôi thích nhất bị gió cuốn ra ngoài biển, Nhiều Triết vì giúp tôi lấy lại khăn quàng cổ mà thiếu chút nữa bị chuột rút làm chết đuối.”

Lần này sắc mặt Nhiều Triết còn kinh hãi hơn. cô là Thượng Quan Nhu... cô, thật sự là Thượng Quan Nhu sao?

Thượng Quan Nhu cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, những chuyện này chỉ có cô với Nhiều Triết biết, sao Ưông Chỉ Lan có thể nói được?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Quá nhiều nghi vấn khiến cô cũng hoài nghi chính mình.

Chẳng lẽ Thượng Quan Nhu sau khi chết, linh hồn lại bị tách làm hai, chia ra nhập vào người Kỷ Hinh Mi và Ưông Chỉ Lan sao?

“Vậy cô có nhớ lần cuối cùng Nhiều Triết gọi cho cô, hai người đã nói gì không?”

Biểu tình Ưông Chỉ Lan hơi cứng lại, “Sao tôi lại không nhớ chứ, tôi và Nhiều Triết nói...” nói đến một nửa nét mặt cô ta đột nhiên trở nên đau đớn, nâng tay lau trán, cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Nhiều Triết cả kinh, “Em sao vậy? Khó chịu sao?”

“Đau đầu... cảm giác như bị nổ tung...”

“Em vừa bị tông xe, không cẩn thận đụng vào đầu, bác sĩ nói não bị chấn động nhẹ, trước không cần nhớ lại những chuyện này, cứ dưỡng thương thật tốt đi. Chờ em khỏe lại rồi chúng ta lại nói, được không?”

Nhiều Triết đỡ Uông Chỉ Lan nằm xuống, cẩn thận từng li từng tí giúp cô đắp kín chăn.

cô nắm chặt tay anh, “Anh đừng đi, đừng rời khỏi em nữa. Ở một mình rất đáng sợ, em không muốn phải cô đơn một mình đâu.”

Nhiều Triết nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống bên giường, nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, “Anh không đi, anh ở đây với em.” Anh xoa xoa trán cô, động tác vô cùng dịu dàng, “Ngoan, em ngủ một chút đi, lát nữa tỉnh dậy sẽ thấy anh vẫn ở đây mà.”

“Anh nói phải giữ lời đó.”

“nói lời giữ lời.”

Thượng Quan Nhu ngậy ngốc đứng một bên, cô bất chợt cảm thấy mình đúng là người thừa, đột ngột trở nên vô cùng lúng túng xấu hổ.

Nhiều Triết lúc này mới ngẩng đầu nháy mắt với cô, ý bảo có chuyện gì để sau lại nói.

cô rất khổ sở, cô muốn nói với Nhiều Triết, người anh che chở bảo vệ kia không phải là Thượng Quan Nhu thật sự, nhưng tất cả những lời muốn nói cứ nghẹn ở cổ họng, không cách nào thốt lên được.

cô chậm chạp rời khỏi phòng bệnh, ngơ ngác ngồi một mình trên ghế dài ngoài hành lang.

Không biết qua bao lâu, đợi đến khi Uông Chỉ Lan ngủ rồi Nhiều Triết mới lê thân thể mệt mỏi, rón rén đi ra khỏi phòng bệnh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt cũng tràn ngập sự xa lạ.

“Anh tin những lời cô ấy nói sao?” cô bất an mở miệng.

Nhiều Triết không trả lời, trầm mặc một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Gần đây anh có xem vài cuốn sách về linh hồn, trên sách có ghi lại rất nhiều sự kiện kỳ quái, như đôi khi ta làm một chuyện nhưng đột nhiên lại có cảm giác quen thuộc, tựa như rất lâu trước đây ta cũng đã từng làm chuyện này rồi.”

“Ý anh là muốn nói gì?”

“Anh muốn nói... có lẽ... người chết thật sự có linh hồn.”

“Cho nên anh tin cô ấy đúng là Thượng Quan Nhu đã chết sao?”

“Anh không biết.” Nhiều Triết dời mắt, không muốn đối mặt với chất vấn của cô.

Thượng Quan Nhu cười lạnh một tiếng, “Miệng anh thì nói không biết, nhưng thật ra lòng anh đã nghĩ cô ấy là Thượng Quan Nhu đúng không?”

“Mi Mi, em không cần như vậy, em cũng biết anh đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với tiểu Nhu, cho nên anh phải tìm hiểu chuyện này thật rõ ràng. Em... có thể cho anh chút thời gian được không?”

Anh biết yêu cầu này rất quá đáng, nhưng chuyện linh hồn Thượng Quan Nhu có thể nhập vào thân thể Uông Chỉ Lan hay không, anh quả thật rất muốn biết.

“Nếu cô ấy thật sự là Thượng Quan Nhu, như vậy em... em là gì đây?”

Những lời này được hỏi vô cùng hèn mọn, ngay cả chính Thượng Quan Nhu cũng không biết, một khi nghe được đáp án mình không muốn đối mặt nhất từ miệng anh, cô... phải làm gì đây nữa?

Nhiều Triết lựa chọn trầm mặc, bởi vì anh cũng không biết, một khi Thượng Quan Nhu trở lại thì anh phải lựa chọn như thế nào.

Đợi thật lâu nhưng vẫn không nghe được đáp án của anh, lòng cô đã lạnh một nửa.

“Anh cứ từ từ suy nghĩ, em đi trước.”

không để ý tới Nhiều Triết đang trầm mặc, cô đứng dậy, không chút suy nghĩ rời đi.

Nhưng lúc cô đi tới cổng bệnh viện lại mang theo vài phần hi vọng, hi vọng lúc quay đầu lại cô sẽ thấy bóng dáng Nhiều Triết đuổi theo.

Nhưng khi cô quay đầu lại, sau lưng lại không có người mình muốn gặp.

Lòng cô không nén được mà đau đớn, giống như bị thứ gì đè nặng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Nước mắt không kìm lại được tràn ra, thấm ướt hai gò má, cô khóc không thành tiếng, muốn hèn mọn quay lại hỏi anh, rốt cuộc trong lòng anh, Kỷ Hình Mi này là gì?

Nhưng sự kiêu ngạo của cô không cho phép, dưới chân như mọc rễ, đứng bất động ở đó.

Ông trời... ông rốt cuộc đang làm cái gì? Cho tôi trọng sinh, cho tôi cơ hội để tôi lại một lần nữa yêu người đàn ông kia.

Nhưng kết quả, tôi là gì đây? Trong trời đất này rốt cuộc có chốn dung thân cho tôi không? Từ nay về sau, tôi biết đi về đâu...

Gần đây Nhiều Triết luôn ở trong bệnh viện cùng Uông Chỉ Lan, chuyện công ty lại giao toàn quyền cho Mạc Hàn Vũ xử lý.

Đối với chuyện này, Mạc Hàn Vũ luôn cảm thấy rất khoa trương, mặc dù đa số thời điểm anh ta đều không nghiêm chỉnh nhưng không có nghĩa là anh ngốc. Anh cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy. Hơn nữa gần đây ông chủ mình cả ngày đều ở cùng Uông Chỉ Lan, rõ ràng lạnh nhạt Kỷ tiểu thư, khiến anh cũng thấy ảm ức thay cô.

Nhiều lần anh muốn thừa dịp lúc báo cáo công việc mà nhắc nhở Nhiều Triết, bất kể là linh hồn Thượng Quan Nhu có nhập vào Uông Chỉ Lan hay không thì anh cũng nên quan tâm đến tâm tình của người khác mới đúng.

Nhưng Nhiều Triết nghe xong cũng không trả lời gì cả.

Sự thật là không phải Nhiều Triết cố ý lạnh nhạt với cô, mà là anh không biết bây giờ anh phải đối mặt với cô như thế nào.

Cứ như vậy ở bệnh viện đến nửa tháng, anh biết mình cứ trốn tránh mãi cũng không phải biện pháp nên anh định sẽ nói chuyện với cô một chút.

“Thiếu gia, người cuối cùng cũng nhớ mình vẫn có một cái nhà sao?”

John cũng không phải là người cay nghiệt, Nhiều Triết là đứa trẻ ông chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nhưng lần này Nhiều Triết vừa đi là nửa tháng, ngay cả nhà cũng không về, John cảm thấy làm như vậy rất quá đáng nên không nhịn được nói một câu.

Nhiều Triết cũng không để ý nhiều, chỉ cười lạnh nhạt.

John biết chuyện của thiếu gia, mình thân là quản gia cũng không thích hợp lắm mồm, chỉ có thể bắt đầu dĩ nhiên hai người trẻ tuổi, sau đó thở dài, xoay người rời đi.

Đợi đến khi không gian rộng như vậy chỉ còn lại hai người, Nhiều Triết mới chậm rãi nói một câu, “Em gầy đi.”

Thượng Quan Nhu cười cười, “Anh cũng vậy.”

Anh cả ngày đều ở bệnh viện, không thể nghỉ ngơi tốt được, lại thêm tâm tình phiền não nên muốn không gây cũng khó.

Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ là mỗi người đứng một bên nhìn vào mắt nhau hồi lâu, sau đó Thượng Quan Nhu mới cất tiếng: “Anh không cần phải tin cô ta, cô ta không phải là Thượng Quan Nhu thật sự.”

Nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy nếu mình cứ giấu diếm nữa thì chuyện này sẽ còn rắc rối hơn.

Biểu tình Nhiêu Triết lạnh lùng, như đã biết trước cô sẽ nói vậy, “Anh hi vọng em có thể cho anh chút thời gian.” (lạnh lùng cái beep, trời ơi tức quá, *cấn bàn phím*)

“Anh muốn bao nhiêu thời gian em cũng có thể cho anh, nhưng anh hãy tin em, người nằm trong bệnh viện kia không phải là Thượng Quan Nhu thật sự.” Thượng Quan Nhu bị biểu tình lạnh nhạt của anh chọc giận, giọng nói không khỏi nặng vài phần.

“Nhiêu Triết, em vẫn cho rằng anh là một người rất lý trí, nên nếu anh cẩn thận suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra thì nhất định sẽ phát hiện những chi tiết kỳ lạ. Tại sao sau khi Uông Chỉ Lan bị tông xe lại đột nhiên nói mình là Thượng Quan Nhu?”

“Anh nghĩ xem, cô ta vẫn luôn thích anh, lần này về muốn là muốn cho anh một sự vui mừng, nhưng cô ta lại phát hiện trong nhà có thêm một người là em, hơn nữa anh còn vô tình tuyên bố truyền thông hủy bỏ hôn ước với cô ta, thêm chuyện anh ép cô ta phải qua Mỹ. Những chuyện đã xảy ra đều là bất lợi với cô ta, không phải chuyện cô ta mong muốn nên cô ta muốn được ở lại bên cạnh anh, muốn cướp anh lại nhưng không tìm được lý do thích hợp.”

“Anh yêu Thượng Quan Nhu, đây là chuyện mọi người đều biết, nên cô ta lợi dụng tai nạn lần này để lấy cớ đó là Thượng Quan Nhu hoàn hồn, tranh thủ tình cảm của anh.” cô kích động đi tới trước mặt anh, kéo tay anh, “Anh thật sự tin chuyện mượn xác hoàn hồn sao? Coi như là có chuyện như vậy nhưng Thượng Quan Nhu đã chết được nửa năm rồi, cô ấy sớm không hoàn hồn, muộn không hoàn hồn, mà lại hoàn hồn lúc sắp phải rời khỏi Đài Loan. Anh cho tới bây giờ... cũng chưa từng hoài nghi động cơ của cô ta sao?”

Sắc mặt Nhiêu Triết càng trở nên lạnh hơn, cúi đầu nhìn tay cô đang nắm tay áo mình, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Em cũng từng nói sẽ không để ý trong lòng anh vẫn còn hình bóng Thượng Quan Nhu, sao bây giờ lại phủ nhận cô ấy?”

“Nhưng cô ta không phải Thượng Quan Nhu thật sự.”

“Em có gì để chứng minh cô ấy không phải đây?”

Thượng Quan Nhu bị giọng nói xa cách của anh làm đáy lòng lạnh lẽo, cô đột nhiên cảm thấy, Nhiêu Triết trở nên vô cùng xa lạ.

Cái này rõ ràng là cô đang diễn vai một người phụ nữ dùng giọng nói giấu cợt tới chất vấn người đàn ông của mình, chính là Nhiêu Triết làm cô yêu đến chết đi sống lại đây sao?

Từ từ buông tay áo của anh ra, cô tựa như một đứa trẻ làm sai chuyện, e dè lùi lại sau hai bước.

Nhiêu Triết cũng biết lời nói của mình quá mức cay nghiệt, thấy đáng về đau lòng của cô, anh muốn an ủi nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ có thể lắp bắp khê gọi: “Mi Mi...” (khốn nạn thật, tui đập chết anh!!!!)

“Em hỏi anh một chuyện nữa.” cô ngắt lời anh, đột nhiên ngẩng đầu lên, “Lúc trước tại sao anh đối xử với Thượng Quan Nhu như vậy? cô ấy rốt cuộc đã làm gì sai?”

“Nhiêu Triết đó nghĩ nhà hắn có quyền có thể liên tục cho là phong lưu muốn chơi đùa hết phụ nữ trong thiên hạ, nhưng trong mắt em hắn chỉ là một vật dụng công cộng của phụ nữ mà thôi, rẻ tiền đến buồn nôn.”

“Em gái anh thật sự nói vậy sao?”

“một chữ cũng không thiếu, em gái tôi nói, con bé sở dĩ đồng ý kết giao với Nhiêu Triết là do nhìn trúng quyền thế và địa vị của nhà họ Nhiêu mà thôi. Dù sao sớm muộn gì cũng phải lấy chồng, thay vì gả cho những công ty bình thường còn không bằng trực tiếp tìm một cây đại thụ mà dựa vào, đối với tương lai của nhà Thượng Quan chúng tôi cũng có lợi.”

“Thủ đoạn của em gái anh thật đúng là cao, phải biết cửa chính của nhà họ Nhiêu không phải ai cũng vào dc.”

“Hừ! Vậy thì sao? Em gái tôi đã nói rồi, Nhiêu Triết trong mắt con bé không đáng giá một đồng, bắt quá chơi trò chơi tình yêu với hắn ta cũng rất thú vị.”

Lúc trước nghe được những lời này ở tiệc sinh nhật, nó vẫn cứ như ma chú quanh quẩn trong đầu Nhiêu Triết. Anh hít sâu một cái, mở miệng nói ra, ngay cả anh cũng ngạc nhiên mình lại có thể thuật lại không sai một chữ như vậy.

“Anh không thể hiểu, anh ở cùng cô ấy lâu như vậy, thật lòng với cô ấy, vì cô ấy mà bỏ cả vườn hoa, nhưng sao thứ anh đổi được lại là sự đùa cợt châm chọc đó?”

Thượng Quan Nhu kinh ngạc há to miệng, “Anh chính tai nghe được những lời đó sao?”

“Nếu không phải anh vô tình nghe được Thượng Quan Thanh và người khác nói chuyện phiếm trong nhà vệ sinh, anh cũng sẽ không biết... Thôi, chuyện đã qua lâu rồi, chấp nhất chút chuyện này còn có ý nghĩa gì đâu.”

“Nếu đó không phải chính miệng Thượng Quan Nhu thừa nhận thì sao anh lại có thể tin chứ? cô ấy có thật sự nghĩ anh như vậy sao?” cô yêu anh là thật lòng, sao Thượng Quan Thanh lại tung lời đồn này ra chứ?

Nhưng cảm xúc của Nhiêu Triết vì đoạn ký ức này mà trở nên rất phiền não, không có sức lực suy nghĩ thêm nữa, “Đây là chuyện giữa anh và Thượng Quan Nhu, cô ấy có thật sự nghĩ về anh như vậy hay không không quan trọng nữa. Khi đó vì sự trả thù của anh mà Thượng Quan Nhu phải chết, anh vẫn nghĩ nếu anh có thể tự mình xin lỗi cô ấy thì tốt rồi... Anh sẽ không bỏ qua cơ hội ông trời cho anh lần này đâu.”

“Được, nếu anh đã muốn chính miệng xin lỗi Thượng Quan Nhu thì bây giờ anh nói đi!” Tuy sự hiểu lầm đó làm cô đau lòng, giận anh không tin tưởng cô, nhưng chuyện quan trọng bây giờ là nói cho anh biết sự thật, cô lấy tay chỉ chỉ vào mình, “Bởi vì em, mới thật sự là Thượng Quan Nhu.”

Nhiêu Triết nghe lời cô nói thì sững sờ tại chỗ.

Sững sốt một hồi lâu anh mới hoàn hồn, khóe môi nâng lên một nụ cười chế nhạo, “Kỷ Hinh Mi, em có phải cũng điên rồi không?”

“Em không điên!”

cô luống cuống nắm lấy vạt áo anh: “Em thật sự là Thượng Quan Nhu mà, chẳng lẽ từ trước tới nay anh chưa từng hoài nghi vì sao em và Thượng Quan Nhu có rất nhiều điểm giống nhau sao?”

Nhiêu Triết cau mày, tựa hồ coi cô thành người điên rồi, ánh mắt kia làm cô bất an, làm cô càng nôn nóng nói lớn: “Em có thể hóa giải Cửu Liên Hoàn trong vòng bốn phút; em có thể pha cà phê có mùi vị giống như đúc Thượng Quan Nhu; khẩu vị Thượng Quan Nhu thích em đều thích, những gì Thượng Quan Nhu ghét em đều ghét cả.”

“Ngay cả anh cũng nói anh thấy được rất nhiều bóng dáng của Thượng Quan Nhu từ em không phải sao? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ hai chúng em đều là một sao?”

Nhiêu Triết bị lời nói của cô làm anh có chút mơ hồ, anh thật sự từng nghi ngờ như vậy, chỉ là sự nghi ngờ này hoang đường đến mức khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Vốn anh không chỉ từng một lần hi vọng ông trời có thể cho anh một kỳ tích, nhưng bây giờ ông trời tựa như lại cho anh quá nhiều kỳ tích rồi.

Người trong bệnh viện kia luôn miệng nói mình là Thượng Quan Nhu.

Người trước mắt này cũng tự nhận mình là Thượng Quan Nhu.

Rốt cuộc ai mới là Thượng Quan Nhu thật sự? Hoặc là, trên đời này đã sớm không còn Thượng Quan Nhu nữa rồi?

Anh rất mê man, tựa như một đứa trẻ bị lạc đường đã hoàn toàn mất phương hướng.

Anh biết rõ người trước mắt là thật tâm thích anh, nhưng bây giờ anh đã mất năng lực phân biệt thật giả rồi.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Kỷ Hinh Mi, đột nhiên có một chuyện thoáng qua đầu anh, anh không kìm được bật nói: “Tôi từng vô tình xem nhật ký cô viết.”

Thấy sắc mặt trắng nhợt của cô, anh tiếp tục nói: “cô vừa tới nhà họ Nhiều làm nữ giúp việc đã thích tôi, sao tôi biết được có phải cô vì muốn tiếp cận tôi mà cố ý bắt chước Thượng Quan Nhu hay không?”

Lời nói này như sét đánh ngang tai, đánh Thượng Quan Nhu đến thương tích đầy mình.

cô sắc mặt tái nhợt đứng yên ở đó, bàn tay đang nắm lấy vạt áo Nhiều Triết cũng bị tức giận đến phát run.

Nhiều Triết biết mình không nên nói những lời như vậy vào lúc này, nhưng anh là không nhịn được. thật ra lúc không cẩn thận nhìn thấy tập nhật ký kia, chính anh cũng giật mình nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ chất vấn cô cái gì.

Hơn nữa, bất luận Kỷ Hinh Mi tiếp cận anh vì mục đích gì, về sau hai người ở cùng nhau anh cũng thật sự thích cô, mà anh cũng nhìn ra cô cũng thật lòng thích anh, anh không nên dùng những lời này làm tổn thương cô.

“Nhiều Triết, anh thật đáng sợ.” Từ từ buông vạt áo anh ra, cô khóc không ra nước mắt, ngực bị một sự uất ức khổng lồ làm nghẹn đến không thể thở nổi.

cô cẩn thận từng li từng tí phát triển tình cảm của hai người, kết quả lại đối lấy sự châm chọc và cười nhạo của anh.

Hai kiếp làm người, lại yêu cùng một người đàn ông, đều bị tổn thương tuyệt tình như nhau. Khi cô muốn nói rõ với anh tất cả, nhưng anh lại làm khó dễ, không chịu tin cô.

cô cười lạnh lui về phía sau, mang theo sự thương tổn tuyệt vọng, cầm ly nước trên bàn, lúc Nhiều Triết cho là cô sẽ hất ly nước đó vào anh, nhưng cô lại dùng sức tự dội ly nước lên đầu mình. (anh nghĩ ai cũng đề tiện như anh sao?)

Nhiều Triết bị động tác của cô làm sợ hết hồn.

Những giọt nước không ngừng rơi tí tách từ trên tóc trên mặt cô, đáng vẻ nhếch nhác vô cùng, cô giận dữ trừng mắt nhìn anh, thuận tay lau gương mặt đầy nước.

“Tôi chỉ muốn dùng cách này để làm mình tỉnh táo lại, bởi vì nếu tôi không làm như vậy, sợ rằng sẽ khó khống chế kích động muốn lập tức giết chết anh.”

cô tuyệt vọng nhìn anh, lắc đầu một cái: “Nhiều Triết, hai kiếp sống anh đều làm tôi vô cùng thất vọng. Từ nay về sau, tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa!”

Lúc cô xoay người rời đi, Nhiều Triết đột nhiên có cảm giác, nếu lần này anh không giữ Kỷ Hinh Mi lại, đời này anh sẽ mất cô vĩnh viễn.

Nhưng, giữ được rồi thì lại thế nào?

---

trên màn hình notebook không ngừng hiện ra đường đi của thị trường chứng khoán, lòng Nhiều Triết cũng theo đường cong kia mà trở nên phiền não bất an.

Thị trường chứng khoán gần đây rất bất ổn, rõ ràng như anh dự trù tất cả các đường đều đỏ, nhưng anh biết điều này cũng không có nghĩa thị trường chứng khoán đang tăng giá.

Tựa như tâm tình của anh lúc này, vốn anh nên vui mừng vì Thượng Quan Nhu đã mất mà sống lại mới đúng, nhưng bây giờ khuôn mặt xuất hiện nhiều nhất trong đầu anh mỗi ngày chẳng biết từ lúc nào đã biến thành Kỷ Hinh Mi.

Nhắm mắt lại, hình ảnh cô ấy chập vạt, ướt đầm lại xuất hiện trước mắt anh.

Phải tuyệt vọng và tức giận đến mức nào mới có thể làm cô mất lý trí hành hạ mình như thế?

cô nói cô mới thật sự là Thượng Quan Nhu, bây giờ cẩn thận ngẫm lại mới thấy hai người bọn họ thật sự có rất nhiều điểm giống nhau.

Hơn nữa, một cô gái không giàu có, chẳng những thành thực các loại nghi lễ dùng cơm, mà ngay cả năng lực ngoại ngữ cũng ưu tú khiến người ta phải chặc lưỡi hít hà.

một người có hao tổn tâm sức bắt chước người khác đến thế nào cũng sẽ đến lúc cực hạn, nhưng Kỷ Hinh Mi và Thượng Quan Nhu đã giống nhau đến mức nếu như đặt gương mặt hai người bên cạnh nhau, anh cũng sẽ không cách nào phân biệt được ai mới là Thượng Quan Nhu thật sự nữa.

Nhưng... tại sao cô sớm không nhận muộn không nhận, mà lại đợi tới sau khi Ôn Chỉ Lan bị tai nạn mới thừa nhận?

9. Chương 9

“Nhiều Triết, anh có tâm sự sao?”

Trong phòng bệnh, thân thể Ôn Chỉ Lan hồi phục không tệ, hai ngày sau đã có thể xuất viện.

Nhiều Triết nhìn về phía cô, gần đây ngày nào anh cũng ở lại bệnh viện chăm sóc cô, hai người sớm chiều ở bên nhau, nhưng đối với người luôn miệng nói mình là Thượng Quan Nhu này, cảm giác của anh rất kỳ quái.

Còn yêu cô không?

Nếu yêu, tại sao tâm không thể như trước đây, vì một nụ cười sáng lạn của cô mà rung động?

Nếu không yêu, vậy tình cảm của anh với cô bây giờ là gì?

“Sắc mặt anh rất tệ, có phải là thân thể không thoải mái không?” Ôn Chỉ Lan lo âu đi tới sờ trán anh.

Nhiều Triết gần như là tránh né sự đụng chạm của cô theo bản năng, động tác này làm Ôn Chỉ Lan khó hiểu.

“Anh... Anh sao vậy?”

Nhiều Triết ngẩn ra, sắc mặt có chút khó coi: “không có gì, anh muốn... có lẽ gần đây hơi mệt mỏi thôi.”

Thần sắc Ôn Chỉ Lan có vẻ bất an, cô nhu thuận ngồi xuống bên cạnh anh, kéo kéo tay áo của anh, “Anh gần đây thường xuyên thất thần, Nhiều Triết, có phải anh vẫn chưa tin em là Thượng Quan Nhu không?”

cô đáng thương rũ mắt xuống, “Em biết rõ nói chuyện này ra sẽ không có ai tin, ngay cả em cũng cảm thấy vô cùng hoang đường, hơn nữa em còn chiếm thân thể của Ôn tiểu thư, em rất bất khoản, nhưng...”

Ôn Chỉ Lan lộ ra vẻ bất lực: “Em thật sự rất sợ phải trở lại bóng tối vô tận đó, Nhiều Triết...” cô đột nhiên khấn trương nắm chặt tay anh, sắc mặt hoảng hốt, “Anh đừng bỏ rơi em nữa, bất kể trước kia anh từng làm chuyện gì có lỗi với em, em đều không quan tâm, em chỉ muốn... từ nay về sau, anh vĩnh viễn ở lại bên cạnh em là tốt rồi.”

Nhiều Triết mờ mịt nhìn về mặt hèn mọn của cô, Thượng Quan Nhu trong trí nhớ anh luôn kiêu ngạo tự tin, không bao giờ bày ra thần thái cầu xin thương xót với anh như vậy. Cho dù bị anh vũ nhục trong bữa tiệc sinh nhật cô cũng vẫn kiên cường mỉm cười để bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Nữ nhân trước mắt này, rốt cuộc là ai?

“Chúng ta kết hôn đi, có được không?”

Những lời này Ôn Chỉ Lan không hề báo trước mà bật thốt ra, thành công kéo Nhiều Triết đang mơ hồ về thực tế.

cô mở to mắt chờ mong, như một đứa trẻ đang ăn xin người giàu, “Em biết anh vẫn hối tiếc vì làm em mất mạng, hiện tại nếu linh hồn của em không bị ông trời cướp đi, vậy thì anh cưới em về, để em được ở cạnh anh cả đời, được không?”

Nhiều Triết đột nhiên bật cười, nụ cười này làm Ôn Chỉ Lan thấy chột dạ.

một Cửu Liên Hoàn sáng lấp lánh được đưa tới trước mặt cô, “Còn nhớ thứ này không?”

cô gật đầu một cái: “Dĩ nhiên nhớ, thứ này là của em.”

“Tháo nó ra.” Giọng nói mang theo sự lãnh khốc khó nén.

cô không nhận mà chỉ nhìn anh: “Anh vẫn không tin em sao?”

Nhiều Triết lắc đầu, nụ cười trên môi lạnh lùng mà xa cách, “Tháo nó ra, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn.”

cô quay đầu, sắc mặt đại biến, run rẩy chỉ vào Cửu Liên Hoàn, ánh mắt tức giận, “Nhiều Triết, anh có ý gì? Chẳng lẽ anh giao hôn nhân của chúng ta ột cái Cửu Liên Hoàn nho nhỏ này quyết định sao?”

Lúc này Nhiều Triết đã thật sự tin chắc một chuyện.

Anh rất ảo não, tại sao anh không tỉnh ngộ sớm hơn mà lại đắm chìm vào niềm vui Thượng Quan Nhu sống lại như vậy, đến hôm nay mới cảm nhận được sự phần nộ sâu sắc.

“Nếu cô thật sự là Thượng Quan Nhu thì tháo nó ra trong vòng bốn phút cho tôi xem.”

Uông Chỉ Lan cắn môi, bàn tay run rẩy muốn cầm lấy Cửu Liên Hoàn, nhưng ánh mắt của Nhiều Triết làm cô e ngại, cảm thấy nó vô cùng chói mắt.

không chờ cô chạm vào Cửu Liên Hoàn, anh đã thờ dãi rút tay lại.

“Xem ra yêu cầu của tôi rất làm khó cô, đã như vậy thì cũng không cần phải ép mình nữa. cô biết rõ, thứ miễn cưỡng chiếm được đều sẽ không thật sự cảm nhận được hạnh phúc, Chỉ Lan, trò chơi đã kết thúc rồi.”

Anh đưa tay tắt máy, dọn dẹp đồ đạc rồi xoay người rời đi.

Uông Chỉ Lan không cam lòng hét to sau lưng anh: “Nhiều Triết, tôi là thật lòng yêu anh!”

Nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng đóng cửa nặng nề.

cô suy sụp vô lực ngồi xuống giường, vẻ mặt giả vờ ngây thơ đã bị oán hận vụn vụn thay thế.

Vì sao cô đã tính toán tường tận, mà hồi báo của ông trời vẫn là kết cục như cũ?

Nhiều Triết, em không cam lòng!

“Kỷ tiểu thư, cô đột nhiên rời đi như vậy, ông chủ biết được nhất định sẽ không vui.”

Thượng Quan Nhu đang bận rộn sắp xếp đồ đạc, cố cố gắng nhét một chiếc cặp da lớn vào tủ quần áo, xoay người, không vui nhìn Mạc Hàn Vũ đang giúp khuân đồ một cái: “Anh ta có vui hay không thì liên quan gì đến tôi?”

Bị chộp tới làm khuân vác tạm thời, Mạc Hàn Vũ thờ dãi, anh đã nói anh mạng khổ rồi mà, lần nào cũng phải làm vật hi sinh.

Sáng sớm đã bị ông chủ sai về nhà lấy tài liệu thì thấy Kỷ Hinh Mi túi lớn túi nhỏ khuân đồ ra ngoài, lòng hiếu kỳ thôi thúc nên anh thuận miệng hỏi một câu xem cô đang làm gì, kết quả thành kẻ khuân vác thuê, giúp cô lo trong lo ngoài dọn nhà.

Thượng Quan Nhu rất may mắn, căn phòng thuê lúc trước vẫn còn, đồ dùng thiết bị bên trong cũng đầy đủ hết, tuy rằng không thoải mái bằng nhà họ Nhiều, nhưng với một cô gái độc thân mà nói như vậy đã là không tệ rồi.

thật vất vả sắp xếp đồ đạc gọn gàng xong, cô lau mồ hôi trên trán, thuận tiện cầm một chai nước đưa cho Mạc Hàn Vũ.

“Tôi vẫn chưa cảm ơn anh, hôm nay nếu không có anh giúp đỡ, một mình tôi nhất định làm không xong.”

Mạc Hàn Vũ cầm chai nước uống vài hớp, cười khúc khích lắc đầu một cái: “Có thể vì mỹ nữ phục vụ là vinh hạnh của tôi.”

Gặp nhau vài lần, anh cũng rất có thiện cảm với cô gái thẳng thắn lạc quan này.

“Kỷ tiểu thư, cô đột nhiên chuyển đi có phải là vì Ông Chỉ Lan luôn miệng nói mình là Thượng Quan Nhu hoàn hồn kia không?”

“không liên quan tới cô ta, tôi chỉ không muốn tiếp tục ở đó khiến người ta ghét thôi.”

Nếu Nhiêu Triết đã lựa chọn như vậy, cô còn mặt dày ở lại nhà họ Nhiêu làm gì? cô cũng không muốn đợi anh mở miệng đuổi cô trước, cô làm người luôn rất tự mình hiểu mình.

“Kỷ tiểu thư cô đừng trách tôi lắm miệng, kỳ thực tôi cảm thấy lần này ông chủ rất hồ đồ, trên đời này làm gì có chuyện luân hồi chuyển thế, mượn xác hoàn hồn? Điều là nói bậy nói bạ mà thôi.”

“Tôi rất hiểu Ông Chỉ Lan này, cô ta từ nhỏ không nơi nương tựa, là ông chủ cho cô ta tất cả, để cô ta được áo cơm không lo. Đừng nói là cô ta, đổi lại là tôi, mỗi ngày đều phải nhìn một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền thì đến tôi cũng sẽ động lòng.”

“Nhưng cô ta cứ nói mình là Thượng Quan Nhu chuyển thế thì thật sự rất căng rồi, khí chất và năng lực của Thượng Quan Nhu mọi người ai cũng đều rõ ràng, Ông Chỉ Lan căn bản không học được thần thái đó của cô ấy, nhưng mà...”

Anh sờ cằm, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì, “Tôi thỉnh thoảng lại cảm thấy bóng dáng của Thượng Quan Nhu trên người Kỷ tiểu thư. Nếu trên đời thật sự có chuyện mượn xác hoàn hồn thì hẳn là phải nhập vào cô mới đúng.” nói xong, anh vỗ vỗ miệng mình, ảo não lắc đầu một cái, “Sao tôi lại điên khùng giống ông chủ luôn thế này?”

Thượng Quan Nhu bị bộ dạng lẩm bẩm thì thâm của anh chọc cười không ngừng.

“Vốn là tâm tình tôi không tốt, nhưng nghe được những lời này của anh thì tốt hơn nhiều rồi, tiểu Mạc, cảm ơn anh.”

Mạc Hàn Vũ được cô cảm ơn như vậy, gương mặt tuần tú đỏ lên, vội vàng lắc đầu: “Cảm ơn gì chứ, vì mỹ nữ phục vụ là vinh hạnh của tôi mà.”

“Chỉ là Kỷ tiểu thư, có mấy lời tôi biết rõ không nên nói nhưng tôi vẫn muốn nói với cô, ông chủ làm chuyện ngu xuẩn như thế cũng là vì anh ấy có thẹn với Thượng Quan Nhu.”

Dừng lại một chút, cũng không để ý khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Nhu dần cứng lại mà tiếp tục nói: “Tôi nghĩ anh ấy vì tuyệt vọng, không muốn bỏ qua bất kỳ khả năng nào nên mới có thể mất lý trí tin trò diễn của Ông Chỉ Lan. Chờ anh ấy tỉnh táo lại, nhất định sẽ hối hận vì hành động của mình.”

Tác giả cứ vui dập Nhiêu Triết r lại biện minh cho anh ta. Một tác giả ghê. >”

10. Chương 10

Sắc mặt Ông Chỉ Lan tái nhợt vài phần, vẻ mặt toát ra sự oán hận.

“Em chỉ là vị hôn thê đã qua mà thôi, ở trong mắt hẳn em căn bản không là gì cả.”

“Câm miệng! Tôi không muốn nghe anh nói nữa, dứt ngay!”

Thấy cô tức giận, Thượng Quan Thanh ngược lại vẫn bình tĩnh, “Cút? Cô muốn tôi cút đi đâu? Ông Chỉ Lan, cô tốt nhất đừng quên mục đích tôi tới đây, chuyện tôi đáp ứng cô tôi cũng đã làm xong, tiền cô nợ tôi khi nào thì thanh toán?”

Ông Chỉ Lan cực kỳ tức giận chỉ vào giường bệnh: “Tôi nói anh tìm sát thủ đến giải quyết Kỷ Hinh Mi, nhưng bây giờ người nằm trên giường bệnh lại là Nhiêu Triết, mục tiêu sai lầm như vậy anh còn muốn tôi trả tiền?”

Nhiêu Triết bị xem như không khí bị lời cô nói làm giạt mình.

Sát thủ là Ông Chỉ Lan nhờ Thượng Quan Thanh thuê sao?

“Chuyện này cũng không thể trách tôi được, là đầu của Nhiều Triết có vấn đề, vì một người phụ nữ mà mạng cũng không cần.” Hắc giễu cợt nói, thấy Ông Chỉ Lan không có ý thỏa hiệp, Thượng Quan Thanh không khỏi biến sắc: “Chẳng lẽ cô muốn đổi ý?”

“Thượng Quan Thanh, năm trăm vạn đối với nhà Thượng Quan anh mà nói cũng không phải con số lớn gì, anh gấp cái gì chứ?”

“Không sai, năm trăm vạn đối với nhà Thượng Quan đúng là không có gì lớn, nhưng từ khi Nhiều thị tung tin chấm dứt việc làm ăn hợp tác với nhà Thượng Quan, cha tôi dưới cơn nóng giận đã khai trừ tôi ra khỏi hội đồng quản trị rồi.” Nói tới đây, biểu tình của Thượng Quan Thanh trở nên dữ tợn, “Nếu không phải vì hắc, sao tôi lại luân lạc tới mức này? Ngay cả số tiền này cũng phải so đo?” Hắc oán hận trừng mắt Nhiều Triết đang nằm trên giường một cái.

“Hừ, đó là do anh không có bản lĩnh.”

Lời nói của Ông Chỉ Lan đã hoàn toàn chọc giận Thượng Quan Thanh.

Hắc kéo cổ tay mảnh khảnh của cô, mắt lóe hung quang: “Tôi có bản lĩnh hay không cũng không tới phiên cô bình luận, nếu cô dám đổi ý, đừng trách tôi không khách khí.”

Hắc cười lạnh nheo hai mắt lại: “Đừng quên nhược điểm của cô còn nằm trong tay tôi, nếu cô không muốn tôi công bố với công chúng thì thông minh một chút đi.”

Mặt Ông Chỉ Lan biến sắc, dùng sức giật cổ tay lại, “Tôi... Tôi có nhược điểm gì đáng giá để công bố chứ?”

“Ông tiểu thư thật đúng là quý nhân hay quên, chẳng lẽ cô không nhớ lúc trước là ai đã nhờ tôi diễn một màn trong nhà vệ sinh kia sao? Cô để tôi nói xấu Thượng Quan Nhu, cố ý để Nhiều Triết nghi Thượng Quan Nhu chỉ vì tài phú mới kết giao cùng hắc để cô đứng giữa hưởng lợi. Ha, buồn cười nhất chính là Nhiều Triết kia còn ngu ngốc tin là thật, trước mặt bao nhiêu khách khứa lại làm nhục đứa em gái đơn thuần mà ngu xuẩn kia của tôi.”

Nhiều Triết đứng một bên, nghe được sự thật như vậy, không khỏi cảm thấy rét lạnh cả người.

Anh thật sự hiểu lầm tiểu Nhu rồi sao?

“Loại thủ đoạn này đã đủ hèn hạ rồi, thật không ngờ cô vẫn còn ác độc như vậy, Nhiều Triết đã bỏ rơi Thượng Quan Nhu trước mặt mọi người, mà cô còn ngại thiếu, muốn ngăn ngừa hậu hoạn nên tẩy máy tay chân trên xe Thượng Quan Nhu, hại chết con bé...”

“Anh câm miệng cho tôi!” Việc ác bị vạch trần khiến Ông Chỉ Lan giận đến hết to, “Đúng là tôi muốn Thượng Quan Nhu chết, nhưng còn anh thì sao? Thân là anh trai, anh không phải vì kiêng kỵ địa vị của cô ta ở nhà Thượng Quan nên cũng vui lòng động tay giết người đó sao? Sao lại đổ lỗi tất cả cho tôi được chứ?”

Thượng Quan Thanh chẳng hề để ý nhún vai, “Tôi không phủ nhận mà, cho nên mới nói chúng ta là đứng chung một thuyền, nếu tôi không được tốt thì cô cũng đừng mong yên ổn.”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Nhìn Nhiều Triết đang hôn mê bất tỉnh trên giường, mắt hắc lại lóe lên tia ngoan độc: “Tôi nghĩ lại rồi, chuyện tiền bạc có thể nói sau, quan trọng là... hắc phải chết!”

Ông Chỉ Lan bị bộ dáng của hắc dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Anh... anh nói cái gì?”

Mà Nhiều Triết đang bị sự thật liên tiếp làm chấn động, nghe lời này cũng bị kinh ngạc một chút.

Thượng Quan Thanh khoát tay lên vai Ông Chỉ Lan: “Cô là một phụ nữ thông minh, ngay cả chuyện giả làm Thượng Quan Nhu mà cô cũng làm được, tôi thật sự rất bội phục cô, nhưng mà...” Lời nói xoay chuyển, “Cho dù cô có thông minh thì sao? Cô vẫn chỉ là con chó nhỏ Nhiều Triết nuôi trong nhà mà thôi, nếu Nhiều Triết không chịu cưới cô làm vợ thì cô không là cái gì ở nhà họ Nhiều cả.”

“Lần này thuê sát thủ giết người, hắn tuy rằng vì cứu con tiện nhân Kỷ Hinh Mi kia mà bị trọng thương, nhưng cũng khó đảm bảo hắn sẽ không có ngày tỉnh lại. Một khi hắn tỉnh, cô nghĩ hắn sẽ để kẻ chủ mưu vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao?”

“Anh không nói tôi không nói, anh ấy... anh ấy sẽ không biết đâu.”

“Cô thật ngây thơ quá đấy, Nhiều Triết là loại người nào cô còn rõ ràng hơn tôi, có thể gạt được nhất thời nhưng không gạt được mãi mãi, chỉ có cho hắn thành người chết thì hắn mới không gây trở ngại cho tương lai của chúng ta.”

Thượng Quan Thanh nhe răng cười một tiếng: “Hắn chết rồi, cô tốt tôi tốt mọi người đều tốt, nhưng nếu hắn còn sống, tôi và cô sớm muộn gì cũng sẽ bị tổng vào tù.”

“Không!” Ông Chỉ Lan hét lên một tiếng, hai tay bịt chặt lỗ tai, “Không, không đâu, sẽ không như vậy đâu...”

“Đừng tự lừa mình dối người nữa, cho dù cô là em gái trên danh nghĩa của Nhiều Triết nhưng thực ra, trong mắt hắn cô chẳng là cái gì cả.”

Những lời này lập tức chọc giận Ông Chỉ Lan.

Cô giống như một con chó nhỏ, trung thành núp trong bóng tối vụng trộm yêu Nhiều Triết hơn hai mươi năm, nhưng từ nhỏ đến lớn người con trai cô ái mộ kia lại xem cô thành bạn chơi cùng, thành em gái, không thể xem cô trở thành nữ nhân có địa vị ngang hàng với anh.

Chỉ có một lần đó...

Chỉ có một lần Nhiều Triết nghe được màn diễn của Thượng Quan Thanh thì mới tức giận công tâm mà đưa cô trở thành vị hôn thê của anh trong một đêm.

Mặc dù niềm vui này chỉ có trong một đêm đó, nhưng cô vẫn cẩn thận quý trọng như trước, xem thân phận thật vất vả có được này như trân bảo mà cất chứa dưới đáy lòng.

Cho nên cô hận Thượng Quan Nhu, từ lần đầu tiên Nhiều Triết đưa cô gái kia về nhà, cô đã biết đời này mình không bao giờ có thể đứng bên cạnh Nhiều Triết.

Trong một dịp vô tình, cô biết Thượng Quan Thanh.

Hai người có chung mối thù, cô muốn vị trí thiếu phu nhân của Nhiều Triết, Thượng Quan Thanh hân muốn địa vị thừa kế, vì vậy bọn họ cùng nhau lên kế hoạch diệt trừ cái đinh trong mắt là Thượng Quan Nhu.

Có lẽ, từ cái ngày quen biết Thượng Quan Thanh đó, cuộc đời cô đã rẽ sang một con đường sai lầm.

Nhưng chuyện đã tới bước này, có muốn đổi ý cũng không kịp nữa rồi, một khi Nhiều Triết tỉnh lại điều tra rõ chân tướng, như vậy tương lai của cô sẽ... Không, cô không muốn ngồi tù!

Hoảng sợ nhìn người đàn ông đang hôn mê trên giường, trong đầu Ông Chỉ Lan không ngừng vang lên tiếng hô: Giết hắn đi! Giết hắn đi!

Cô tựa như một người bị thao túng, không khống chế được vươn tay về phía cái cổ kia, hung ác siết vào.

Nhiều Triết cả kinh, muốn ngăn cản nhưng tay anh lại xuyên qua thân thể Ông Chỉ Lan.

Thượng Quan Thanh đắc ý cười gằn.

Lúc này Ông Chỉ Lan đã hoàn toàn mất trí, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Giết chết người đàn ông này, cô sẽ được giải thoát!

Nhiều Triết cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng khó khăn, một tiếng vang lớn nổ bên tai anh.

Một giây trước khi hôn mê, anh rõ ràng nhìn thấy gương mặt đã lâu không gặp... tiểu Nhu!

Nhưng trong nháy mắt, Thượng Quan Nhu lại biến thành Kỷ Hinh Mi.

Đầu anh hỗn loạn hoàn toàn, mang theo một bụng nghi vấn rơi vào bóng tối.

Chương 9.4:

Edit: Nhi

Nhiều Triết cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ rất dài, cảnh tượng trong mơ rất tốt đẹp, tiểu Nhu và Mi Mi biến thành một người, ở bên cạnh anh cả ngày, kéo tay anh không ngừng nói chuyện cùng anh.

Cô nói: “Hôm nay là học kỳ cuối cùng, sau đó em sẽ lên năm hai, em muốn thử năng lực của mình một chút nên đã nộp lý lịch xin việc cho ngân hàng. Em sắp đi làm rồi, anh cũng phải cố gắng một chút, nhanh tỉnh dậy để còn làm việc nữa.”

Anh nói: “Em đã lên năm hai rồi sao? Thời gian qua nhanh thật.” Nhưng cô không nghe thấy.

Cô nói: “Em pha cà phê, cho rất nhiều đường, rất ngọt, anh muốn uống thì tỉnh lại đi được không?”

Anh nói: “Muốn, anh muốn uống, mùi vị đó anh vẫn nhớ mãi không quên.” Nhưng cô vẫn không nghe được như cũ.

Cô nói: “Công việc của tiểu Mặc rất vất vả, anh ta ngày nào cũng oán trách với em anh ta có một ông chủ vừa lười biếng vừa cay nghiệt. Nhiều Triết, nếu anh vẫn không chịu tỉnh dậy, tiểu Mặc sẽ viết đơn từ chức bỏ mặc công việc luôn đấy... Aiz! Anh đang ngủ sao, anh có nằm mơ hay không? Ở trong mơ có em hay không?”

Anh nói: “Đương nhiên có em rồi, không lúc nào anh không nhớ đến em.” Cô vẫn không nghe được gì cả.

Cô nói: “Anh thật là người vô trách nhiệm, mặc kệ công ty, mặc kệ chuyện nhà, cũng không để ý đến em, chỉ biết nằm đây ngủ, ngủ mãi, ngủ đến bạc cả tóc rồi.”

Cô nói: “Nếu anh không tỉnh lại, em sẽ lập gia đình, về sau không để ý đến anh nữa. Tuy rằng anh đã cứu em nhưng anh cũng từng có lỗi với em, như vậy chúng ta huê nhau, từ nay về sau anh cưới em gả, không liên quan đến nhau nữa...”

Anh vội vàng, kích động đưa tay ra, muốn giữ chặt cô gái muốn bỏ rơi anh kia, “Anh không cho... Không cho phép...”

Đột nhiên có người vỗ lên mặt anh, lực rất lớn khiến anh thấy hơi đau, vô cùng bất mãn.

Ai mà có gan lớn như vậy?

Đột nhiên anh mở mắt ra, tầm mắt rất mơ hồ.

Anh cảm thấy trước mặt có một bóng người chớp lóe, một bàn tay đưa qua đưa lại trước mắt anh, đưa đến anh thấy phát bực.

“Ông chủ... Anh thấy gì không?”

Tầm mắt mơ hồ cuối cùng cũng dần trở nên rõ ràng, người đang hươ tay toét miệng cười, là Mặc Hàn Vũ.

“Oa, ông chủ cuối cùng anh cũng tỉnh rồi! Đây quả là kỳ tích, ông trời ơi, tôi phải gọi điện báo cho người nào trước tiên đây?” Mặc Hàn Vũ như bị phát bệnh thần kinh, cầm điện thoại gọi tới gọi lui trong phòng.

“Cậu đừng nhảy loạn nữa, tôi rất nhức đầu.”

Nhiều Triết nghe thấy giọng nói của mình rất khàn, anh đã không nói chuyện bao lâu rồi?

“Ông chủ anh tỉnh thật là tốt quá, anh ngủ suốt nửa năm rồi, ông trời của tôi ơi! Tôi đã tưởng anh sẽ ngủ suốt đời luôn chứ.”

Anh nghe lời Mặc Hàn Vũ nói mà kinh ngạc, anh ngủ lâu như vậy rồi sao?

Mặc Hàn Vũ đỡ anh từ từ ngồi dậy, Nhiều Triết mở mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này cũng không phải bệnh viện mà là phòng ngủ của mình.

“Tôi nhớ... hình như tôi bị thương.”

“Đúng vậy, anh làm anh hùng cứu mỹ nhân, xem mình là khiên thịt, cứu tiểu Mi một mạng, kết quả sống chết không rõ.”

“Anh rất may mắn, đạn bị kẹt trong xương sọ, nếu chỉ sâu thêm một chút thì anh cũng không còn mạng nữa. Nhưng đầu anh vẫn có một lượng máu lớn chèn lên dây thần kinh, đó là lý do anh bị hôn mê lâu như vậy.”

“Ở bệnh viện bốn tháng, bác sĩ chê anh chiếm giường bệnh của người khác nên hai tháng trước anh được đưa về nhà tĩnh dưỡng.”

Mạc Hàn Vũ ghen một bụng lời muốn nói, cũng không quan tâm Nhiều Triết có nghe hiểu hay không mà cứ bần liên hồi.

Nhiều Triết cảm thấy mình ngoài thân thể mệt mỏi thì chỗ bị thương đã không còn đau đớn gì nữa.

Anh nhận li nước Mạc Hàn Vũ đưa tới, uống một hơi.

“Ông Chỉ Lan đâu?” Nếu anh nhớ không nhầm, hình như người phụ nữ kia muốn giết anh.

Mặt Mạc Hàn Vũ biến sắc, hừ lạnh một tiếng: “Anh còn nhắc tới cô ta? Thật không ngờ tới cô ta cùng một phe với Thượng Quan Thanh, hai người thông đồng làm bậy, cấu kết với nhau làm chuyện xấu.”

“Anh bị trúng đạn, lúc phẫu thuật vừa kết thúc được đưa vào phòng bệnh, cô ta ý mình là con gái nuôi của nhà họ Nhiều nên không cho phép người ngoài vào thăm, ngay cả tôi và tiểu Mi cũng bị cô ta xem như kẻ thù chặn ngoài cửa, đến mặt anh cũng không thấy được.”

“Tiểu Mi thấy cô ta có vấn đề nên tìm tôi bàn cách đối phó, ngày đó nếu không phải chúng tôi đuổi tới kịp lúc, chỉ sợ anh đã...”

Nhiều Triết hoàn toàn không nghe được Mạc Hàn Vũ nói gì, chỉ lo chú ý tới cậu ta mở miệng một tiếng tiểu Mi hai tiếng tiểu Mi, gọi vô cùng thân thiết, ghen tuông dưới đáy lòng nhìn không được dâng trào.

Cậu ta với Mi Mi từ lúc nào đã quen thuộc tới vậy rồi hả?

“Ông Chỉ Lan kia thật là đủ hèn hạ, lúc đầu giả vờ bị Thượng Quan Nhu nhập vào, lừa mọi người đến xoay vòng. Sau khi tra ra cô ta thuê sát thủ mới biết, cô ta có thể nói được kỷ niệm giữa anh với Thượng Quan Nhu là vì có một lần nghe được anh lầm bầm, không ngừng nói chuyện cũ của hai người trong lúc say, nên mới nghĩ ra cái kế hoạch nhập hồn này, thừa dịp xen vào.”

“Nhưng mà ác giả ác báo, cô ta và Thượng Quan Thanh bị phát hiện, bị tra ra mua sát thủ giết người, hôm nay đã bị cảnh sát dẫn đi rồi.”

Văng nước miếng một hồi lâu, Mạc Hàn Vũ mới chậm rãi an tĩnh lại.

“Anh có biết mấy ngày này anh hôn mê, tiểu Mi cả ngày đều ở đây một tắc cũng không rời chăm sóc anh, giúp anh lau người, giúp anh rửa mặt, ngay cả quần lót cũng đúng hạn thay đổi.”

“Bác sĩ nói anh có thể sẽ hôn mê cả đời. Cô ấy lại nói, anh ngủ bao lâu, cô ấy sẽ chăm sóc bấy lâu. Cô ấy thật sự là một cô gái không tệ, nhưng lúc trước anh lại dùng thái độ đó đối xử với cô ấy...”

Nhiều Triết bị lời nói này làm buồn bực trong lòng, giùng giàng đứng dậy muốn xuống giường.

“Anh muốn làm gì?” Mạc Hàn Vũ giữ anh lại.

“Tôi muốn đi tìm cô ấy.”

“Anh vừa mới tỉnh, thân thể còn rất yếu...”

“Tôi muốn đi tìm cô ấy!” Anh vô cùng cố chấp.

“Tìm cái gì mà tìm? Anh đi đâu tìm? Sáng nay, cô ấy đã nói hôm nay là ngày vô cùng quan trọng, cố ý nhờ tôi qua đây chăm sóc anh, ngay cả tôi cũng không biết cô ấy muốn làm chuyện gì thì sao anh biết được?”

Nhiều Triết tức giận trừng mắt nhìn cậu ta, cảm thấy lời này thật sự rất khó nghe.

“Hôm nay là ngày mấy?”

Mạc Hàn Vũ ngẩn người, nói ra một con số.

Nhiều Triết nghe được thì bừng tỉnh đại ngộ, “Tôi biết cô ấy đi đâu.”

Nói xong, anh cũng không để ý Mạc Hàn Vũ ngăn cản, lục tung tủ quần áo tìm áo khoác, bước chân bất ổn xông ra ngoài.

Thượng Quan Nhu đứng trước mộ của mình, nhìn tấm hình trên mộ đã hơi ố vàng. Trong ảnh chụp là một cô gái cười vô cùng sáng lạn, dung mạo của cô sẽ không bao giờ thay đổi theo năm tháng nữa.

Đã một năm rồi, thời gian thật quá nhanh.

Hôm nay là ngày giỗ của cô, cô tự tới tảo mộ cho chính mình. (câu này thật là rùng rợn =_Description: :)

Trước mộ mọc đầy cỏ dại, chứng tỏ người thân của cô đã hoàn toàn bỏ quên cô rồi.

Cô vẫn mang theo một bó cúc trắng thanh nhã đặt trước mộ như trước, mấy quả trái cây, vài món điểm tâm nhỏ, đều là những thứ cô thích ăn nhất.

“Cô là hạnh phúc nhất rồi, lặng yên nằm đây, không cần phải suy nghĩ gì nữa, không cần nhìn, cũng không bị đau khổ phàm tục quấy nhiễu, còn có bạn tốt là tôi mỗi ngày lễ tết đến cúng bái. Không biết nếu tôi chết rồi... có ai tới thăm tôi hay không?”

Đột nhiên cô bị một lực lớn ôm lấy từ phía sau.

“Em sẽ không chết... Anh sẽ không để em chết...”

Cô giãy giụa, nhưng nghe thấy âm thanh quen thuộc sau lưng thì cả người đều choáng váng, cô thậm chí không dám quay đầu lại, cô sợ hi vọng sẽ tan biến.

“Mi Mi, để em chịu khổ rồi.”

Im lặng kéo dài gần như một thế kỷ, cô mới chậm chạp xoay người lại, đối diện là cặp mắt sáng trong của Nhiều Triết.

“Anh... anh tỉnh rồi?”

Gương mặt đã lâu không gặp, vẫn tuấn mỹ bất phàm như trước.

Ngoại trừ hai má vì hôn mê thời gian dài mà bị gầy đi không ít, còn lại gần như không hề thay đổi.

Hai người nhìn nhau thật lâu, cô mới chậm rãi nói: “Anh còn sống... thật tốt.”

Nhiều Triết thấy cô ngây ngẩn, áy náy dưới đáy lòng dâng lên.

Anh chẳng thể nghĩ tới, vì quyết định ngu xuẩn ban đầu của mình mà suýt nữa đã tự tay đánh mất hạnh phúc.

“Mi Mi, anh thật xin lỗi những chuyện trước đây, vì anh ngu ngốc cố chấp mà hại em suýt mất mạng. Anh không ngờ Ưông Chỉ Lan lại âm hiểm như vậy, tất cả những chuyện đó là cô ta làm, nhưng anh cũng có lỗi.”

Đời này anh đã làm sai rất nhiều, nhưng chuyện làm anh hối hận nhất là khi còn bé, đưa sói đội lột cừu Ưông Chỉ Lan vào nhà.

“Không cần nói xin lỗi, dù anh từng làm rất nhiều chuyện khiến em không vui nhưng anh cũng đã cứu em một mạng, chúng ta cũng đã huề nhau rồi.”

“Đó là anh nợ em.”

Thượng Quan Nhu tức giận trừng mắt nhìn anh, “Cái gì nợ hay không nợ? Anh thật là kỳ quái.” Cô chỉ vào bia mộ sau lưng, “Lúc trước anh luôn miệng nói nợ cô ấy, bây giờ lại luôn miệng nói nợ em, nợ cái này nợ cái kia, đời này của anh rốt cuộc muốn gánh bao nhiêu khoản nợ?”

Nhiều Triết bị cô mắng không phản bác được: “Anh... ý anh không phải như vậy, lúc trước anh là bị ma quỷ ám nên mới làm ra chuyện hồ đồ đó.”

“Hiện tại thì sao?”

Nhìn cô gái đang cười sáng lạn trên bia mộ kia, Nhiều Triết phát hiện mình tuy rằng không quên được cô ấy, nhưng đã có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả mọi chuyện rồi.

“Cô ấy chết rồi. Tiểu Mặc nói đúng, không quý trọng người sống mà cứ thương tiếc người chết, thật sự là rất đáng buồn.”

Cô hừ một tiếng: “Anh không phải nói trên đời này thật sự có chuyện hoàn hồn sao?”

“Mặc kệ là có hay không, bây giờ người anh yêu là em.”

Thượng Quan Nhu bị bộ dạng lo lắng giải thích của anh chọc cười, cô vươn tay, một cái Cửu Liên Hoàn xuất hiện trước mặt hai người.

Cô cầm nó nhẹ nhàng đung đưa, làm ra một động tác quen thuộc của Thượng Quan Nhu.

Nhiều Triết sững sờ, biểu tình vô cùng sinh động.

“Hai trăm bốn mươi bảy giây, đây là thành tích tốt nhất của em, vì từng có một tên đàn ông hoa tâm nói với em, chỉ cần em có thể làm nhanh hơn anh ta thì anh ta sẽ vì em mà buông tha cả khu rừng.” (ý là không lãng nhăng nữa)

Không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của anh, cô tiếp tục nói: “Nhưng khi em thắng cuộc rồi, hạnh phúc được một thời gian, ngây thơ cho là anh ta thật sự sẽ vì em mà buông tha cả khu rừng, thì anh ta lại đột nhiên tuyên bố tân nương thật ra là một người khác.”

“Mi Mi...”

“Tất cả mọi người đều nghĩ Thượng Quan Nhu đã chết, nhưng ông trời có lẽ cảm thấy cô chết quá ủy khuất nên cho cô một cơ hội trọng sinh. Nhưng Thượng Quan Nhu lại vô cùng ngu ngốc, chẳng những không rời xa người đàn ông khiến cô ấy đau khổ, ngược lại còn yêu anh ta...”

Nghe đến đó, nước mắt Nhiều Triết lập tức dâng lên.

Anh đột nhiên cảm thấy những chuyện trước mắt này rất không chân thật, điên cuồng tìm kiếm lâu như vậy, người vẫn tưởng chỉ có thể gặp trong mộng lại vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Tiểu Nhu của anh? Mi Mi của anh?

Thế giới này đến tốt cùng là có bao nhiêu niềm vui đang chờ anh?

Cô thu hồi vẻ mặt hài hước lại, bỏ Cửu Liên Hoàn trong tay xuống, “Nhiều Triết, anh có đồng ý trong cuộc sống sau này, cho Thượng Quan Nhu ngày trước, cho Kỷ Hình Mi bây giờ, được hạnh phúc không?”

Anh đã kích động đến không nói nên lời, chỉ có thể ôm cô gái anh luôn nhớ thương thật chặt vào lòng.

Hồi lâu sau anh mới nghẹn ngào, thở khê một câu: “Anh đồng ý.”

Cô ôm chặt lại anh, cười rục rĩ.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-bi-vut-bo>